Soarele de la miezul noptii

de Stephenie Meyer

Capitolul 1 - Prima vedere

Acesta era momentul din zi in care imi doream sa pot sa dorm.

Liceul.

Sau cuvantul potrivit este mai degraba « purgatoriu » ? Daca exista o cale de a-mi ispasi pacatele, asta ar trebui sa atane greu in balanta. Nu ma pot obisnui cu plictiseala, fiecare noua zi pare mai monstruoasa decat cea care tocmai a trecut.

Presupun ca asta chiar este o forma de somn, daca somnul poate fi definit ca starea inerta intre perioadele active.

M-am uitat la crapaturile care se intindeau de-a lungul tencuielii pana in coltul peretelui cantinei, imaginandu-mi modele in ele. Era o modalitate de a ignora vocile care imi sunau in cap ca revarsarea unui rau.

Ignoram cateva sute de voci din plictiseala. Cand vine vorba de mintea umana, am auzit tot ce se putea auzi si inca mai mult decat atat.

Astazi, toate gandurile se invarteau in jurul exageratului eveniment mult asteptat : noua achizitie din colectivul de elevi. Le-a trebuit atat de putin ca sa se entuziasmeze. Am vazut noul chip repetat in ganduri din fiecare unghi. Doar o fata umana obisnuita. Entuziasmul trezit de venirea ei era obositor de previzibil – ca si cum i-ai arata unui copil un obiect sclipitor. Jumatate din populatia masculina, cu instictul lor de turma, se imaginau deja indragostiti de ea, doar pentru ca era noua. Am incercat din rasputeri sa-i ignor.

Doar pe patru dintre voci le blocam din politete si nu din sila : familia mea, cei doi frati si doua surori, care erau atat de obisnuiti cu lipsa intimitatii in prezenta mea, incat rareori se gandeau la asta. Le dadeam cata intimitate puteam. Daca reuseam, incercam sa nu ascult.

Dar chiar daca incercam, totusi...stiam.

Ca de obicei, Rosalie se gandea la ea insasi. Isi zarise profilul in reflexia ochelarilor cuiva, si isi contempla propria perfectiune. Mintea lui Rosalie era o balta de superficialitate, cu foarte putine surprize.

Emmett era infuriat din cauza meciului de wrestling cu Jasper, pe care il pierduse noaptea trecuta. Era nevoie de intreaga lui rabdare ca sa reziste pana la sfarsitul orelor, cand o sa orchestreze o revansa. Niciodata nu ma simteam ca un intrus in mintea lui Emmet, pentru ca el niciodata nu gandea ceva ce n-ar fi putut spune si cu voce tare, sau pe care nu l-ar fi putut face. Poate ca ma simteam vinovat citind mintile altora pentru ca stiam ca sunt lucruri pe care ei n-ar fi vrut ca eu sa le stiu. Daca mintea lui Rosalie era o balta superficiala, atunci a lui Emmet era un lac limpede ca sticla, fara nici o umbra.

Iar Jasper …suferea. Mi-am stapanit un oftat.

Edward. Alice mi-a spus numele in mintea ei, si mi-a captat atentia imediat.

Era ca si cum m-ar fi strigat pe nume cu voce tare. Eram bucuros ca numele meu nu mai era la moda in ultimul timp, pentru ca fusese enervant.De fiecare dara cand cineva se gandea la un Edward, capul mi se intorcea din reflex...

Capul nu mi s-a intors. Alice si cu mine eram buni la conversatiile private.Foarte rar ne prindea cineva. Mi-am pastrat privirea pe tencuiala peretelui.

Cum se descurca? m-a intrebat ea.

M-am incruntat, doar cu o mica schimbare a pozitiei gurii mele. Nimic ce i-ar putea face pe ceilalti sa banuiasca ceva. Puteam foarte bine sa ma incrunt de plictiseala.

Tonul mental al lui Alice era alarmat acum, si am vazut in mintea ei ca il urmarea pe Jasper cu coada ochiului. *Este vreun pericol?* A inceput sa caute in viitorului apropiat, tracand prin viziuni monotone ca sa descopere sursa incruntarii mele.

Mi-am intors capul incet spre stanga, ca si cum ma uitam la scandurile peretelui, am oftat, si apoi m-am uitat spre dreapta, inapoi la crapaturile tencuielii.Doar Alice stia ca clatin din cap in semn de raspuns.

Ea s-a relaxat. *Anunta-ma daca situatia se inrautateste.*

Mi-am miscat doar ochii, sus spre tavanul de deasupra si apoi inapoi in jos.

Multumesc ca faci asta.

M-am bucurat ca nu puteam sa-i raspund cu voce tare.Ce as fi putut sa-i spun? “Cu placere”? Cu greu s-ar putea spune asa ceva. Nu-mi placea sa ascult chinurile lui Jasper. Chiar trebuia sa experimenteze asa? N-ar fi fost o cale mai sigura daca ar fi recunoascut ca n-o sa fie niciodata capabil sa-si stapaneasca setea asa cum puteam noi, si sa nu mai incerce sa-si depaseasca limitele ? De ce sa riste un dezastru ?

Trecusera doua saptamani de la ultima noastra vanatoare. Nu era insuportabil de dificil pentru noi ceilalti. Doar un pic incomfortabil uneori, daca oamenii veneau prea aproape, daca vantul sufla din directia gresita. Dar rareori se intampla ca oamenii sa vina aproape de noi. Instinctele le spuneau ceea ce mintile lor nu puteau intelege : noi suntem periculosi.

Jasper era foarte periculos in acest moment.

Chiar atunci, o fetita s-a oprit la capatul celei mai apropiate mese, intalnindu-se cu o prietena. Si-a aranjat parul scurt si nisipos, trecandu-si degetele prin el. Aparatele de aer cald au impins mirosul ei in directia noastra.Eu eram obisnuit cu modul in care mirosul ma facea sa ma simt – arsura uscata din gat, nevoia din stomac, crisparea automata a muschilor, excesul de venin din gura.

Toate astea erau destul de normale, si usor de ignorat de obicei. Dar acum era mai greu, toate senzatiile fiind mai puternice, dublate, pentru ca monitorizam si reactia lui Jasper. Sete dublata, nu doar setea mea.

Jasper isi lasa imginatia sa zboare departe. Isi imagina, se vedea pe el ridicandu-se din scaunul de langa Alice si ducandu-se langa fetita. Se gandea sa se aplece, ca si cum vroia sa-i sopteasca in ureche, si lasandu-si buzele sa ii atinga gatul. Imaginandu-si cum ar simtii sangele cald care curgea rapid pe sub pielea ei, in timp ce pulsul i se acelera...

Am lovit cu piciorul in scaunul lui.

El mi-a intalnit privirea pentru un moment, apoi s-a uitat in jos.Puteam sa aud rusinea si razvratirea, luptandu-se in mintea lui.

- Scuze, murmura Jasper.

Am dat din umeri.

- Nu aveai de gand sa faci nimic, i-a soptit Alice alinandu-i intristarea. As fi vazut.

Mi-am stapanit grimasa care ar fi dat de gol minciuna lui Alice. Trebuia sa fim uniti, Alice si cu mine. Nu era usor, sa auzi voci sau sa vezi imagini din viitor. Amandoi eram niste ciudati printre cei care erau deja ciudati. Ne protejam secretele unul altuia.

- Te ajuta putin daca te gandesti la ei ca oameni, sugera Alice cu vocea ei inalta si muzicala mult prea rapida ca sa poata fi inteleasa de urechea umana - daca ar fi fost cineva destul de aproape incat sa auda. O cheama Whitney. Are o surioara mai mica pe care o adora. Mama ei a invitat-o pe Esme la petrecerea aia din gradina, iti amintesti?

- Stiu cine e, spuse Jasper taios. Se intoarse sa se uite la una din ferestrele mici de sub streasina, din capatul incaperii.

Tonul lui incheie conversatia.

Va trebui sa vaneze diseara. Era ridicol sa riste asa, incercand sa-si testeze puterea, sa-si intareasca capacitatea de a indura. Jasper trebuia pur si simplu sa-si accepte limitarile si sa se multumeasca cu atat. Obiceiurile pe care si le formase nu il ajutau deloc in stilul nostru de viata.N-ar trebui sa se chinuie asa.

Alice ofta incet si se ridica, luandu-si tava cu mancare - un obiect de recuzita de fapt, si lasandu-l pe Jasper singur. Stia cand Jasper se satura de incurajarile ei. Desi relatia lui Rosalie si Emmett era mult mai batatoare la ochi, Alice si Jasper isi cunosteau unul altuia fiecare stare de spirit. Ca si cum puteau sa citeasca si ei ganduri – dar numai pe ale lor.

Edward Cullen.

Reactie din reflex. M-am intors cand mi-am auzit numele strigat, desi nu era strigat ci doar gandit.

Ochii mi-au ramas timp de o fractiune de secunda pe o pereche de ochi umani mari, caprui-ciocolatii, aflati pe un chip palid in forma de inima. Stiam chipul acela, desi nu-l mai vazusem eu insumi pana in acel moment. Fusese in fiecare minte umana astazi. Isabella Swan, noua eleva. Fiica sefului de politie din oras, adusa sa locuiasca aici printr-o situatie noua de custodie.Bella. Ii corectase pe toti cei care ii folosisera numele intreg...

M-am uitat in alta parte, plictisit. Mi-a trebuit o secunda sa-mi dau seama ca nu ea a fost cea care imi gandise numele.

Bineinteles ca deja se indragosteste de Culleni, am auzit primul gand continuand.

Acum am recunoscut “vocea”. Jessica Stanley , a trecut ceva vreme de cand m-a deranjat cu vorbaraia ei interioara. Ce usurare a fost cand a trecut peste pasiunea ei prost directionata. Devenise aproape imposibil sa scap de constantele si ridicolele ei vise cu ochii deschisi. Imi doream, la momentul respectiv, sa pot sa-i explic ce anume s-ar fi intamplat daca buzele mele, si dintii de dedesubtul lor, ar fi ajuns in apropierea ei.Asta ar fi oprit fanteziile enervante.Gandul la reactia ei aproape ma facu sa zambesc.

I-ar prinde foarte bine, continua Jessica. *Nici macar nu-i draguta. Nu stiu de ce se holbeaza Eric asa mult...sau Mike.*

Se stramba mental cand se gandi la ultimul nume. Noua ei pasiune, popularul Mike Newton, care n-o baga in seama. Dar se pare ca nu era la fel de ignorant cand venea vorba de fata cea noua.Ca un copil cu o jucarie sclipitoare, din nou. Asta daduse gandurilor Jessicai o nota rautacioasa, desi se purta foarte prietenos cu nou-venita in timp ce ii explica informatiile stiute de toata lumea, despre familia mea. Probabil noua eleva intrebase de noi.

Toata lumea se uita si la mine astazi, se gandi Jessica. *Ce norocoasa sunt ca Bella are doua cursuri cu mine...Pun pariu ca Mike o sa vrea sa stie ce...*

Am incercat sa blochez vorbaria prosteasca afara din capul meu, inainte ca meschinaria si superficialitatea sa ma inebuneasca.

- Jessica Stanley o pune la curent pe noua fata Swan cu barfele despre clanul Cullen, i-am murmurat eu lui Emmet ca sa-mi distrag atentia.

El chicoti. *Sper ca spune de bine,* se gandi el.

- De fapt e cam lipsita de imaginatie. Doar o vaga aluzie scandaloasa.Nici un pic de groaza. Sunt cam dezamagit.

Si fata cea noua ?E si ea dezamagita de barfe ?

Am ascultat ca sa aud ce crede fata cea noua, Bella, despre povestea Jessicai.Ce vedea ea cand se uita la familia ciudata si palida pe care o evita toata lumea ?

Era intr-un fel responsabilitatea mea sa stiu ce reactie are.Actionam ca un paznic, in lipsa unui cuvant mai potrivit, pentru familia mea. Ca sa ne protejam. Daca cineva devenea suspicios, puteam sa dau o avertizare timpurie si sa ne retragem la timp.Se intampla ocazioanal – un om cu imaginatie activa sa ne vada ca pe niste personaje de carte sau film. De obicei intelegeau gresit, dar era mai bine sa ne mutam in alta parte, decat sa riscam sa fim descoperiti. Foarte, foarte rar, cineva ghicea corect.Dar nu le dadeam nici o sansa sa-si testeze ipoteza. Dispaream pur si simplu, ca sa devenim doar o amintire terifianta...

N-au auzit nimic, desi ascultasem cu atentie locul de langa care Jessica isi continua prostescul monolog interior.Era ca si cum nu statea nimeni langa ea. Ce ciudat, fata s-a mutat ? Nu parea probabil, pentru ca Jessica inca conversa cu ea. M-am uitat intracolo, ca sa verific, simtindu-ma nesigur. Sa verific ceea ce imi spunea « auzul » - asta era ceva ce nu mai facusem niciodata.

Din nou, privirea mi s-a oprit pe ochii aceia mari si caprui. Ea statea chiar acolo unde statuse si inainte, si se uita la noi, un lucru normal. Probabil ca Jessica inca ii spunea barfe locale despre familia Cullen.

Sa se gandeasca la noi de asemenea, ar fi un lucru normal.

Dar nu puteam sa aud nici o soapta.

O caldura rosie tentanta ii inbujora obrajii cand isi lasa privirea in jos, vrand sa evite jenanta gafa de a fi prinsa in timp ce se holba la un strain.Era bine ca Jasper se uita inca afara pe fereastra. Nu-mi placea sa-mi imaginez cum i-ar fi fost afectat controlul in fatza unei asemenea abundente de sange.

Emotiile au fost atat de clare pe fatza ei, ca si cum i-ar fi fost scrise in cuvinte, pe frunte : surpriza, in timp ce sesiza inconstient toate semnele diferentelor subtile intre cei ca ea si cei ca mine, curiozitatea,

ascultand povestirea Jessicai, si ceva in plus...fascinatie. N-ar fi prima data. Noi eram frumosi pentru ei, prada noastra.Si apoi, la final, jena, pentru ca am prins-o uitandu-se la mine.

Si, desi gandurile ei au fost atat de clare in ochii ei ciudati – ciudati datorita adancimii din ei , ochii caprui par deseori anosti in intunecimea lor – puteam sa aud doar liniste din locul unde statea ea. Absolut nimic.

M-am simtit nelinistit pentru un moment.

Nu mai intalnisem asa ceva niciodata. Era ceva in neregula cu mine? Ma simteam la fel ca intotdeauna. Ingrijorat, am incercat sa ascult cu multa atentie.

Toate vocile pe care le blocasem au inceput brusc sa-mi urle in cap.

...oare ce muzica ii place...poate as putea sa mentionez cd-ul ala nou...; se gandea Mike Newton, la doua mese distanta, uitandu-se la Bella Swan.

Ia uite cum o priveste. Nu-i deajuns ca are jumatate din fetele din scoala asteptandu-l pe el...; Eric Yorkie avea ganduri haotice, care se invarteau tot in jurul fetei.

...atat de dezgustator. Ai crede ca e faimoasa sau ceva...Pana si Edward Cullen se holbeaza... Lauren Mallory era atat de invidioasa incat fatza ei ar fi trebuit sa aiba o nuanta de violet. *Si Jessica, prefacandu-se noua ei prietena.Ce gluma buna...*Vitriol continua sa se reverse din gandurile fetei.

*...Pun pariu ca toata lumea a intrebat-o asta.Dar as vrea sa vorbesc cu ea. O sa ma gandesc la o intebare mai originala....*medita Ashley Dowling.

…poate o sa fie cu mine la Spaniola…spera June Richardson.

…asa multe de facut diseara! Trigonometria, si lucrarea la Engleza. Sper ca mama… Angela Weber, o fata tacuta, ale carei ganduri erau neasteptat de dragute, era singura de la masa care nu era obsedata de aceasta Bella.

Puteam sa-i aud pe toti, sa aud fiecare lucru insignifiant la care se gandeau cand le trecea prin cap. Dar nimic de la noua eleva, cu ochii ei inselator de comunicativi.

Si bineinteles, puteam sa aud ce a spus cand i s-a adresat Jessicai. Nu aveam nevoie sa citesc minti ca sa fiu capabil sa-i aud vocea inceata si clara, din capatul opus al incaperii.

- Care dintre ei este baiatul cu par castaniu-roscat? am auzit-o intreband, privind cu coada ochiului spre mine, dar uitandu-se repede in alta parte cand a vazut ca inca o priveam.

Daca as fi avut timp sa sper ca auzindu-i vocea voi putea sa-i gasesc si tonul gandurilor, pierdut pe undeva unde nu-l puteam patrunde, as fi fost imediat dezamagit. De obicei, gandurile oamenilor aveau acelasi ton ca si vocea lor fizica. Dar aceasta voce tacuta si timida nu imi era familiara, nu era una din sutele de ganduri care se revarsau in incapere, eram sigur de asta.Asta e ceva cu totul nou.

Oh, mult noroc idioato! gandi Jessica inainte sa-i raspunda fetei la intrebare.

- Acela e Edward.Este minunat, evident, dar nu-ti pierde timpul. Nu iese cu nimeni. Se pare ca niciuna din fetele de aici nu este destul de buna pentru el, spuse ea tragand aer in piept.

Mi-am intors capul ca sa-mi ascund zambetul. Jessica si colegele ei n-aveau idee cat de norocoase erau ca nici una din ele nu imi placea in mod deosebit.

In spatele umorului trecator, am simtit un impuls ciudat, unul pe care nu l-am inteles in totalitate.Avea legatura cumva cu rautatea din gandurile Jessicai pe care fata cea noua nu o banuia...Am simtit o nevoie stranie de a ma aseza intre ele, protejand-o pe aceasta Bella Swan de gandurile intunecate din mintea Jessicai.Ce ciudat sa simt asa ceva...Incercand sa caut motivatiile din spatele impulsului, am examinat-o pe fata cea noua inca o data.

Poate era doar un instict protector, de mult uitat – cei puternici in slujba celor slabi. Fata arata mult mai fragila decat noii ei colegi.Pielea ii era atat de trasparenta, incat era greu de crezut ca ii oferea prea multa protectie in fata lumii exterioare.Puteam sa vad pulsul ritmic al sangelui prin venele ei, pe dedesubtul membranei palide... Dar nu trebuia sa ma concentrez la asta. Eram bun la stilul de viata pe care il alesesem, dar eram la fel de insetat ca si Jasper, si nu era cazul sa ma las tentat.

Exista o cuta vaga intre sprancenele ei, de care nu parea sa fie constienta.

Era incredibil de frustrant! Puteam sa vad foarte clar ca o epuiza sa stea acolo, sa faca conversatie cu straini, sa fie centrul atentiei. Puteam sa-i simt timiditatea, din modul in care isi tinea umerii fragili, vizibil incovoiata, ca si cum se astepta in orice moment la respingere.Si totusi puteam doar sa simt, sa vad, sa-mi imaginez. Nu era nimic inafara de liniste din partea acestei fete deloc iesite din comun. Nu puteam sa aud nimic. De ce ?

- Mergem? Murmura Rosalie, intrerupandu-mi concentrarea.

Mi-am luat privirea de la fata, sitindu-ma usurat. Nu vroiam sa continui sa esuez – ma irita. Si nu vroiam sa-mi dezvolt vreun interes in legatura cu gandurile ei ascunse, doar pentru ca erau ascunse pentru mine. Fara indoiala, cand o sa reusesc sa-i descifrez gandurile, si o sa gasesc o cale sa fac asta, or sa fie la fel de meschine si banale ca gandurile oricarui alt om.Nu merita efortul de a reusi sa le aud.

- Deci fata cea noua nu e infricosata de noi, inca ? intreba Emmet, inca asteptand raspunsul de la intrebarea lui de dinainte.

Am dat din umeri. Nu era destul de interesat inca sa ma preseze pentru mai multe informatii.Nici n-ar avea de ce sa fie interesat.

Ne-am ridicat de la masa si am iesit din cantina.

Emmett, Rosalie, si Jasper pretindeau ca sunt seniori ; au plecat spre cursurile lor. Eu jucam un rol mai tanar decat ei. M-am indreptat spre ora mea de Biologie la nivel junior, pregatindu-mi mintea pentru plictiseala.Ma indoiam ca domnul Banner, un om cu un intelect cat se poate de mediocru, ar putea reusi sa spuna ceva in lectia lui, care sa surprinda pe cineva care avea doua diplome de absolventa in Medicina.

Am intrat in clasa, m-am asezat pe scaun si mi-am rasturnat cartile pe masa - recuzita, din nou; cartile nu contineau nimic din ce nu stiam deja. Eram singurul elev care avea o masa doar pentru el.Oamenii nu erau indeajuns de destepti ca sa stie ca le e frica de mine, dar instinctele lor de supravietuire erau indeajuns ca sa ii tina departe de mine.

Clasa s-a umplut incet, pe masura ce se intorceau de la pranz. M-am lasat pe spatarul scaunului asteptand sa treaca timpul.Din nou, as fi vrut sa fiu capabil sa dorm.

Pentru ca ma gandisem la ea, numele ei mi-a atras atentia atunci cand Angela Weber a escortat-o pe fata cea noua pana la usa.

Bella pare la fel de timida ca si mine. Cred ca azi ii este foarte greu. As vrea sa pot sa-i spun ceva, s-o ajut...dar probabil ar suna stupid...

Da! s-a gandit Mike Newton , intorcandu-si scaunul ca s-o vada pe fata intrand.

Inca nu auzeam nimic din locul unde statea Bella Swan.Spatiul gol unde ar fi trebuit sa fie gandurile ei, ma irita si ma calca pe nervi.

Ea s-a apropiat, mergand pe culoarul dintre banci, ca sa ajunga la catedra profesorului. Saraca fata , locul de langa mine era singurul liber. Imediat, am eliberat partea ei de banca, punandu-mi cartile una peste alta. Ma indoiam ca se va simti comfortabil aici. Urma un semestru foarte lung pentru ea – la materia asta cel putin. Poate totusi, stand langa ea o sa pot sa-i aud secretele...nu ca as fi avut pana acum nevoie de apropiere...nu ca as afla ceva ce merita ascultat...

Bella Swan a pasit in fata incalzitorului si aerul a venit spre mine in curent.

Mirosul ei m-a lovit cu o forta devastatoare, m-a izbit cu putere. Nu era nici o imagine destul de violenta incat sa cuprinda forta acelui moment.

In acel moment nu mai eram deloc omul care fusesem candva; nu ramasese nici o urma de umanitate.

Eram un vanator.Ea era prada mea. Nu mai exista nimic altceva in lumea intreaga, inafara de acest adevar.

Nu exista incaperea plina de martori – ei erau deja trecuti la pierderi colaterale in capul meu. Misterul gandurilor ei fusese uitat. Gandurile ei nu insemnau nimic, pentru ca oricum n-o sa le mai gandeasca pentru mult timp.

Eu eram vampir, iar ea avea cel mai dulce sange pe care l-am mirosit in optzeci de ani.

Nu-mi imaginasem ca un asemenea parfum poate exista.Daca stiam ca exista, as fi inceput sa-l caut cu mult timp in urma.As fi traversat pamantul pentru ea.Imi puteam imagina gustul...

Setea mi-a ars gatul ca focul.Gura imi era uscata.Valul proaspat de venin n-a facut decat sa intareasca senzatia. Stomacul mi s-a strans de foame, ca un ecou al setei.Muschii mi s-a incordat pregatiti de atac.

Nu trecuse nici o secunda intreaga.Ea inca facea acelasi pas care o punea in bataia curentului.

Cand piciorul ei a atins pamantul, ochii i s-au intors spre mine, o miscare care vroia sa para sigura. Privirea ei intalnit-o pe a mea, si m-am vazut pe mine reflectat in oglinda ochilor ei.

Socul fetzei pe care am vazut-o acolo, i-a salvat viata pentru cateva momente chinuitoare.

Ea n-a facut lucrurile mai usoare.Cand a procesat expresia de pe fata mea, sangele i-a inundat obrajii din nou, facandu-i pielea sa aiba cea mai delicioasa culoare pe care am vazut-o vreodata. Mirosul era o ceata densa in creierul meu. Abia puteam sa gandesc.

Gandurile mele dezlantuite...controlul...incoerenta.

A pasit mai repede acum, ca si cum ar fi inteles ca trebuie sa fuga.

Graba ei a facut-o sa fie impiedicata – s-a impleticit si aproape a cazut pe fata care statea in fatza mea.Vulnerabila, slaba. Chiar foarte normal pentru un om.

Am incercat sa ma concentrez la fatza pe care am vazut-o in ochii ei, o fatza pe care am recunoscut-o cu repulsie. Chipul monstrului din mine – chipul pe care l-am ascuns in decenii de efort si disciplina fara compromisuri.Cat de usor ii era sa iasa acum la suprafata !

Mirosul m-a inconjurat din nou, derutandu-mi gandurile si aproape impingandu-ma de pe scaun.

Nu.

Mana mea s-a prins de marginea bancii, incercand sa raman pe scaun. Lemnul n-a facut fatza. Mana mea a strapuns lemnul si a trecut pe partea cealalta, raspandind aschii imprejur, lasand forma degetelor mele impregnate in lemnul ramas.

Distruge probele.Asta e regula fundamentala.Am rupt repede marginile cu urma degetelor mele, lasand doar o gaura neregulata si o gramada de aschii pe podea, pe care le-am imprastiat cu piciorul.

Distruge probele. Distrugeri colaterale….

Stiam ce trebuia sa se intample acum. Fata va trebui sa vina sa stea langa mine, iar eu va trebui s-o omor.

Martorii nevinovati din sala de clasa, optsprezece copii si un barbat, nu aveau voie sa paraseasca incaperea, vazand ceea ce urmau in curand sa vada.

Am tresarit gandindu-ma la ceea ce trebuia sa fac. Chiar si in momentele mele cele mai rele, nu comisesem niciodata o asemenea atrocitate.Niciodata n-am omorat oameni nevinovati, niciodata in opt decenii.Si acum planuiam sa masacrez douazeci dintr-o data.

Chipul monstrului din oglinda isi batea joc de mine.

Chiar daca o parte din mine se indeparta de monstru, o alta parte facea planuri.

Daca omoram intai fata, as fi avut numai cinsprezece si douazeci de secunde cu ea inainte ca oamenii din incapere sa reactioneze. Poate un pic mai mult,daca la inceput nu realizau ce faceam.Ea nu ar avea timp sa tipe, sau sa simta durerea ; nu s-o omor cu cruzime. Macar atat puteam sa ofer acestei straine cu sangele atat de oribil de tentant.

Dar apoi ar trebui sa-i opresc, ca sa nu evadeze. Nu va trebui sa-mi fac griji in privinta ferestrelor, sunt prea sus si prea mici ca sa ofere o cale de scapare pentru cineva. Doar usa – o blochez si sunt toti prinsi in capcana.

O sa fie mai incet si mai dificil sa incerc sa-i omor cand sunt panicati si agitati, miscandu-se haotic. Nu e imposibil, dar o sa fie mult zgomot. Timp destul pentru multe tipete. Cineva o sa ii auda...si apoi o sa fiu obligat sa omor chiar si mai multi oameni nevinovati in ora asta intunecata.

Iar sangele ei se va raci, in timp ce eu ii omor pe ceilalti.

Mirosul ma pedepsea, inclestandu-mi gatul cu uscaciunea dureroasa...

Atunci primii or sa fie martorii.

Mi-am imaginat pozitia in cap. Eu eram in mijlocul clasei, cel mai indepartat rand din spate. O sa incep cu partea dreapta intai.As putea sa rup patru sau cinci gaturi intr-o secunda, am estimat eu.N-ar fi galagios. Partea dreapta ar fi cea norocoasa; nu ma vor vedea atacand.Avansand in fatza si apoi inapoi la partea stanga, mi-ar lua, cel mult, cinci secunde sa inchei toate vietile din aceasta incapere.

Timp destul pentru Bella Swan sa vada ca ea urmeaza.Timp destul pentru ea ca sa simta frica. Timp destul, poate, daca socul nu o s-o impietreasca pe loc, sa tipe.Un singur tipat moale, care n-ar putea sa alarmeze pe nimeni dinafara.

Am tras aer adanc in piept, iar mirosul era foc care mi-a traversat venele uscate, arzand din piept si distrugandu-mi orice impuls de bunatate de care eram capabil.

Ea se intorcea acum.In cateva secunde, ea se va aseza la cativa centimetri de mine.

Monstrul din capul meu zambii in anticipatie.

Cineva inchise un caiet in stanga mea.Nu m-am uitat sa vad care dintre oamenii condamnati o facuse. Dar miscarea a trimis un val de aer obisnuit, fara miros, direct pe fatza mea.

Pentru o scurta secunda, am fost capabil sa gandesc clar. In acea secunda pretioasa, am vazut doua chipuri in mintea mea, unul langa altul .

Unul era al meu, sau mai bine zis fusese : monstrul cu ochi rosii omorase atat de multi oameni incat pierdusem sirul. Rationalizand, erau crime justificate.Un criminal de criminali, un criminal al unor monstri mai putin puternici decat el.Era un fel de complex de Dumnezeu, cred eu – sa decizi cine merita sentinta la moarte. Era un compromis facut cu mine insumi . Ma hranisem cu sange uman, dar victimele mele, cu toate pacatele lor intunecate, erau cu putin mai umane decat mine .

Celalalt chip era a lui Carlisle.

Nu exista nici o asemanare intre cele doua chipuri.Unul era ca o zi luminoasa, celalalt ca noaptea cea mai intunecata.

Nu exista nici un motiv sa existe vreo asemanare. Carlisle nu era tatal meu in sensul biologic de baza. Nu aveam trasaturi comune.Similaritea culorii pielii era doar un rezultat a ceea ce eram ; toti vampirii aveau aceeasi piele palida si rece. Similaritatea culorii ochilor era cu totul altceva – un rezultat al alegerii noastre.

Si totusi, desi nu exista nici o asemanare de baza, imi imaginasem ca fatza mea incepuse sa o reflecte pe a lui in ultimii saptezeci de ani in care am ales stilul lui de viata si i-am urmat pasii. Trasaturile nu mi se schimbasera, dar mi se parea ca un fel de intelepciune imi marcase expresia chipului, ca un pic din compasiunea lui se putea vedea pe forma buzelor mele, si urme vagi ale rabdarii lui se vedeau pe fruntea mea.

Si toate aceste mici schimbari in bine se pierdeau in chipul monstrului. In cateva momente n-o sa mai ramana nimic din mine care sa reflecte anii pe care mi i-am petrecut cu creatorul meu, mentorul si tatal meu in toate privintele.Ochii or sa-mi devina rosii ca ai diavolului, toata bunatatea pierduta pentru totdeauna.

In mintea mea, ochii plini de bunatate ai lui Carlisle nu ma judecau. Stiam ca o sa ma ierte pentru faptele teribile pe care urma sa le fac. Pentru ca ma iubea. Pentru ca credea ca sunt mai bun decat sunt de fapt. Si ma va iubi, chiar daca il dezamagesc.

Bella Swan s-a asezat in scaunul de langa mine, cu miscarile rigide si stinghere,cu frica, iar mirosul sangelui ei a inflorit intr-un nor inexorabil in jurul meu.

O sa-i dovedesc tatalui meu ca s-a inselat in privinta mea.Acest lucru era atat de trist incat m-a durut aproape la fel de mult ca focul din gat.

M-am indepartat de ea cu repulsie – revoltat de monstrul care tanjea sa o aiba.

De ce a trebuit ea sa vina aici? De ce trebuia sa existe? De ce trebuia sa-mi ia putina pace pe care am avut-o in viata mea ? De ce a fost nascut omul asta exasperant ? O sa ma distruga.

Mi-am intors fatza departe de ea, in timp ce furia brusca, ura irationala a izbucnit in mine.

Cine era creatura asta? De ce eu, de ce acum? De ce trebuia sa pierd totul doar pentru ca ea s-a intamplat sa aleaga sa apara tocmai in orasul asta.

De ce a venit aici?

Nu vroiam sa fiu acel mostru ! Nu vroiam sa omor toti copiii nevinovati din incaperea asta ! Nu vroiam sa pierd tot ce am castigt intr-o viata intreaga de sacrificiu si negare !

N-o s-o fac! Ea nu putea sa ma faca sa devin monstrul.

Mirosul era problema, mirosul ingrozitor de tentant al sangelui ei. Daca exista vreo cale sa-i rezist...daca un alt val de aer curat mi-ar curata creierul.

Bella Swan isi scutura parul lung , des, de culoarea mahonului in directia mea.

Era nebuna? Ca si cum vroia sa incrurajeze monstrul! Sa-l tachineze.

Nu exista nici o briza prietenoasa de aer care sa alunge mirosul de langa mine acum. In curand totul o sa fie pierdut.

Nu, nu exista briza care sa ma ajute.Dar puteam sa nu respir.

Am oprit respiratia din plamani.Usurarea a fost instantanee, dar incompleta. Inca imi aminteam mirosul in minte, si gustul lui pe limba. N-o sa pot sa rezist nici asa prea mult. Dar poate ca as rezista o ora. Doar o ora. Doar cat sa ies din clasa plina de victime, victime care poate nu or sa trebuiasca sa devina victime.Daca pot rezista o ora.

Era neplacut sa nu respir. Corpul nu avea nevoie de oxigen, dar asta se contrazicea cu instinctele mele. Ma bazam pe miros mai mult decat pe oricare alt simt in conditii de stres. Imi arata drumul spre prada, era primul avertisment in fatza pericolului. Nu intalneam prea des ceva la fel de periculos ca mine, dar auto-conservarea era la fel de puternica pentru cei ca mine, cum era si pentru oamenii obisnuiti.

Neplacut, dar nu de neindurat. Era mai bine decat sa o miros pe ea si sa strapung cu dinti acea piele catifelata, subtire, transparenta pentru a ajunge la sangele fierbinte, umed, pulsand....

O ora! Doar o ora. Nu trebuie sa ma mai gandesc la acel miros si gust.

Fata tacuta isi pastra perdeaua de par intre noi, stand atat de aplecata incat parul ii atingea caietul. Nu puteam sa-i vad fatza, sa incerc sa-i citesc emotiile in ochii ei adanci si clari. De asta isi lasase perdeaua de parul intre noi ? Ca sa-si ascunda ochii de mine? De frica. Timiditate. Ca sa-si ascunda secretele.

Iritarea mea initiala de a suporta tacerea gandurilor ei era slaba si vaga in comparatie cu nevoia – si ura care ma poseda acum. Pentru ca uram fata-copila de langa mine, o uram cu toata puterea de care eram capabil , fara sa-mi mai pese de dragostea pentru familia mea, de visele de a fi ceva mai bun decat eram... Ma ajuta putin faptul ca o uram, si uram felul in care ma facea ea sa ma simt. Da, iritarea de dinainte era neimportanta , dar si asta ma ajuta putin. M-am agatat de orice sentiment care ma distragea de la a-mi imagina ce gust are...

Ura si iritare. Nerabdare. Nu mai trece ora asta?

Si cand ora se va termina...ea o sa iasa din clasa. Si eu ce o sa fac ?

O sa ma prezint.*Buna, ma numesc Edward Cullen. Pot sa te conduc la urmatorul curs ?*

Ea o sa accepte. Asa ar fi politicos. Chiar daca ii e frica de mine, si banuiesc ca ii este deja, o sa ma urmeze. O sa fie foarte usor sa o conduc in directia gresita. O mica portiune de padure se intinde din coltul indepartat al parcarii.I-as putea spune ca mi-am uitat o carte in masina...

Ar observa cineva ca eu am fost ultima persoana cu care a fost vazuta? Ploua, ca de obicei...doua pelerine de ploaie indreptandu-se in directia gresita n-ar trezi prea mult interes, si nici nu m-ar da de gol.

Doar ca nu eram singurul constient de prezenta ei astazi, desi nimeni nu era la fel de constient ca mine. Mike Newton, in special, era atent la fiecare miscare a ei de pe scaun. Ea se simtea incomfortabil stand atat de aproape de mine, asa cum s-ar simti oricine.Dar mirosul ei imi alungase orice grija sau sentiment de mila.Mike Newton ar observa daca ea ar iesi cu mine din clasa.

Daca pot sa rezist o ora, pot sa rezist si doua.

Am trasit din cauza durerii de arsura.

Ea o sa se duca acasa, intr-o casa goala. Seful politiei lucreaza toata ziua. Ii stiam casa, cum stiam toate casele din orasul mic.Casa lui era chiar langa padurea deasa, fara vecini apropiati.Chiar daca ar fi avut timp sa tipe, dar n-o sa aiba, nimeni n-ar auzi-o.

Acesta ar fi felul responsabil de a ma ocupa de asta . Am petrecut sapte decenii fara sange uman. Daca imi tin respiratia, as putea sa rezist doua ore. Si cand ea o sa fie singura, nimeni altcineva n-o sa fie ranit. Si n-am nici un motiv sa grabesc experienta asta.Monstrul din capul meu era de acord.

Era stupid din partea mea sa cred ca prin faptul ca salvam noasprezece oameni din clasa asta, cu efort si rabdare, o sa fiu mai putin monstruos cand o sa ucid fata.

Desi o uram, stiam ca ura mea este nedreapta. Stiam ca de fapt ma urasc pe mine insumi. Si o sa urasc mult mai tare, si pe mine si pe ea, cand ea o sa fie moarta.

Asa am rezistat o ora – imaginandu-mi metode de a o ucide.Am incercat sa evit sa-mi imaginez actul propriu-zis. Ar putea fi prea mult pentru mine, as putea sa pierd lupta si sa ajung sa omor pe toata lumea. Deci am planificat strategii si nimic mai mult. Asta m-a ajutat sa treaca ora.

O singura data, pe la sfarsitul orei, ea a tras cu ochiul spre mine prin perdeaua fluida de par. Puteam sa simt ura injustificata care ardea in mine atunci cand i-am intalnit privirea, si am vazut reflexia mea in ochii ei inspaimantati. Sangele i-a inbujorat obrajii inainte sa se poata ascunde din nou, si eram pe cale sa cedez.

Dar a sunat clopotelul. Salvati de clopotel, cat de cliseistic. Amandoi eram salvati. Ea, salvata de la moarte. Eu, salvat doar pentru o scurta perioada de timp, inainte sa devin monstrul de cosmar de care imi era frica si scarba.

N-am putut sa merg incet, asa cum ar fi trebuit s-o fac cand am iesit din clasa. Daca cineva s-ar fi uitat la mine, ar fi putut sa suspecteze ca era ceva in neregula cu felul in care ma miscam. Dar nimeni nu era atent la mine. Toate gandurile umane gravitau in jurul fetei care era condamnata la moarte in mai putin de o ora.

M-am ascuns in masina.

Nu-mi place sa ma gandesc ca am nevoie sa ma ascund. Cat de las suna.Dar cu siguranta asta nu este cazul acum.

Nu aveam destula disciplina ramasa ca sa fiu in preajma oamenilor in acest moment. Concentrandu-ma atat de mult pe eforturile mele de a nu omori pe unul dintre ei, nu-mi ramasese nici o resursa ca sa rezist in fatza celorlalti. Ce mai pierdere... Daca tot ma lasam prada monstrului din mine, macar sa merite infrangerea.

Am pus muzica de pe cd-ul care de obicei ma calma, dar nu ma ajuta prea mult acum. Nu, acum ceea ce ma ajuta cel mai mult era aerul rece, umed si curat care patrundea impreuna cu ploaia pe ferestrele mele deschise.Desi imi puteam aduce aminte mirosul sangelui Bellei Swan cu o claritate perfecta, inhalarea aerului curat era ca si cum mi-as fi spalat interiorul corpului de o infectie.

Eram echilibrat din nou. Puteam sa gandesc din nou. Puteam sa lupt din nou. Puteam sa lupt impotriva a ceea ce nu vroiam sa fiu.

Nu trebuia sa ma duc la ea acasa. Nu era nevoie s-o omor. Evident, eram o creatura rationala si aveam alternativa. Intotdeauna exista alternative.

Nu am simtit la fel si in clasa...dar acum eram departe de ea. Poate ca, daca o evitam cu foarte foarte multa atentie, nu era nevoie ca viata mea sa se schimbe.Acum aveam lucrurile ordonate in viata mea asa cum vroiam. De ce sa las un nimeni iritant si delicios sa distruga asta?

Nu trebuia sa-mi dezamagesc tatal. Nu trebuia sa-i cauzez mamei stres, griji...durere. Da, si mama mea adoptiva ar suferi. Iar Esme este atat de blanda si sensibila. Sa fac pe cineva ca Esme sa sufere, era cu adevarat imperdonabil.

Cat de ironic era faptul ca am vrut s-o protejez pe fata asta in fatza amenintarii gandurilor mizerabile si ipocrite ale Jessicai Stanley. Eu eram ultima persoana care ar putea sa-i fie protector Isabellei Swan. N-o sa aiba niciodata nevoie de protectie in fatza cuiva, mai mult decat in fatza mea.

Unde e Alice, m-am intrebat brusc. Nu m-a vazut omorand-o pe fata Swan in moduri multiple? De ce n-a venit sa ma scape de aici, sa ma opreasca sau sa ma ajute sa curat urmele. Era atat de absorbita sa-l pazeasca pe Jasper de necazuri, incat a ratat o posibilitate mult mai terifianta ? Eram eu mai puternic decat credeam ? Chiar nu aveam sa-i fac nici un rau fetei ?

Nu. Stiam ca asta nu-i adevarat. Alice se concentreaza foarte tare pe Jasper.

Am cautat in directia in care stiam ca se afla, in cladirea mica folosita pentru orele de Engleza. Nu mi-a luat mult sa-i localizez “vocea” familiara. Si aveam dreptate. Toate gandurile ei erau indreptate spre Jasper, urmarindu-i orice mica decizie din minut in minut.

Mi-as fi dorit sa-i pot cere sfatul, dar in acelasi timp, ma bucuram ca nu stie de ce sunt capabil. Nu stia la ce masacru ma gandisem in ultima ora.

Am simtit o noua arsura in corpul meu, o arsura a rusinii. Nu vroiam ca ei sa stie.

Daca puteam s-o evit pe Bella Swan, daca reuseam sa n-o omor - chiar atunci cand am gandit asta monstrul a scrasnit din dinti cu frustrare - atunci nu era nevoie sa stie nimeni. Daca ma puteam tine departe de mirosul ei...

Nu exista nici un motiv sa nu incerc, cel putin.Sa iau decizia corecta. Sa incerc sa fiu bun, cum credea Carlisle ca sunt.

Ultima ora de scoala era aproape terminata. M-am hotarat sa-mi pun planul in aplicare imediat. Mai bine decat sa stau aici in parcare, pe unde ea ar putea sa treaca si sa-mi distruga planul. Din nou, am simtit

ura nejustificata pentru fata. Uram ca avea aceasta putere inconstienta asupra mea, ca putea sa ma transforme in ceva ce dispretuiam.

Am mers repede, un pic cam prea repede, dar nu era nimeni sa ma vada, de-a lungul campusului spre secretariat. Nu exista nici un motiv sa ma intalnesc din greseala cu Bella. O sa o evit, ca o ciuma ce este.

Biroul era gol, inafara de secretara, cea pe care o cautam.

Nu mi-a observat intrarea lipsita de zgomot.

- Doamna Cope .

Femeia cu parul nenatural de rosu si-a ridicat privirea si ochii i s-au marit. Intotdeauna ii prindeam nepregatiti pe oameni, cu tot cu semnele noastre distinctive pe care ei nu le intelegeau, indiferent de cat de des ne vazusera pana atunci.

- Oh, suspina ea,un pic tulburata. Isi netezi camasa. *Ce prostesc*, se gandi ea. *E aproape destul de tanar ca sa-mi fie fiu. Prea tanar ca sa gandesc asa ceva....* Buna, Edward. Cu ce te pot ajuta ? Genele ii fluturara in spatele ochelarilor grosi.

Neplacut. Dar stiam cum sa fiu fermecator cand vroiam sa fiu. Era usor, avand in vedere ca puteam sa stiu imediat cum este primit fiecare gest sau ton pe care-l foloseam.

M-am aplecat in fatza, intalnindu-i privirea ca si cum ma uitam adanc in ochii ei mici si caprui, lipsiti de profunzime.Gandurile ei erau deja tulburate. O sa fie simplu.

- Ma intrebam daca m-ati putea ajuta cu orarul, am spus pe un ton bland pe care il pastram pentru momentele cand nu vroiam sa sperii oamenii.

Am auzit ritmul inimii ei accelerand.

- Bineinteles, Edward, cum pot sa te ajut? *Prea tanar, prea tanar*, isi repeta in sinea ei.

Gresea, evident. Eram mai batran decat bunicul ei. Dar daca ne luam dupa ce scria in permisul meu de conducere, avea dreptate.

- Ma intrebam daca as putea sa ma mut de la Biologie la o alta stiinta de nivel senior. Fizica poate?

- E vreo problema cu domnul Banner, Edward?

- Deloc, doar ca am studiat deja materia asta...

- La scoala avansata la care ati invatat cu totii in Alaska, da..., buzele ei se stransera gandindu-se la asta. *Ar trebui sa fie cu totii la facultate. Am auzit cum se plang profesorii. Note maxime, nici un raspuns gresit, nici o greseala in lucrari, ca si cum ar fi descoperit vreo metoda de a copia la toate materiile. Domnul Varner ar prefera sa creada ca toata lumea copiaza, decat sa recunoasca ca un elev e mai destept ca el...Pun pariu ca mama lor ii mediteaza...*De fapt, Edward, la fizica nu este nici un loc liber. Domnului Banner nu-i place deloc sa aiba mai mult de douazeci si cinci de elevi in clasa...

- N-o sa fac probleme!

Bineinteles ca nu. Perfectii copii Cullen nu fac probleme.

- Stiu asta Edward.Dar nu sunt destule locuri si asa....

- Pot atunci sa renunt la materia asta ?As putea folosii timpul pentru studiu individual.

- Sa renunti la Biologie? i se deschise gura de uimire. *Ce nebunie. Cat de greu este sa stai la o materie pe care deja o stii ? Trebuie sa fie o problema legata de domnul Banner. Ma intreb daca ar trebui sa discut cu Bob despre asta.* N-o sa ai destule credite ca sa absolvi!

- O sa recuperez anul viitor !

- Poate ar trebui sa vorbesti cu parintii tai despre asta.

Usa s-a deschis in spatele meu, dar oricine era, nu se gandea la mine, asa ca am ignorat intreruperea si m-am concentrat la doamna Cope. M-am aplecat vizibil mai aproape, si mi-am tinut ochii mai deschisi. Ar fi functionat mai bine daca as fi avut ochii aurii, si nu negri. Negrul sperie oamenii, asa cum si trebuie.

- Va rog, doamna Cope! mi-am facut vocea cat de moale si rugatoare am putut – si poate fi considerabil de convingatoare. Nu exista alta materie la care sa ma mut? Sunt sigur ca trebuie sa existe un loc liber undeva. Sase ore de biologie pe saptamana nu pot fi singura optiune !

I-am zambit, avand grija sa nu-mi dezvelesc dintii prea mult ca sa n-o sperii, si inblanzindu-mi expresia fetzei.

Inima ei a inceput sa bata mai tare. *Prea tanar*, isi reaminti ea cu disperare.

- Pai...poate as putea sa vorbesc cu Bob, adica cu domnul Banner.Sa vedem daca....

In numai o secunda, totul s-a schimbat: atmosfera din incapere, misiunea mea acolo, motivul pentru care ma aplecam spre femeia cu parul rosu...Ceea ce avusese un scop inainte, acum avea altul.

Doar o secunda i-a trebuit Samanthei Wells sa deschida usa si sa lase un formular in cosul de langa usa, grabindu-se apoi sa iasa si sa plece acasa. O secunda a fost deajuns pentru curentul care venea de pe usa deschisa sa ma loveasca. Doar o secunda mi-a luat sa realizez de ce prima persoana care intrase nu m-a intrerupt cu gandurile ei.

M-am intors, desi nu era nevoie sa ma conving. M-am intors incet, luptandu-ma sa-mi pastrez controlul in muschii care se razvrateau.

Bella Swan statea cu spatele lipit de perete, langa usa, cu o hartie tinuta strans in maini. Ochii ei erau chiar mai mari decat de obicei, atunci cand mi-a surprins privirea inumana si feroce.

Mirosul sangelui ei satura fiecare particula de aer din incaperea mica si inabusitoare. Gatul mi-a izbucnit in flacari.

Monstrul m-a privit din nou din oglinda ochilor ei, o intruchipare a raului.

Mana mi-a ramas in aer, deasupra biroului. Nu era nevoie sa ma uit inapoi ca sa lovesc capul doamnei Cope cu destula forta incat s-o omor. Doar doua vieti , nu douazeci. Un schimb bun.

Monstrul astepta nerabdator, flamand, ca eu sa actionez.

Dar intotdeauna exista o alternativa, trebuie sa existe.

Mi-am blocat plamanii, si am fixat imaginea lui Carlisle in fatza ochilor mei. M-am intors spre doamna Cope, si am auzit surpriza ei interioara in fatza schimbarii mele de expresie.S-a tras mai departe de mine, dar teama ei nu s-a concretizat in cuvinte coerente.

Folosind tot controlul pe care l-am capatat in decenii intregi de negare a conditiei mele, mi-am facut vocea moale si blanda. Imi mai ramasese aer in plamani doar pentro o singura replica, asa ca am vorbit repede

- Nu conteaza, atunci. Vad ca nu se poate. Multumesc pentru ajutor.

M-am intors si m-am grabit sa ies, incercand sa nu simt caldura corpului fetei cand am trecut la cativa centimetri de ea.

Nu m-am oprit pana nu am ajuns in masina, mergand mult prea repede tot drumul pana acolo.

Majoritatea oamenilor plecasera deja, deci nu m-a vazut mai nimeni.

Am auzit un elev din anul 2, D.J.Garret care ma observase dar nu ma lua in seama...

De unde a aparut Cullen ? Parca s-ar fi materializat de nicaieri....Iar incepe imaginatia sa mi-o ia razna.Mama mereu imi spune....

Cand m-am urcat in Volvo, ceilalti erau deja acolo. Am incercat sa-mi controlez respiratia, dar cautam disperat aerul proaspat ca si cum ma sufocam.

- *Edward,* intreba Alice cu ingrijorare in voce.

Am clatinat din cap, spre ea.

- Ce ti s-a intamplat? a intrebat Emmet distras pentru moment de la faptul ca Jasper nu avea chef de revansa lui.

In loc sa raspund, am intors masina. Trebuia sa plec din parcare inainte ca Bella Swan sa ma urmeze si aici. Propriul meu demon ma bantuia...Am tras de volan si am accelerat. Am atins 40km pe ora inainte sa intru pe sosea. Pe sosea am atins 70 inainte sa cotesc.

Fara sa fie nevoie sa ma uit, stiam ca Emmett, Rosalie si Jasper s-au intors sa o priveasca pe Alice. Ea dadu din umeri. Nu putea sa vada ce s-a petrecut deja, ci numai ce urma sa vina.

S-a uitat in viitorul meu. Amandoi am vazut ce a aparut in mintea ei, si amandoi am fost surprinsi.

- Pleci, sopti ea.

Ceilalti ma fixau cu privirea.

- Chiar asa? am suierat printre dinti.

Atunci Alice a vazut schimbarea hotararii mele si o noua alternativa a viitorului care lua o turnura intunecata.

- Oh.

Bella Swan, moarta. Ochii mei devenind rosii din cauza sangelui proaspat. Cautarea faptasului ce va urma. Timpul precaut pe care il vom petrece aici, pana cand va fi din nou sigur sa plecam si sa luam totul de la inceput....

- Oh, spuse ea din nou.

Imaginea deveni mai clara.Vedeam interiorul casei sefului de politie Swan pentru prima data, o vedeam pe Bella in bucataria mica cu faianta galbena, stand cu spatele la mine in timp ce eu o urmaream din umbra...lasand mirosul ei sa ma ademeneasca...

- Opreste-te, am strigat incapabil sa mai suport.

- Scuze, sopti ea cu ochii mariti.

Monstrul era incantat.

Si viziunea din mintea ei se schimba din nou. O autostrada pustie pe timp de noapte, zburand cu peste 200km pe ora pe langa copacii plini de zapada de pe marginea drumului.

- O sa-mi fie dor de tine, spuse ea. Chiar daca o sa lipsesti putin.

Emmet si Rosalie m-au privit cu o expresie exagerat de tematoare.

Aproape ajunseseram la cotitura care ducea spre casa noastra.

- Lasa-ne aici, spuse Alice. Ar trebui sa te duci sa-i spui lui Carlisle.

Am dat din cap si am oprit brusc masina.

Emmett, Rosalie si Jasper au coborat in tacere .Or s-o oblige pe Alice sa le explice dupa ce plec eu. Alice mi-a atins umarul.

- O sa faci ceea ce trebuie, a murmurat.

Nu era o viziune de data asta, ci un ordin.

- Ea e singura familie pe care o are Charlie Swan. L-ai omori si pe el, o data cu ea.

- Da, am spus, fiind de acord doar cu ultima parte.

A coborat dupa ceilalti, cu sprancene incruntate cu teama.Ai disparut cu totii in padure, inainte ca eu sa intorc masina.

Am accelerat in directia orasului, si stiam ca viziunile din mintea lui Alice imi vor aparea in intuneric, ca luminile unui neon. In timp ce ma grabeam spre Forks cu 90km pe ora, nu eram sigur unde ma duc. Sa-i spun la revedere tatalui meu.Sau sa dezlantui mostrul din mine.Drumul zbura sub rotile masinii.

Capitolul 2 - O carte deschisa

M-am lasat pe spate in moranul de zapada moale, asteptand ca pudra uscata sa capete forma corpului meu. Pielea mi se racise, ajustandu-se aerului rece din jur, si simteam bucatele de gheata lipindu-se de mine.

Cerul era senin, plin de stele stralucitoare, luminand albastru in unele portiuni, galben in altele. Stelele creau forme marete in universul intunecat.Era o priveliste uimitoare. Incredibila. Sau cel putin asa ar fi trebuit sa fie. Ar fi fost incredibila, dar eu nu eram capabil sa observ.

Situatia nu se imbunatatise. Trecusera sase zile.Sase zile de cand ma ascundeam in pustietatea din Denali, si nu puteam sa ma eliberez, asa cum nu putusem din momentul in care ii simtisem mirosul.

Cand ma uitam la cerul luminos, exista un obstacol intre ochii mei si frumusetea privelistii. Obstacolul era un chip, un chip omenesc comun pe care nu puteam sa mi-l alung din minte.

Am auzit gandurile apropiindu-se inainte sa aud pasii care urmau. Sunetul miscarii era doar o soapta vaga deasupra zapezii.

Nu eram surprins ca Tanya ma urmase aici. Stiam ca asteptase aceasta conversatie, amanand-o pana cand era sigura de ceea ce vroia sa spuna.

A aparut in fatza mea, la cativa metri distanta, aterizand pe varful unei stanci negre si balansadu-se acolo cu picioarele desculte.

Pielea Tanyei era argintie in lumina stelelor, iar buclele ei blonde pareau aproape roz, cu o tenta de culoarea capsunilor.Ochii ei aurii s-au luminat cand m-au vazut acolo, pe jumatate ingropat in zapada, iar buzele au format incet un zambet.

Incredibila.Daca as fi fost in stare s-o observ. Am oftat.

S-a aplecat pana la baza stancii, degetele atingand piatra.Corpul i s-a strans.

Ciocnirea bilei de biliard, se gandi ea.

Se lansa in aer, forma ei intuncata invartindu-se pana cand ateriza gratioasa intre mine si stele. Si-a strans genunchii la piept asezandu-se pe troianul de zapada de langa mine.

O briza de zapada a zburat spre mine. Stelele au disparut si eram complet acoperit, adanc ingropat in cristalele usoare de gheata.

Am oftat din nou, dar nu m-am miscat ca sa ies. Intunericul de sub zapada nu imbunatatea si nici nu inrautatea privelistea. Inca vedeam acelasi chip in fatza ochilor.

- Edward ?

Zapada a zburat in toate partile din nou, in timp ce Tanya ma dezgropa.A dat la o parte zapada de pe fatza mea nemiscata, fara sa imi intalneasca privirea.

- Scuze, murmura ea.Era o gluma.

- Stiu. A fost amuzant.

Colturile gurii ei coborara.

- Irina si Kate mi-au spus ca ar trebui sa te las singur. Ele cred ca te enervez.

- Deloc, am asigurat-o eu. Din contra, eu sunt cel nepoliticos, foarte nepoliticos.Imi cer scuze.

Te duci inapoi acasa, nu-i asa ? se gandi ea.

- Nu m-am...hotarat...inca.

Dar nu ramai aici. Gandul ei era acum intristat.

- Nu.Nu pare sa ma...ajute.

Ea se stramba.

- E vina mea, nu ?

- Bineinteles ca nu, am mintit eu cu usurinta.

Nu face pe gentlemanul.

Am zambit.

Te fac sa te simti prost, se invinui ea.

- Nu.

Isi ridica o spranceana, cu expresia atat de neincrezatoare incat m-a facut sa rad. Un raset scurt, urmat de alt oftat.

- Bine, am recunoscut. Putin.

A oftat si ea, sprijinindu-si barbia in maini.Gandurile ei erau deprimate.

- Esti de mii de ori mai frumoasa decat stelele, Tanya. Bineinteles, stii deja asta. Nu lasa incapatanarea mea sa-ti distruga increderea in tine.

Am chicotit gandindu-ma la o asemenea improbabilitate.

- Nu sunt obisnuita cu respingerea, mormai ea cu buza ei inferioara rasfrangandu-se intr-o imbufnare atragatoare.

- Evident ca nu, am fost de acord incercand fara prea mult succes sa blochez gandurile ei in timp ce isi amintea sute de cuceriri incununate de succes.

Tanya prefera barbati umani in general. Erau mai multi, in primul rand, si aveau avantajul de fi calzi si domoli. Si dornici, bineinteles.

- Suculent, am tachinat-o, sperand sa intrerup imaginile din mintea ei.

Ea a ranjit, aratandu-si dintii.

Spre deosebire de Carlisle, Tanya si surorile ei si-au descoperit constiinta pe parcurs. In definitiv, atractia surorilor fatza de barbati le facuse sa renunte la crime.Acum barbatii pe care ii iubeau... chiar supravietuiau.

- Cand ai venit aici, spuse Tanya incet, am crezut ca...

Stiam ce a crezut. Si ar fi trebuit sa prevad asta. Dar gandirea mea analitica nu functiona prea bine la acel moment.

- Ai crezut ca m-am razgandit.

- Da, se incrunta ea.

- Ma simt ingrozitor ca ti-am inselat asteptarile, Tanya. N-am vrut sa...nu gandeam.Pur si simplu am plecat in graba...

- Presupun ca nu poti sa-mi spui de ce...

M-am ridicat si mi-am pus mainile in jurul genunchilor, strangandu-ma in defensiva.

- Nu vreau sa vorbesc despre asta.

Tanya, Irina si Kate erau foarte pricepute la stilul asta de viata pe care il alesesera. Mai pricepute chiar, in unele privinte, decat Carlisle. In ciuda faptului ca se apropiau atat de mult de cei care ar fi trebuit sa fie, si candva erau, prada lor, totusi nu comiteau greseli. Imi era rusine sa-mi recunosc slabiciunea in fatza Tanyei.

- Probleme cu femeile ? incerca ea sa ghiceasca, ignorandu-mi recalcitrarea.

Am ras trist .

- Nu in felul la care te referi.

A ramas tacuta. I-am ascultat gandurile in timp ce facea presupuneri, incercand sa descifreze intelesul cuvintelor mele.

- Nu esti nici pe-aproape, i-am spus.

-Un indiciu? m-a intrebat.

- Te rog las-o balta, Tanya.

A tacut din nou, inca facand speculatii.Am ignorat-o, incercand in zadar sa apreciez frumusetea stelelor.

A renuntat dupa un moment iar gandurile ei au luat alta directie.

Unde o sa te duci, Edward ? Inapoi la Carlisle ?

- Nu cred, am soptit.

Unde o sa ma duc? Nu-mi venea in minte nici un loc de pe planeta care sa prezinte vreun interes pentru mine. Nu vroiam sa fac sau sa vad nimic. Pentru ca, oriunde m-as duce, n-as ajunge nicaieri, doar as fugi de ceva.

Uram asta.Cand am devenit asa un las ?

Tanya isi puse bratul delicat in jurul umerilor mei. Am intepenit dar nu m-am retras de atingerea ei. Nu vroia decat sa ma consoleze prieteneste. In mare parte.

- Cred ca o sa te duci inapoi, spuse ea iar vocea ei capata un vag accent rusesc pierdut de mult. Indiferent ce este...sau cine este cel care te supara...o sa infrunti situatia. Tu esti genul ala.

Gandurile ei erau la fel de convinse ca si vorbele ei. Am incercat sa-i impartasesc parerea.Cel care infrunta problemele. Era placut sa ma gandesc din nou la mine in acest mod. Nu-mi mai pusesem niciodata la indoiala curajul sau puterea de a face fatza dificultatilor, inainte de ora aceea oribila de biologie.

Am pupat-o pe obraz, retragandu-ma repede cand s-a intors cu fatza spre mine, cu buzele pregatite. A zambit trist din cauza rapiditatii mele.

- Multumesc, Tanya. Aveam nevoie sa aud asta.

Gandurile i-au devenit iritate.

- Cu placere, cred. As vrea sa fii mai rezonabil in legatura cu unele lucruri, Edward.

- Imi pare rau, Tanya. Stii ca esti prea buna pentru mine. Doar ca...n-am gasit inca ceea ce caut.

- Ei bine, daca pleci inainte sa ne mai vedem...la revedere,Edward.

- La revedere, Tanya ! cand am spus cuvintele, am putut sa ma vad plecand; m-am vazut indeajuns de puternic sa ma intorc in singurul loc unde vroiam sa fiu. Multumesc din nou !

S-a ridicat dintr-o miscare agila, si apoi a fugit ca o fantoma prin zapada, atat de repede incat picioarele ei nu aveau timp sa se afunde in troiene. Nu lasa urme in spatele ei. Nu s-a uitat in in urma. Refuzul meu a deranjat-o mai mult decat a lasat sa se vada, chiar si in ganduri. Nu vroia sa ma mai vada inainte sa plec.

Gura mi s-a incordat cu intristare. Nu-mi placea sa o ranesc pe Tanya, desi sentimentele ei nu erau profunde, curate sau, oricum, nu simtea ceva ce as putea sa simt si eu pentru ea. Dar ma facea sa ma simt foarte nepoliticos.

Mi-am pus barbia pe genunchi si m-am uitat din nou la stele, desi eram brusc nerabdator sa plec la drum. Stiam ca Alice o sa vada ca vin, si o sa le spuna si celorlalti. Asta o sa-i bucure, mai ales pe Carlisle si Esme. Dar m-am uitat la stele pentru inca un moment, incercand sa vad mai mult decat chipul din mintea mea. Intre mine si luminile stralucitoare ale cerului, erau o pereche de ochi caprui-ciocolatii care se uitau la mine, parand sa ma intrebe in ce mod o s-o afecteze decizia asta pe ea. Bineinteles, nu eram sigur daca asta era informatia pe care o cereau ochii ei curiosi.Chiar si in imaginatia mea, nu-i puteam auzi gandurile. Ochii Bellei Swan continuara sa ma intrebe, iar eu continuam sa nu observ privelistea stelelor. Cu un suspin greu, am renuntat, si m-am ridicat. Daca as alerga, as ajunge inapoi la masina lui Carlisle in mai putin de o ora...

Grabit sa-mi revad familia, si asteptand cu nerabdare sa fiu iar acel Edward care infrunta problemele, am alergat prin pustiul inzapezit, fara sa las urme.

***

- O sa fie bine, sopti Alice. Ochii ei erau lipsiti de concentrare, iar Jasper isi tinea o mana usor sub cotul ei, conducand-o inainte, in timp ce intram grupati strans in cantina. Rosalie si Emmet conduceau

grupul, Emmet aratand ridicol de mult ca un bodyguard in mijlocul unui tertoriu ostil.Rose parea si ea prudenta, dar mai mult iritata decat protectoare.

- Bineinteles ca o sa fie bine, am mormait.

Comportamentul lor era absurd.Daca n-as fi fost convins ca pot face fatza momentului, as fi stat acasa.

Brusca schimbare de stare, de la cea normala, chiar jucausa de dimineata – ninsese noaptea trecuta, iar Emmet si Jasper au profitat de neatentia mea ca sa ma bombardeze cu bulgari, iar cand s-au plictisit de lipsa mea de reactie, s-au intors unul impotriva celuilalt – starea schimbandu-se in aceasta vigilenta excesiva. Si ar fi fost chiar comica, daca n-ar fi fost atat de enervanta.

- N-a venit inca, dar dupa directia din care o sa vina....n-o sa fie in bataia curentului daca stam la locul nostru obisnuit.

- *Bineinteles* ca o sa stam la locul nostru obisnuit . Termina, Alice. Ma calci pe nervi. O sa fiu bine.

A clipit in timp ce Jasper o ajuta sa se aseze, iar ochii ei s-au focalizat in sfarsit pe fatza mea.

- Hmm, spuse ea parand surprinsa. Cred ca ai dreptate.

- *Bineinteles* ca am, am murmurat.

Uram sa fiu centrul ingrijorarilor lor. M-am simtit brusc solidar fatza de Jasper, amintindu-mi toate momentele cand ii dadeam cu totii tarcoale, protectori. Mi-a intalnit scurt privirea si a ranjit.

Enervant ,nu-i asa?

M-am strambat la el.

Trecuse doar o saptamana de cand incaperea asta lunga si mudara mi se paruse ucigator de plictisitoare ? De cand mi se paruse ca sa stai aici este ca si cum ai dormi, ca o stare de coma ?

Astazi nervii imi erau intinsi la maxim, coarde de pian, intinse atat de tare incat sa cante la cea mai mica atingere. Simturile imi erau alerte, analizam fiecare sunet, fiecare imagine, fiecare miscare a aerului care-mi atingea pielea, fiecare gand. In special gandurile. Era un singur simt pe care il blocasem, refuzand sa-l folosesc. Mirosul, desigur. Nu respiram.

Ma asteptam sa aud mai mult despre Culleni in gandurile pe care le auzeam. Toata ziua asteptasem, cautand orice noua cunstiinta de-a Bellei in care ea sa fi avut incredere, incercand sa vad directia pe care o vor lua barfele.Dar nu era nimic.Nimeni n-a observat cei cinci vampiri din cantina, ca intotdeauna. Cativa oameni se gandeau inca la fata aceea, inca gandind aceleasi lucruri ca si saptamana trecuta. In loc sa mi se para ceva insuportabil de plictisitor, acum mi se parea fascinant.

N-a spus nimanui nimic despre mine?

Nu se poate sa nu fi observat priviririle mele intunecate si criminale. Doar am vazut-o reactionand. Cu sigurata am speriat-o rau. Fusesem convins ca o sa spuna cuiva, poate chiar exagerand povestea ca s-o faca mai convingatoare...dandu-mi cateva replici amenintatoare.

In plus, m-a auzit si incercand sa scap de ora noastra comuna de biologie. Trebuie sa se fi intrebat, dupa ce mi-a vazut expresia fetzei, daca ea este cauza. O fata normala ar fi intrebat lumea, si-ar fi comparat experienta cu a altora, cautand povesti asemanatoare care sa explice comportamentul meu, ca sa nu se simta singura. Oamenii sunt mereu disperati sa se simta normali, sa se integreze. Sa se amestece cu

toti cei din jur, ca un fir de blana de oaie lipsit de particularitati. Nevoia asta este mai puternica in anii nesiguri ai adolescentei, in mod special. Fata asta nu o sa fie exceptia de la regula.

Nimeni nu ne-a observat stand acolo, la masa noastra obisnuita. Bella trebuie sa fie, probabil mult prea timida, daca nu s-a confesat nimanui. Poate ca a vorbit cu tatal ei, poate asta era cea mai stransa legatura...desi pare cam putin probabil, avand in vedere ca a petrecut atat de putin timp cu el. Trebuie sa fie mai apropiata de mama ei. Totusi, va trebui sa trec pe langa seful politiei Swan zilele astea si sa ascult ce gandeste.

- Ceva nou ? intreba Jasper.

- Nimic. Nu cred ca spus nimanui.

Toti au ridicat din sprancene la aflarea vestii.

- Poate nu esti asa infricosator cum crezi, spuse Emmet razand. Pun pariu ca as fi putut s-o terifiez mai tare decat tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Ma intreb de ce..., spuse el nedumerit din nou din cauza tacerii unice a gandurilor fetei.

- Am mai discutat asta.Nu *stiu*.

- Vine inauntru, murmura Alice.

Mi-am simtit corpul devenind rigid.

- Incearcati sa pareti umani.

- Umani, zici? intreba Emmet.

Isi ridica pumnul drept si isi desclesta degetele aratandu-ne bulgarele pe care il pastrase in palma. Bineinteles ca nu se topise. Il stransese pana devenise o bucata tare de gheata. Emmet se uita la Jasper, dar am vazut directia reala a gandurilor lui. Si Alice la fel, bineinteles. Cand a aruncat brusc bucata de gheata spre ea, Alice a impins-o cu o miscare naturala din degete. Gheata a ricosat pana in capatul celalt al cafenelei, prea rapid pentru ochii umani, si s-a izbit cu un bubuit de zidul tare. Zidul s-a crapat.

Capetele celor care se aflau in coltul acela al incaperii, s-au intors sa se uite la bucata de gheata de pe podea, apoi s-au intors cautand faptasul. Nu s-au uitat mai departe de cateva mese distanta. Nimeni nu s-a uitat la noi.

- Foarte uman, Emmet, spuse Rosalie caustic. De ce nu te duci sa darami si peretele daca tot te-ai apucat ?

- Ar arata mult mai impresionant daca ai face-o tu, iubito.

Am incercat sa-i ignor, pastrandu-mi un zambet pe fatza ca si cum as lua parte la gluma lor. Nu mi-am permis sa ma uit spre coada de la mancare, unde stiam ca sta ea. Dar intracolo imi indreptam auzul.

Puteam sa aud lipsa de rabdare a Jessicai cu noua fata, care parea neatenta, stand nemiscata la coada care inainta. Am vazut, prin mintea Jessicai, ca obrajii Bellei erau iar colorati roz de imbujorare.

Respiram scurt si superficial, pregatit sa renunt sa mai respir daca vreun pic din mirosul ei ajungea prin aer la mine.

Mike Newton era cu cele doua fete.Ii auzeam ambele voci, si cea mentala si pe cea verbala, cand a intrebat-o pe Jessica ce s-a intamplat cu fata Swan. Nu mi-a placut felul in care gandurile lui gravitau in jurul ei, starnind fanteziile deja formate care ii acaparau mintea, in timp ce se uita la ea cum porneste din nou si se trezeste din reverie, ca si cum uitase ca se afla acolo.

- Nimic, am auzit-o pe Bella spunand cu vocea ei clara si blanda.

Parea ca suna ca un clopotel peste vorbaria din cafenea, dar stiam ca asta se inatampla doar pentru ca ascultam eu prea intens.

- O sa-mi iau doar un suc astazi, continua ea inaintand ca sa-si recupereze locul la coada.

Nu m-am putut stapani sa nu arunc o privire tematoare in directia ei. Ea se uita la podea, sangele disparandu-i incet din obraji. M-am uitat repede in alta parte, la Emmet, care radea de zambetul meu fals de pe fatza.

Pari bolnav, frate.

Mi-am rearanjat expresia fetei, ca sa para relaxata si lipsita de efort.

Jessica se intreba de ce nu are Bella pofta de mancare.

- Nu ti-e foame ?

- De fapt, ma simt cam rau.

Vocea ei era mai grava, dar inca foarte clara.

De ce ma deranja ingrijorarea protectoare emanata brusc de gandurile lui Mike Newton ? Ce conta daca era posesiv ? Nu era treaba mea daca Mike Newton se simtea inutil de ingrijorat pentru ea. Poate asa reactiona toata lumea in prezenta ei. Nu voisem si eu, din instinct, s-o protejez ? Asta inainte sa vreau s-o omor....

Dar oare fata *era* bolnava intradevar?

Era greu de spus, arata atat de delicata cu pielea ei translucida...Atunci am realizat ca imi faceam si eu griji, exact ca baiatul ala idiot, asa ca m-am fortat sa nu ma mai gandesc la sanatatea ei.

Oricum, nu-mi placea sa o monitorizez prin gandurile lui Mike.Am trecut la Jessica, urmarindu-i cu teama pe cei trei care cautau o masa la care sa stea. Din fericire, s-au asezat cu prietenii obisnuiti ai Jessicai, la una din primele mese din incapere. Nu era impotriva curentului, exact asa cum promisese Alice.

Alice imi dadu un cot. *O sa se uite in curand, porta-te uman.*

Am strans din dinti in spatele zambetului.

- Relaxeaza-te, Edward, spuse Emmet. Sincer...ce daca omori un om. Nu e sfarsitul lumii.

- Tu stii mai bine, am murmurat eu.

Emmet rase.

- Trebuie sa inveti sa treci peste unele lucruri. Asa cum fac eu. Eternitatea este o perioada cam lunga ca sa zaci in regrete.

Chiar atunci, Alice a aruncat o mana plina de gheata, pe care o ascunsese, spre fatza lipsita de banuieli a lui Emmet.

El a clipit surprins, si apoi a ranjit in anticipatie.

- Tu ai vrut-o, spuse el si s-a aplecat peste masa, scuturandu-si parul plin de gheata spre ea. Zapada, topindu-se in caldura incaperii, zbura din capul lui intr-un dus pe jumatate lichid, pe jumatate inghetat.

- Scarbos ! se planse Rose, in timp ce ea si Alice se fereau de stropi.

Alice rase si ne-am alaturat cu totii la veselia ei. Puteam sa vad in mintea lui Alice cum orchestrase perfect mometul, si stiam ca fata – ar trebui sa nu ma mai gandesc la ea asa, ca si cum ar fi singura fata din lume – ca *Bella* se uita la noi cum radeam si ne jucam, aratand atat de fericiti, umani si nerealist de perfecti, de parca eram intr-un tablou de Norman Rockwell.

Alice continua sa rada, tinandu-si tava ridicata ca un scut. Fata – Bella, probabil ca se uita inca la noi.

...iar se holbeaza la Culleni, s-a gandit cineva, captandu-mi atentia.

M-am uitat automat spre chemarea neintentionata, realizand ca recunoscusem deja vocea, o ascultasem mult astazi.

Dar am privit dincolo de Jessica, intalnind privirea penetranta a fetei.

S-a uitat repede in jos, ascunzandu-se in spatele parului ei des.

La ce se gandea? Frustarea parea sa devina din ce in ce mai acuta cu trecerea timpului, in loc sa dispara. Am incercat, fara sa stiu ce fac pentru ca nu mai incercasem niciodata, sa-mi fortez mintea sa strapunga linistea din jurul ei. « Auzul » meu fusese mereu ceva natural, fara sa trebuiasca sa-l fortez. Niciodata n-a trebuit sa ma straduiesc. Dar ma concentram acum, incercand sa sparg scutul care o inconjura.

Nimic, doar liniste.

Ce e cu ea ? se gandi Jessica , ca un ecou al propriei mele frustrari.

- Edward Cullen se holbeaza la tine, ii sopti ea fetei Swan in ureche, adaugand un chicotit.

Nu era nici o urma de gelozie iritata in tonul ei. Jessica parea priceputa in rolul de prietena falsa.

Am ascultat, scarbit, raspunsul fetei.

- Nu pare suparat, nu? a soptit ea.

Deci chiar observase reactia mea salbatica de saptamana trecuta. Bineinteles ca observase.

Intrebarea a surprins-o pe Jessica. Mi-am vazut propriul chip in mintea ei, in timp ce ea imi studia expresia, dar nu i-am intors privirea. Ma concentram inca pe fata, incercand sa aud ceva, orice. Concentrarea mea intentionata nu parea sa functioneze deloc.

- Nu, i-a raspuns Jessica, si stiam ca ar fi vrut sa spuna “da” ; o duruse faptul ca ma uitam la Bella, desi nu arata asta prin tonul vocii. Ar trebui sa fie suparat ?

- Nu cred ca ma place, a soptit fata, lasandu-si capul rezemat intr-o mana, ca si cum ar fi fost brusc obosita. Am incercat sa inteleg miscarea , dar nu puteam sa fac decat presupuneri...Poate chiar era obosita.

- Culenii nu plac pe nimeni, o linisti Jess.De fapt, nu observa pe nimeni inadejuns de mult timp incat sa-l placa. *Niciodata pana acum*, gandul ei era plin de rautate. Dar sa stii ca inca se holbeaza la tine.

- Nu te mai uita la el, spuse fata nelinistita, ridicandu-si capul ca sa se asigure ca Jessica o asculta.

Jessica chicoti, dar facu cum i se spusese.

Fata nu se uita in alta parte decat la masa ei pentru restul orei. M-am gandit, desi desigur nu puteam sa fiu sigur, ca asta este un comportament deliberat. Arata de parca ar fi vrut sa se uite la mine. Corpul i se intorcea in directia mea, barbia incepea sa se rasuceasca, si atunci ea se oprea, tragea adanc aer in piept si se uita fix la cel cu care vorbea.

Am ignorat in mare parte celelalte ganduri din jurul fetei, pentru ca nu erau despre ea momentan. Mike Newton planuia o bataie cu zapada in parcare dupa ore, parand sa nu realizeze ca zapada se topise din cauza ploii. Sunetul fin al fulgilor pe acoperis fusese inlocuit de obisnuitul rapait al picaturilor de ploaie. Chiar n-a auzit schimbarea ? Mie mi se parea foarte zgomotoasa.

Cand s-a terminat pauza de pranz, am ramas pe scaun. Oamenii ieseau, si m-am surprins incercand sa disting sunetul pasilor ei din multime, ca si cum ar fi fost ceva important sau iesit din comun in legatura cu pasii ei. Ce prostesc.

Nici familia mea nu s-a miscat din loc.Asteptau sa vada ce o sa fac eu.

O sa ma duc la ora, sa stau langa fata mirosind parfumul innebunitor al sangelui ei, simtind caldura pulsului ei in aer, aproape de pielea mea ? Eram indeajuns de puternic pentru asta ? Sau era deajuns pentru azi ?

- Cred...ca e ok, spuse Alice ezitant. Mintea iti este pregatita.*Cred* ca poti sa rezisti ora urmatoare.

Dar Alice stia cat de repede se poate razgandi creierul.

- De ce sa intinzi coarda, Edward ? intreba Jasper.

Desi Jasper nu vroia sa se simta ingamfat pentru ca eu eram cel slab in momentul de fatza, puteam sa simt ca era totusi un pic...

- Du-te acasa. Ia-o incet.

- Ce mare lucru ? il contrazise Emmet. Ori o omoara, ori nu o omoara. Mai bine sa rezolve situatia acum, oricum o fi.

- Nu vreau sa ma mut inca, se planse Rosalie. Nu vreau s-o iau de la capat. Aproape am terminat liceul, Emmet. In sfarsit !

Nu ma puteam hotari. Vroiam foarte mult, sa infrunt situatia si nu sa fug iar. Dar in acelasi timp, nu vroiam sa ma fortez prea mult. Fusese o greseala cand Jasper statuse atat de mult timp fara sa vaneze saptamana trecuta. Acum eu faceam o greseala la fel de lipsita de sens ?

Nu vroiam ca familia mea sa trebuiasca sa se mute. Nimeni nu mi-ar multumi pentru asta.

Dar vroiam sa ma duc la ora de Biologie.Am realizat ca vroiam sa o vad pe ea din nou.

Asta m-a facut sa ma hotarasc.Curiozitatea. Ma uram pentru ca simteam asta. Nu-mi promisesem ca n-o sa las tacearea gandurilor fetei sa ma faca excesiv interesat de ea ? Si totusi, eram excesiv de interesat.

Vroiam sa stiu la ce se gandeste. Mintea ii era inchisa, dar ochii ii erau deschisi. Poate as putea sa-i citesc ochii in schimb.

- Nu, Rose, chiar cred ca o sa fie bine, spuse Alice. Se contureaza mai clar. Sunt in proportie de nouazeci si trei la suta convinsa ca n-o sa se intample nimic rau daca se duce la ora.

Se uita la mine curioasa, intrebandu-se ce anume s-a schimbat in gandurile mele in asa fel incat viziunile ei sa fie mai sigure.

Oare curiozitatea mea o sa fie indeajuns sa o tina in viata pe Bella ?

Emmet avea dreptate, totusi.De ce sa nu rezolv situatia, oricum o fi ? O sa infrunt tentatia.

- Duceti-va la ore, le-am ordonat eu ridicandu-ma de la masa.

M-am intors si am plecat de langa ei fara sa ma uit inapoi. Puteam sa aud ingrijorarea lui Alice, cenzurarea lui Jasper, aprobarea lui Emmet si iritarea lui Rosalie venind din spatele meu.

Am respirat pentru ultima data aer adanc in fatza usii clasei, si apoi am tinut aerul in piept intrand in spatiul mic si incalzit.

Nu intarziasem. Domnul Banner pregatea inca ora de laborator de astazi.Fata statea la masa mea, la masa *noastra*, cu fatza plecata in jos, mazgalindu-si caietul.M-am uitat cu atentie la desen in timp ce ma apropiam, interesat pana si de o creatie oricat de neinsemnata a mintii ei. Dar nu avea nici un sens. Doar niste spirale in alte spirale.Poate nu se concentra la desen ci se gandea la altceva ?

Mi-am tras scaunul cu o brutalitate care nu era necesara, lasandu-l sa harsaie pe linoleum. Oamenii se simt mereu mult mai conforabil cand apropierea cuiva este anuntata de sunete.

Stiam ca auzise zgomotul. Nu si-a ridicat privirea dar a ratat o spirala din modelul pe care il desena, facandu-l neechilibrat.

De ce nu si-a ridicat privirea ? Probabil era speriata. Ar trebui sa-i las alta impresie despre mine de data asta. Sa o fac sa creada ca si-a imaginat lucruri inainte.

-Buna, am spus eu cu vocea inceata pe care o foloseam cand vroiam ca oamenii sa se simta comforabil, formandu-mi un zambet politicos pe buze, fara sa-mi arat dintii.

S-a uitat spre mine atunci, cu ochii ei caprui adanci , surprinsi, aproape neincrezatori, si plini de intrebari tacute. Era exact expresia care mi se intiparise in minte de o saptamana.

In timp ce ma uitam in acei ochi caprui ciudati, am realizat ca ura - ura pe care imi imaginasem ca o merita aceasta fata doar pentru ca exista - se evaporase. Fara sa respir, fara sa-i simt mirosul, era greu de crezut ca cineva atat de vulnerabil merita vreodata sa fie detestat.

Obrajii au inceput sa i se inroseasca, si n-a spus nimic.

Mi-am pastrat privirea pe ochii ei, concentrandu-ma asupra profunzimii lor intrebatoare, si incercand sa ignor culoarea apetisanta a pielii ei. Aveam destul aer incat sa mai vorbesc putin fara sa respir.

- Ma numesc Edward Cullen, am spus, desi stiam ca ea stie asta; asa era politicos sa incep.Nu am avut ocazia sa ma prezint saptamana trecuta.Tu trebuie sa fii Bella Swan.

Ea a parut incurcata, ii aparuse din nou incretitura aceea dintre sprancene. I-a luat cu o jumatate de secunda mai mult decat ar fi trebuit ca sa-mi raspunda.

- Cum de stii cum ma cheama ? m-a intrebat, cu vocea putin tremuratoare.

Cred ca am speriat-o foarte tare. Ma simteam vinovat...era atat de lipsita de aparare. Am ras bland, era un sunet care ii linistea pe oameni. Din nou, eram atent cu ascunsul dintilor.

- Oh, cred ca tot lumea iti stie numele.

Trebuie sa fi observat ca devenise centrul atentiei in locul asta monoton.

- Tot orasul te-a asteptat sa sosesti.

S-a incruntat ca si cum informatia asta era neplacuta. Banuiesc ca, fiind asa timida cum parea sa fie, atentia era un lucru rau pentru ea. Majoritatea oamenilor sunt exact opusul.Desi nu vor sa iasa in evidenta din turma, in acelasi timp isi doresc sa fie in lumina reflectoarelor pentru personalitatea lor individuala.

- Nu, spuse ea. Vroiam sa zic, de ce mi-ai spus Bella ?

- Preferi Isabella ? am intrebat perplex, pentru ca nu vedeam incotro se indrepta intrebarea.

Nu intelegeam. Cu siguranta, isi facuse clara preferinta de multe ori in prima zi. Oare toti oamenii sunt la fel de greu de inteles fara contextul mental pe post de ghid?

- Nu, imi place Bella, raspunse ea, lasandu-si capul un pic pe-o parte.

Expresia ei, daca o citeam corect, era o combinatie intre jena si confuzie.

- Dar cred ca Charlie, adica tatal meu, imi spune Isabella cand nu sunt de fatza.Asa pare sa ma stie toata lumea de aici.

Pielea i s-a colorat si mai mult intr-o nuanta de roz.

- Oh, am zis eu jalnic, si m-am uitat repede in alta parte.

Am realizat ce a vrut sa spuna intrebarea ei. Imi scapase ceva...facusem o greseala.Daca n-as fi tras cu urechea la toata lumea in prima zi, atunci m-a fi adresat ei folosindu-i numele complet, ca toti ceilalti. A observat diferenta.

Am simtit un junghi de neliniste. Mi-a observat foarte repede greseala. Foarte perspicace, in special pentru cineva care ar fi trebuit sa fie terifiat de apropierea mea.

Dar aveam probleme mai mari decat ce suspiciuni despre mine pastra ea in minte.

Nu mai aveam aer. Daca vroiam sa vorbesc din nou cu ea, trebuia sa inhalez.

Ar fi greu sa evit sa vorbesc. Din pacate pentru ea, faptul ca imparteam o masa o transforma in partenerul meu de laborator si va trebui sa lucram impreuna astazi. Ar parea ciudat, si groaznic de nepoliticos din partea mea s-o ignor in timp ce lucram. Asta o s-o faca si mai suspicioasa, si mai infricosata...

M-am intins cat se putea de departe de ea fara sa-mi misc scaunul, intorcandu-mi capul spre culoarul dintre randuri. M-am cuprins cu mainile, blocandu-mi muschii, si apoi am luat o gura rapida de aer care mi-a umplut plamanii.Mi-am folosit doar gura.

Aahh !

Era groaznic de dureros. Chiar si fara sa o miros, puteam sa-i simt gustul pe limba. Gatul mi-a izbucnit iar in flacari, dorinta fiind la fel de intensa ca prima data cand i-am simtit mirosul saptamana trecuta.

Am strans din dinti si am incercat sa-mi revin.

- Incepeti! spuse domnul Banner.

Simteam ca am nevoie de fiecare picatura de auto-control capatat in saptezeci de ani de munca grea, ca sa ma intorc spre fata, care se uita in jos la masa si zambea.

- Fetele intai, partenere ? i-am zis eu.

Si-a ridicat privirea spre mine, iar chipul i-a impietrit, cu ochii mariti. Era ceva in expresia mea? Era din nou speriata? N-a vorbit.

- Sau pot sa incep eu daca vrei, am spus incet.

- Nu, spuse ea, chipul tracandu-i din nou de la alb la rosu. O sa incep eu.

M-am uitat la echipamentul de pe masa, un microscop, o cutie cu diapozitive...Mai bine decat sa ma uit la sangele de sub pielea ei subtire. Am luat o alta gura rapida de aer, printre dinti, si m-am crispat de durere cand gustul mi-a facut gatul sa arda.

- Profaza, a spus ea dupa o examinare rapida.

A inceput sa scoata diapozitivul desi abia daca il examinase.

- Te deranjeaza daca verific ?

Instinctiv, prostesc, de parca eram unul de-al ei, m-am intins sa-i opresc mana care scotea diapozitivul. Pentru o secunda, caldura pielii ei m-a ars. Era ca un soc electric, cu siguranta mult mai fiebinte decat numai nouazeci si opt virgula sase grade. Caldura mi s-a proiectat din mana pana sus pe brat. Si-a tras mana de sub atingerea mea.

- Scuze, am murmurat printre dinti.

Aveam nevoie sa ma uit in alta parte, asa ca am luat microscopul.Avusese dreptate.

- Profaza, am fost eu de acord.

Eram inca prea tulburat ca sa ma uit la ea. Respirand cat de tacut puteam printre dintii inclestati si incercand sa ignor setea intensa, m-am concentrat pe tema usoara, scriind cuvantul pe foaia de laborator, si apoi schimband urmatorul diapozitiv.

La ce se gandea acum? Cum se simtise cand i-am atins mana ? Pielea mea trebuie sa i se fi parut rece ca gheata, respingatoare. Nu-i de mirare ca acum era tacuta.

M-am uitat prin microscop.

- Anafaza, mi-am spus scriind pe al doilea rand.

- Pot sa verific? intreba ea.

M-am uitat la ea, surprins sa vad ca astepta, cu o mana intinsa spre miscroscop. Nu parea speriata. Chiar credea ca n-am dat raspuns corect ?

Nu m-am putut stapani sa nu zambesc vazand privirea plina de speranta de pe chipul ei , cand i-am dat microscopul. S-a uitat la diapozitiv cu o nerabdare care s-a evaporat repede.Colturile gurii i s-au intors in jos.

- Al treilea diapozitiv? ceru ea, fara sa-si ridice ochii din microscop, dar intinzand mana.

I-am dat urmatorul diapozitiv in mana, fara sa o ating de data asta. Statul langa ea era ca si cum as fi stat langa o lampa de incalzire. Puteam sa simt cum corpul mi se incalzeste vizibil spre o temperatura ridicata.

Nu s-a uitat mult timp prin microscop.

- Interfaza, spuse ea nonsalnta, poate incercan un pic cam prea mult sa para asa, si a impins microscopul spre mine.

N-a atins foaia dar astepta ca eu sa scriu raspunsul.Am verificat, si iar avea dreptate.

Am terminat in modul asta, vorbind cate un cuvant si fara sa ne intalnim privirea unul altuia. Eram singurii care terminaseram, ceilalti din clasa se descurcau mai greu. Mike Newton parea ca are probleme cu concentrarea.Incerca sa ne urmareasca pe mine si pe Bella.

Mai bine ramanea acolo, oriunde o fi fost plecat, se gandi Mike, privindu-ma cu ura. Hmm, interesant. Nu stiam ca baiatul asta avea intentii rele indreptate catre mine. Asta era o evolutie noua, recenta. Chiar si mai interesant, mi-am dat seama ca sentimentul era reciproc.

M-am uitat din nou la fata, uimit de gradul ridicat de devastare si schimbare pe care l-a adus in viata mea, in ciuda infatisarii ei deloc amenintatoare.

Nu era ca si cum nu-l intelegeam pe Mike. Era chiar draguta...intr-un fel neobisnuit.Chiar mai bine decat un chip frumos, fatza ei era *interesanta.* Nu prea simetrica : barbia ei joasa fiind in dezechilibru cu pometii mari, culorile ei fiind extreme : lumina si intunericul contrastau ca pielea si parul ei, si mai erau si ochii, ascunzand secrete tacute. Ochii ei ma cercetau acum.

I-am intors privirea, incercand sa ghicesc macar unul din acele secrete.

- Ti-ai pus lentile de contact? m-a intrebat ea brusc.

Ce intrebare ciudata.

-Nu, aproape am zambit la ideea de a-mi imbunatatii vederea.

- Oh, murmura ea. Am crezut ca e ceva diferit cu ochii tai.

M-am simtit dintr-o data rece din nou, realizand ca nu eram singurul care incerca sa dezlege secrete astazi.

Am dat din umeri si m-am uitat drept inainte, unde profesorul facea ture printre banci.

Bineinteles ca era ceva diferit la ochii mei fatza de ultima data cand m-a vazut ea. Ca sa ma pregatesc pentru astazi, pentru tentatia de astazi, mi-am petrecut tot week-endul vanand, potolindu-mi setea cat de mult am putut, exagerand chiar.M-am umplut cu sange de animale, nu ca ar fi avut vreun efect in prezenta mirosului coplesitor care venea prin aerul din jurul ei. Cand m-am uitat ultima data la ea, ochii imi fusesera negri de sete. Acum corpul imi era plin de sange, iar ochii mei aveau o nuanta de auriu cald. Culoarea chihlimbarului capatata in urma incercarii mele de a-mi stapani setea.

Inca o greseala. Daca as fi stiut ce vrea sa spuna prin intrebarea ei, i-as fi raspuns pur si simplu « da ».

Am stat printre oamenii de la scoala asta timp de doi ani, iar ea era prima care m-a studiat indeajuns de aproape incat sa observe schimbarea culorii ochilor mei.Ceilalti, daca admirau frumusetea familiei mele, se uitau repede in alta parte cand le intorceam privirile. Plecau mai departe, blocand detaliile infatisarilor noastre printr-un comportament instinctiv care nu le permitea sa inteleaga adevarul. Ignoranta inseamna fericire pentru mintea omeneasca.

De ce trebuia fata asta sa observe asa de multe ?

Domnul Banner s-a apropiat de masa noastra. Am inhalat recunoscator curentul de aer curat pe care l-a adus cu el, inainte sa se amestece cu mirosul ei.

- Deci Edward, spuse el uitandu-se la raspunsurile noastre, nu crezi ca ar fi trebuit sa aiba si Isabella ocazia sa se uite prin microscop ?

- Bella, l-am corectat eu din reflex. De fapt, ea a identificat trei din cinci.

Gandurile domnului Banner erau sceptice cand se intoarse spre fata.

- Ai mai facut exercitiul asta inainte ?

M-am uitat, absorbit, cum ea a zambit parand vizibil jenata.

- Nu cu foite de ceapa.

- Cu peste ? intreba domnul Banner.

- Da.

Asta l-a surprins.Laboratorul de astazi era ceva ce se facea intr-un curs mai avansat. A dat din cap, ganditor.

- Ai fost intr-o clasa avansata in Phoenix ?

- Da.

Era avansata deci, inteligenta pentru un om.Asta nu m-a surprins.

- Pai, spuse domnul Banner strangandu-si buzele. Banuiesc ca e bine ca voi doi sunteti parteneri de laborator.

S-a indepartat murmurand :

- Ca sa aiba si ceilalti copii ocazia sa invete ceva singuri.

Ma indoiam ca fata a putut sa auda asta.A inceput sa deseneze din nou pe caiet.

Doua scapari pana acum, intr-o singura ora. O demonstratie foarte proasta din partea mea.Desi nu aveam nici cea mai vaga idee ce credea fata despre mine, cat de frica ii era, cat de mult ma suspecta, stiam ca trebuia sa fac un efort ca sa-i las alta impresie despre mine. Ceva care sa-i imbunatateasca amintirile comparativ cu ultima noastra intalnire.

- Pacat de zapada, nu ? am spus eu repetand conversatia de complezenta pe care o auzisem la zeci de alti colegi pana acum.Un subiect plictisitor si obisnuit.Vremea – intotdeauna un subiect sigur.

S-a uitat la mine cu o neincredere evidenta – o reactie anormala la cuvintele mele normale.

- Nu chiar, spuse ea surprinzandu-ma din nou.

Am incercat sa conduc conversatia inapoi spre o directie banala. A crescut intr-un loc mai luminos si mai calduros, pielea ei parea sa reflecte asta in ciuda albetii, iar frigul trebuie sa fie neplacut pentru ea.Cu siguranta atingerea mea rece a fost neplacuta...

- Nu-ti place frigul, am ghicit eu.

- Si umezeala, fu ea de acord.

- Trebuie sa fie dificil pentru tine sa locuiesti in Forks. *Poate n-ar fi trebuit sa vii aici*, vroiam sa adaug. *Poate ar trebui sa te intoci in locul de unde apartii*.

Nu eram insa sigur ca vroiam asta. O sa-mi amintesc mereu mirosul sangelui ei.Care era garantia ca nu ma voi duce pana la urma dupa ea ? Si in plus, daca ar pleca, mintea ei ar ramane un mister pentru mine pentru totdeauna.Un puzzle constant si iritant.

- Nici n-ai idee, spuse ea cu o voce joasa, uitandu-se dincolo de mine pentru un moment.

Raspunsurile ei nu erau niciodata asa cum ma asteptam.Ma faceau sa vreau sa intreb si mai multe.

- Atunci, de ce ai venit aici ?am intrebat, realizand imediat ca tonul meu era prea acuzator, si nu destul de relaxat pentru conversatie ; intrebarea mea parea nepoliticoasa, prea curioasa.

- E complicat...

A clipit din ochii ei mari, lasand raspunsul in aer iar eu aproape explodam de curiozitate, curiozitatea care ardea la fel de tare ca setea din gatul meu. De fapt, am observat ca devenea din ce in ce mai usor sa respir. Agonia devenea suportabila prin obisnuire.

- Cred ca pot sa tin pasul, am insistat eu.

Poate politetea o s-o faca sa continue sa raspunda , atata timp cat eu eram indeajuns de nepoliticos incat sa pun intrebarile insistent.

S-a uitat tacuta in jos, la mainile ei. Asta m-a facut nerabdator.Vroiam sa-mi pun mana sub barbia ei si sa-i ridic capul pana puteam sa-i citesc in ochi. Dar ar fi stupid din partea mea, periculos, sa-i ating pielea din nou.

S-a uitat brusc in sus. M-am simit usurat sa pot sa vad emotiile din ochii ei din nou. A inceput sa vorbeasca grabita, trecand repede peste cuvinte:

- Mama s-a maritat din nou.

Ah, asta era destul de uman, usor de inteles. Tristetea trecu prin ochii ei clari si readuse incruntarea dintre ei.

- Asta nu suna asa complicat, am spus.

Vocea imi era blanda, fara sa ma straduiesc s-o fac sa sune asa. Tristetea ei m-a facut sa ma simt straniu de neajutorat, dorindu-mi sa pot sa fac ceva ca ea sa se simta mai bine. Un impuls ciudat.

- Cand s-a intamplat asta ?

- In septembrie, spuse ea expirand aproape ca un oftat.

Mi-am tinut respiratia cand aerul rasuflarii ei mi-a atins fatza.

- Si tie nu-ti place de el, am incercat eu sa ghicesc pentru mai multe amanunte.

- Nu, Phil e de treaba, spuse ea corectandu-mi presupunerea.

Exista o intentie de zambet in jurul buzelor ei pline.

- Poate prea tanar, dar de treaba.

Asta nu se potrivea cu scenariul pe care mi-l construisem in minte.

- Atunci de ce n-ai ramas cu ei ? am intrebat eu, cu vocea un pic prea curioasa.

Suna de parca eram prea bagacios. Ceea ce chiar eram, recunosc.

- Phil calatoreste mult.E jucator de baseball.

Zambetul deveni mai pronuntat.Cariera lui o amuza.

Am zambit si eu, fara sa vreau. Nu pentru ca incercam sa o fac sa se simta relaxata. Zambetul ei m-a facut pur si simplu sa vreau sa zambesc si eu, sa iau parte la secret.

- Am auzit de el ?

Am rememorat listele numelor de jucatorilor de baseball profesionisti, intrebandu-ma care Phil e al ei....

- Probabil ca nu. Nu joaca *bine.*

Inca un zambet.

- Doar la liga mica. Se muta des.

Listele din capul meu se schimbara imediat, si am luat in considerare alte posibilitati in mai putin de o secunda. In acelasi timp, imi imaginam alt scenariu.

- Iar mama ta te-a trimis aici ca sa poata sa calatoreasca cu el, am spus

Facand presupuneri obtineam mai multe informatii de la ea decat cu intrebarile.A functionat din nou. Barbia i s-a ridicat, iar expresia i-a devenit dintr-o data incapatanata.

- Nu, nu m-a trimis aici, spuse ea , vocea capatandu-i un ton dur.

Presupunerea mea a suparat-o desi nu-mi dadeam seama de ce.

- M-am trimis singura.

Nu puteam sa-mi dau seama ce vroia sa spuna sau de ce se suparase. Ma pierduse complet.

Asa ca am renuntat. Nu puteam sa o inteleg pe fata asta. Nu era ca alti oameni.Poate ca tacerea gandurilor ei sau parfumul mirosului nu erau singurele lucruri ciudate in legatura cu ea.

- Nu inteleg, am zis, fiindu-mi greu sa recunosc asta.

A oftat si s-a uitat in ochii mei pentru mai mult timp decat puteau majoritatea oamenilor sa reziste.

- Mama a stat cu mine la inceput dar ii era dor de el, explica ea incet, tonul ei devenind in ce in ce mai deznadajduit. Era nefericita...asa ca m-am hotarat ca era timpul sa petrec o perioada la Charlie.

Incruntarea dintre sprancene se adanci.

- Dar acum tu esti nefericita, am murmurat.

Nu puteam sa ma abtin sa nu imi spun ipotezele cu voce tare, sperand sa inteleg ceva din reactiile ei. Asta oricum, n-a fost greu de ghicit.

- Si ? zise ea, ca si cum nu mai era nimic de adaugat.

Am continuat sa ma uit in ochii ei, simtind ca am dat insfarsit de un indiciu despre sufletul ei. Am vazut in acel raspuns exact unde se pozitiona ea in propria ei lista de prioritati. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, nevoile ei erau ultimele pe lista.

Era altruista.

Cand am vazut asta, misterul persoanei care se ascundea in mintea tacuta, se risipi putin.

- Nu pare corect, am spus.

Am dat din umeri, incercand sa par relaxat, incercand sa ascund intensitatea curiozitatii mele.

A ras, dar nu parea amuzata deloc.

- Nu ti-a spus nimeni pana acum ? Viata e nedrepta.

Vroiam sa rad si eu, dar nu ma simteam nici eu amuzat. Stiam cate ceva despre nedreptatea vietii.

- Cred ca am mai auzit asta undeva .

S-a uitat la mine, parand din nou confuza.A clipit si apoi si-a revenit:

- Deci asta e tot, spuse ea.

Dar eu nu eram pregatit sa inchei conversatia. Micul « V » dintre ochii ei, un semn al regretelor ei, ma deranja.Vroiam sa il netezesc cu varful degetului.Dar bineinteles, n-o puteam atinge. Era periculos din multe motive.

- Te prefaci bine, am spus eu rar, inca gandindu-ma la noua ipoteza.Dar pun pariu ca suferi mai mult decat lasi sa se vada.

Ea s-a strambat, lasandu-si ochii in jos si imbufnandu-si gura. Se uita spre fata clasei. Nu-i placea cand ghiceam corect. Nu era tipul obisnuit de martira – nu vroia un public care sa asiste la durerea ei.

- Gresesc ?

A tresarit usor, dar s-a prefacut ca nu ma aude.

M-a facut sa zambesc.

- Asa ma gandeam si eu.

- De ce-ti pasa? m-a intrebat ea, fara sa se uite la mine.

- Asta e o intrebare buna, am recunoscut eu mai mult pentru mine insumi decat ca sa-i raspund ei.

Spiritul ei de observatie era mai bun decat al meu. Ea vedea direct miezul lucrurilor in timp ce eu ma invarteam pe la margini, cautand orbeste printre indicii. Detaliile vietii ei umane nu trebuiau sa conteze pentru mine.Era gresit ca mie sa-mi pese ce gandea ea. Inafara de a-mi proteja familia de suspiciuni, gandurile umane nu trebuiau sa ma intereseze.

Nu eram obisnuit sa fiu mai putin intuitiv decat altcineva. Ma bazam mult prea mult pe auzul meu, si in mod clar, nu eram atat de perceptiv cum ma credeam.

Fata a oftat si s-a uitat inainte. Ceva din expresia ei frustrata era amuzant. Toata situatia, toata conversatia era amuzanta. Nimeni n-a fost intr-un pericol mai mare in fatza mea decat fata asta, si in orice moment as putea - distras de faptul ca ma ambalam ridicol de mult in conversatie - sa inhalez pe nas si s-o atac inainte sa ma pot controla. Iar ea era iritata pentru ca nu i-am raspuns la intrebare...

- Te enervez ? am intrebat, zambind gandindu-ma la absurditatea situatiei.

S-a uitat rapid la mine, iar ochii i-au parut prinsi in privirea mea.

- Nu chiar, spuse ea. Sunt mai mult enervata de mine insami. Fatza mea e asa de usor de citit. Mama imi spune mereu ca sunt ca o carte deschisa.

S-a incruntat, nemultumita.

M-am uitat la ea uimit. Motivul pentru care era suparata era ca se temea ca o citesc prea usor. Ce bizar. Nu m-am chinuit mai mult sa inteleg pe cineva in intreaga mea viata, sau mai bine zis existenta pentru ca viata nu e cuvantul potrivit. Nu aveam viata.

- Dinpotriva, am contrazis-o eu simtindu-ma ciudat de prudent, ca si cum era pe undeva un pericol pe care nu-l puteam vedea ;eram brusc nelinistit, presimtirea facandu-ma sa ma simt tulburat.

- Esti foarte greu de citit.

- Atunci inseamna ca te pricepi la citit oamenii, presupuse ea, formandu-si propria ipoteza, care era, din nou, perfect corecta.

- De obicei, am fost eu de acord.

I-am zambit , lasandu-mi buzele sa expuna sirurile stralucitoare de dinti ascutiti.

A fost un lucru prostesc, dar devenisem dintr-o data inexplicabil de disperat sa o atentionez pe fata in orice fel. Corpul ei era mai aproape de mine decat inainte, intorcandu-ne unul spre altul inconstient in timpul conversatiei. Toate semnele care erau suficiente ca sa sperie restul umanitatii, nu pareau sa functioneze in cazul ei. De ce nu se retragea departe de mine, cu groaza ? Cu siguranta a vazut pana acum destul de mult din latura mea intunecata incat sa realizeze pericolul, asa intuitiva cum parea ea sa fie.

N-am apucat sa vad daca avertizarea mea a avut efectul dorit. Domnul Banner ne-a cerut sa fim atenti, iar ea s-a intors imediat. Parea usurata de intrerupere, deci poate ca intelegea inconstient. Speram ca a inteles.

Am realizat ca deveneam din ce in ce mai fascinat, chiar daca incercam sa alung sentimentul. Nu-mi permiteam ca Bella sa mi se para interesanta.Sau mai bine zis, ea nu-si permitea. Deja eram nerabdator sa vorbec din nou cu ea.Vroiam sa stiu mai multe despre mama ei, despre viata ei de dinainte sa vina aici, de realatia cu tatal ei.Toate detaliile lipsite de importanta care mi-ar putea dezvalui personalitatea ei. Dar fiecare secunda petrecuta cu ea era o greseala, un risc pe care n-ar trebui sa si-l asume.

Fara sa-si dea seama, si-a scuturat parul des chiar in momentul in care imi permisesem inca o respiratie. Un val concentrat din mirosul ei mi-a izbit gatul.

Era ca in prima zi. Durerea uscaciunii care ardea m-a ametit. A trebuit sa ma prind de masa ca sa ma tin pe scaun. De data asta aveam mai mult control. N-am mai rupt nimic, cel putin. Monstrul din mine a urlat, dar nu s-a bucurat de durerea mea.Era strans incatusat. Pentru moment

N-am mai respirat si m-am indepartat de fata cat am putut de mult.

Nu, nu-mi permiteam sa mi se para fascinanta.Cu cat o gaseam mai interesanta, cu atat era mai probabil s-o omor. Deja facusem doua greseli minore astazi. O sa fac o a treia, care n-o sa mai fie la fel de minora ?

Imediat ce a sunat clopotelul, am fugit din clasa, probabil distrugand orice impresie politicoasa pe care o construisem pe jumatate in cursul orei. Din nou, am rasuflat usurat cand am dat de aerul curat si umed de afara, ca si cum era un parfum tamaduitor. M-a grabit sa ma indepartez de fata cat mai mult posibil.

Emmet ma astepta in fatza usii de la cursul de Spaniola. Mi-a analizat expresia salbatica.

Cum a fost? s-a intrebat el precaut.

- N-a murit nimeni, am murmurat.

Cred ca e si asta ceva...Cand am vazut-o pe Alice iesind din ora , am crezut...

In timp ce intram la ora, am vazut amintirea lui de acum cateva momente. O vazuse pe Alice prin usa deschisa a clasei, cum mergea repede, speriata, de-a lungul terenului, catre cladirea de Stiinte. Am simtit cum Emmet isi amintea dorinta de a se ridica sa se duca dupa ea, si apoi decizia de a ramane pe loc. Daca Alice ar fi avut nevoie de ajutor, l-ar fi cerut.

Mi-am inchis ochii cu teama si dezgust in timp ce ma asezam.

- Nu mi-am dat seama ca am fost atat de aproape. Nu credeam ca o sa...Nu mi-am dat seama ca e asa grav, am soptit eu

Nu a fost, m-a asigurat el. *N-a murit nimeni,nu?*

- Nu, am zis eu printre dinti.Nu de data asta.

Poate o sa devina mai usor.

- Sigur.

*Sau poate o s-o omori.*Dadu din umeri. *N-ai fi primul care greseste.Nimeni n-o sa te judece prea aspru. Uneori cineva miroase prea bine.Sunt impresionat ca ai rezistat atat de mult.*

- Nu ma ajuti, Emmet.

Eram revoltat de faptul ca accepta ideea ca as omori-o pe fata, ca asta era cumva inevitabil. Era vina ei ca mirosea asa bine ?

Stiu, pentru ca atunci cand mi s-a intamplat mine...,isi aminti el, luandu-ma cu el inapoi in timp, acum jumatate de secol, pe camp la amurg, unde o femeie intre doua varste isi strangea rufele uscate de pe o sfara prinsa intre doi meri. Mirosul merelor era adanc impregnat in aer.Recolta se terminase iar fructele stricate erau imprastiate pe pamant, loviturile de pe suprafata lor facand aroma sa se ridice in mici norisori. Un lan de fan proaspat cosit, completa mirosul acela, in armonie. Emmet inainta pe camp, ignorand-o pe femeie. Fusese trimis de Rosalie cu un anume scop. Cerul era insangerat, cu tente de portocaliu la linia vestica a orizontului.El ar fi continuat sa mearga pe drumul lui si n-ar fi existat nici un motiv sa-si aminteasca seara aceea, doar ca o briza neasteptata a umflat rufele albe ca pe niste panze, si a trimis mirosul femeii pana la Emmet.

- Ah, am gemut incet.

Ca si cum propria mea sete nu era indeajuns de greu de suportat.

Stiu.N-am rezistat nici jumatate de secunda.Nici macar nu m-am gandit sa rezist.

Amintirea lui a devenit mult prea explicita ca sa pot s-o indur.Am sarit in picioare, cu dintii inclestati atat de tare incat puteau sa taie fier.

- Esta bien, Edward ? intreba seniora Goff, uimita de miscarea mea brusca.

Imi puteam vedea chipul prin mintea ei si stiam ca nu aratam prea bine.

- Me perdona, am murmurat eu indreptandu-ma spre usa.

- Emmet, por favor, puedas tu ayuda a tu hermano? a intrebat ea gesticuland neajutorata spre mine in timp ce ma grabeam sa ies din clasa.

- Sigur, l-am auzit pe el spunand.

Si a fost imediat langa mine.

M-a urmat pana in capatul indepartat al cladirii, unde m-a prins din urma si si-a pus mana pe umarul meu. I-am dat mana la o parte, cu o forta care nu era necesara. Ar fi rupt oasele unei maini umane, si toate celelalte oasele atasate de ele.

- Scuze, Edward.

- Stiu.

Am tras aer in piept cu respiratii convulsive, incercand sa-mi curat capul si plamanii.

- E atat de rau ? m-a intrebat incercand sa nu se gandeasca la mirosul din amintirea lui, dar fara sa reuseasca.

- E mai rau, Emmet, mai rau.

A ramas tacut pentru un moment.

Poate...

- Nu, n-ar fi mai bine daca as termina cu ea. Intoarce-te la ora, Emmet.Vreau sa fiu singur.

S-a intors fara sa mai spuna sau sa gandeasca altceva, si a plecat repede. O sa-i spuna profesoarei de Spaniola ca sunt bolnav, sau ca chiulesc, sau ca sunt un vampir lipsit de control. Ce mai conta ce scuza folosea ? Poate ca n-o sa ma mai intorc.Poate ca trebuia sa plec.

M-am dus iar in masina, asteptand sa se termine orele. Sa ma ascund. Din nou.

Ar fi trebuit sa-mi petrec timpul luand decizii sau incercand sa caut o solutie, dar, ca un dependent, m-am trezit cautand prin invalmaseala de ganduri emanate dinspre cladirile scolii.

Vocile familiare ieseau in evidenta, dar nu ma interesa sa ascult viziunile lui Alice, sau nemultumirile lui Rosalie. Am gasit-o usor pe Jessica, dar fata nu era cu ea, asa ca am continuat sa caut. Gandurile lui Mike Newton mi-au captat atentia, si am localizat-o in sfarsit la ora de sport cu el. Newton era nefericit pentru ca vorbisem cu ea la Biologie. Isi reamintea raspunsul ei cand adusese vorba despre asta...

Nu l-am mai vazut pana acum vorbind cu cineva mai mult decat un cuvant sau doua. Bineinteles ca o considera pe Bella interesanta. Nu-mi place cum se uita la ea. Dar ea n-a parut prea entuziasta in legatura cu el. Cum a zis... ? « Ma intreb ce-o fi fost in neregula cu el lunea trecuta » ceva de genul asta. N-a sunat ca si cum i-ar pasa. Nu cred ca a fost cine stie ce conversatie...

Se convingea pe el insusi sa nu mai fie pesimist, bucurat de ideea ca Bella n-a fost interesata de conversatia cu mine.Asta m-a enervat mai mult decat era acceptabil, asa ca m-am fortat sa nu-l mai ascult.

Am pus Cd-ul cu muzica violenta in casetofon, si apoi l-am dat tare pana a acoperit toate celelalte voci. Trebuia sa ma concentrez foarte tare pe muzica, ca sa ma abtin sa nu ma intorc la gandurile lui Mike, sa o spionez pe fata care nu banuia nimic...

Am trisat de cateva ori, cand ora se apropia de sfarsit. Nu spionam, am incercat sa ma conving eu pe mine insumi. Doar ma pregateam. Vroiam sa stiu exact cand pleca din sala de sport si cand o sa ajunga in parcare. Nu vroiam sa ma ia pe nepregatite.

In timp ce elevii ieseau pe usile salii de sport, am iesit din masina, fara sa stiu prea bine de ce fac asta. Ploua usor.Am ignorat stropii care imi udau parul.

Vroiam ca ea sa ma vada aici ? Speram sa vina sa vorbesca cu mine ? Ce faceam aici ?

Nu m-am miscat, desi incercam sa ma conving sa intru inapoi in masina, stiind ca purtarea mea era vrednica de dispret. Mi-am tinut mainile incrucisate pe piept si am respirat superficial in timp ce o

priveam venind incet spre mine, cu colturile gurii indreptate in jos. Nu s-a uitat la mine.De cateva ori s-a uitat in sus spre nori, cu o grimasa, de parca o jignisera cu ceva.

Am fost dezamagit cand a ajuns la masina ei inainte sa treaca pe langa mine. Ar fi vorbit cu mine ? As fi vorbit eu cu ea ?

S-a urcat in camioneta ei Chevy de un rosu palid, o rabla ruginita mai batrana decat tatal ei.Am privit-o cum pornea camioneta, motorul antic huruind mai tare decat oricare alt vehicul din parcare. Apoi si-a tinut mainile pe ventilatorul de incalzire. Frigul era neplacut pentru ea, nu-l suporta. Si-a intins degetele prin parul ei des, tinand cate o suvita in bataia curentului cald, ca si cum vroia sa le usuce. Imi imaginam cum trebuie sa miroasa cabina camionetei dar am alungat repede gandul.

S-a uitat imprejur, ca si cum era pregatita sa dea cu spatele, si in sfarsit s-a uitat spre mine. Mi-a sustinut privirea doar pentru o jumatate de secunda si tot ce am putut sa citesc in ochii ei a fost surpriza, inainte sa-si fereasca privirea si sa dea camioneta in marsalier. Apoi, s-a oprit din nou zgomotos, spatele masinii ei ratand la cativa centimetrii o coliziune cu masina lui Erin Teague.

S-a uitat in oglinda retrovizoare, cu gura deschisa de uimire.Cand cealalta masina a trecut de ea, a verificat in toate partile de doua ori si apoi a iesit din parcare cu atat de multa atentie incat m-a facut sa zambesc. Era ca si cum se credea periculoasa la volanul camionetei ei ramolite.

Gandul ca Bella Swan ar putea fi periculoasa pentru cineva, indiferent ce masina conducea, m-a facut sa rad in timp ce fara a trecut pe langa mine uitandu-se drept inainte.

Capitolul 3 - Fenomenul

Sincer, nu mi-era sete, dar m-am hotarat sa vanez din nou in noaptea aceea. Nu strica putina precautie, chiar inutila asa cum stiam ca se va dovedi.

Carlisle a venit cu mine. Nu mai fuseseram impreuna singuri de cand ma intorsesem din Denali. In timp ce alergam prin padurea intunecata, l-am auzit gandindu-se la felul pripit in care ne luasem la revedere saptamana trecuta.

In amintirea lui am vazut trasaturile mele incordate intr-o disperare atroce. Am simtit uimirea lui si brusca ingrijorare.

- *Edward?*

- *Trebuie sa plec, Carlisle.Trebuie sa plec acum.*

- *Ce s-a intamplat ?*

- *Nimic.Inca.Dar o sa se intample daca stau.*

A vrut sa ma ia de brat. Am simtit cum l-a durut cand m-am ferit de mana lui.

- *Nu inteleg.*

- *Vreodata ai... A fost vreodata un moment in care...*

M-am privit cum am luat aer in piept si am vazut lumina salbatica din ochii mei prin filtrul ingrijorarii lui adanci.

- *Ai intalnit vreodata o persoana al carei miros sa fie mai bun decat al tuturor celorlalti oameni? Mult mai bun ?*

- *Oh.*

Cand mi-am dat seama ca a inteles, chipul mi s-a aplecat cu rusine. S-a intins sa ma atinga, ignorandu-ma cand m-am retras din nou, si si-a pus mana pe umarul meu.

- *Fa ce trebuie ca sa rezisti, fiule .O sa-mi fie dor de tine. Uite, ia masina mea.E mai rapida.*

Acum se intreba daca facuse ceea ce trebuia cand m-a lasat sa plec atunci.Se intreba daca nu m-a ranit cu lipsa lui de incredere in mine.

- Nu, i-am soptit in timp ce alergam. De asta aveam nevoie.Ti-as fi inselat cu usurinta increderea daca mi-ai fi spus sa raman.

- Imi pare rau ca suferi, Edward. Dar trebuie sa faci ce trebuie ca sa tii fata Swan in viata.Chiar daca asta inseamna sa ne parasesti din nou.

- Stiu, stiu.

- De ce te-ai intors ? Stii bine cat de fericit sunt sa te am aici, dar daca este prea greu pentru tine...

- Nu-mi placea sa ma simt ca un las, am recunoscut.

Am incetinit.Alergam usor prin intuneric.

- Mai bine decat s-o pui in pericol. O sa plece intr-un an sau doi.

- Ai dreptate, stiu asta.

Din contra, totusi, vorbele lui ma faceau mai dornic sa raman. Daca fata o sa plece intr-un an sau doi...

Carlisle s-a oprit din alergat, si m-am oprit si eu.S-a intors sa-mi analizeze expresia fetzei.

Dar n-o sa fugi, nu-i asa ?

Am clatinat din cap.

Este din cauza mandriei, Edward ? Nu-i nici o rusine sa...

- Nu, nu mandria ma tine aici. Nu de data asta.

N-ai unde sa te duci ?

Am ras scurt.

- Nu. Asta nu m-ar opri daca as vrea sa plec.

- O sa venim cu tine, bineinteles, daca de asta ai nevoie. Nu trebuie decat sa ne spui.Ne-am mutat fara sa ne plangem pentru fiecare dintre ei.N-o sa se supere nimeni pe tine.

Am ridicat o spranceana.

El a ras.

-Da, Rosalie s-ar putea sa se supere, dar iti este datoare.Oricum, e mult mai bine sa plecam acum, cand nu s-a intamplat nimic rau, decat sa plecam mai tarziu dupa ce o viata a fost curmata.

Tot umorul s-a risipit la sfarsitul frazei.

Am tresarit auzindu-l.

- Da, am fost de acord.

Vocea imi suna ragusita.

Dar nu pleci ?

Am oftat.

- Ar trebui sa plec.

- Ce te tine aici, Edward ?Nu pot sa-mi dau seama...

- Nu stiu daca pot sa explic.

Nici pentru mine nu avea nici un sens.Mi-a analizat expresia pentru un moment.

Nu, nu inteleg. Dar iti respect intimitatea, daca asta vrei.

- Multumesc.E generos din partea ta, avand in vedere ca eu nu ofer dreptul la initimitate nimanui.

Cu o exceptie.Si faceam tot ce puteam ca sa-i rapesc si ei dreptul asta, nu-i asa ?

Toti avem secretele noastre.

Rase din nou.

Mergem ?

A gasit mirosul unui grup mic de caprioare.Era greu sa ma entuzismez prea tare pentru un miros care era, pana si in cazurile fericite, foarte putin ademenitor. In momentul asta, avand amintirea sangelui fetei proaspat in minte, mirosul mi-a intors stomacul de dos.

Am oftat.

- Hai, am zis, desi stiam ca nu ma ajuta prea tare sa ma fortez sa beau sangele.

Ne-am aplecat amandoi intr-o pozitie de vanatoare si am lasat mirosul deloc ademenitor sa ne conduca inainte in tacere.

***

Era mai frig cand ne-am intors acasa. Zapada topita inghetate la loc. Era ca si cum un strat subtire de sticla acoperea totul, fiecare ac de pin, fiecare frunza de feriga, fiecare fir de iarba era acoperit de gheata.

Cand Carlisle s-a dus sa se imbrace pentru tura de dimineata de la spital, am stat langa rau, asteptand sa rasara soarele. Ma simteam aproape ghiftuit de la cantitatea de sange pe care o consumasem, dar stiam ca lipsa actuala de sete nu insemna nimic atunci cand urma sa fiu iar in apropierea fetei.

Rece si nemiscat, ca piatra pe care stateam, m-am uitat la apa intunecata care curgea pe sub stratul de gheata.

Carlisle avea dreptate. Trebuia sa plec din Forks. Or sa raspandeasca o poveste care sa explice absenta mea. Scoala in Europa...Vizitez niste rude indepartate... Fuga adolescentina... Povestea nu conta. Nimeni n-o sa insiste cu intrebarile.

E vorba doar de un an sau doi si apoi fata o sa dispara. O sa isi continue viata, o sa aibe o viata pe care s-o poata continua. O sa se duca la vreo facultate, o sa se maturizeze, o sa-si faca o cariera, poate o sa se marite cu cineva. Puteam sa-mi imaginez asta – puteam sa vad fata imbracata in alb, mergand intr-un ritm masurat , la brat cu tatal ei.

Era stranie durerea pe care mi-a pricinuit-o aceasta imagine. Nu puteam s-o inteleg. Eram invidios pentru ca ea avea un viitor pe care eu nu-l voi putea avea niciodata? Nu avea nici un sens. Fiecare om din jurul meu avea acelasi potential in fatza – o viata – si rareori ii invidiam.

Puteam s-o las in pace, cu viitorul ei. Sa nu-i mai risc viata. Asta era ceea ce trebuia sa fac. Carlisle alegea intotdeauna ceea ce era corect. Ar trebui sa-l ascult.

Soarele s-a ridicat de dupa nori si o lumina slaba a stralucit pe sticla inghetata.

Inca o zi, am hotarat. O s-o mai vad o data. Pot sa fac fatza. Poate as putea sa mentionez si viitoarea mea disparitie, sa pregatesc povestea.

O sa fie greu. Simteam deja retinerea care ma facea sa ma gandesc la scuze ca sa mai raman, sa prelungesc termenul la doua zile, trei, patru...Dar o sa fac ceea ce trebuie. Stiam ca pot sa am incredere in sfatul lui Carlisle. Si stiam ca sunt prea tulburat ca sa iau decizia corecta de unul singur. Mult prea tulburat. Cat de mult din aceasta retinere provenea din curiozitatea mea obsesiva, si cat din apetitul meu nesatisfacut ?

Am intrat in casa, sa ma schimb in haine noi pentru scoala.

Alice ma astepta, stand pe ultima treapta din scarile de la etajul al treilea.

Pleci din nou, ma acuza ea.

Am oftat si am dat din cap.

Nu vad unde te duci de data asta.

- Inca nu stiu unde ma duc, am soptit.

Nu vreau sa pleci.

Am clatinat din cap.

Ce-ar fi daca Jazz si cu mine am venii cu tine ?

- Or sa aiba nevoie de tine mai mult ca oricand, daca eu n-o sa fiu aici sa am grija de ei. Si gandeste-te la Esme. Ai putea sa o lasi fara jumatate din familie dintr-o data ?

O s-o intristezi atat de tare.

- Stiu.De asta tu trebuie sa ramai aici.

Nu e acelasi lucru, ca si cum te-ar avea pe tine aici, si o stii prea bine.

- Da.Dar trebuie sa fac ceea ce e corect.

Sunt multe cai corecte si multe cai gresite, totusi, nu-i asa ?

Pentru un moment Alice a fost prinsa intr-una din viziunile ei ciudate.M-am uitat impreuna cu ea la sirul curgator de imagini neclare.M-am vazut amestecat in umbre stranii pe care nu le distingeam – forme incetosate, nedefinite.Si apoi, dintr-o data, pielea imi stralucea in lumina puternica a soarelui intr-o poiana mica. Era un loc pe care il cunosteam. Mai era si altcineva in poiana cu mine, dar din nou, nu era ceva clar, nu puteam sa-mi dau seama cine. Imaginile s-au rotit si au disparut, in timp ce un milion de alte mici alegeri de rearanjau in viitor din nou.

- N-am inteles prea mult din asta, i-am zis eu cand viziunea s-a evaporat.

Nici eu. Viitorul tau se schimba atat de des incat nu pot sa tin pasul. Cred, totusi...

S-a oprit si si-a reamintit o colectie vasta de viziuni recente pentru mine. Toate erau la fel : neclare si vagi.

- Cred ca ceva se va schimba totusi, spuse ea cu voce tare.Viata ta pare sa fie la rascruce de drumuri.

Am ras sinistru.

- Realizezi ca asta a sunat de parca ai fi o tiganca ghicitoare de carnaval, nu?

Si-a scos limba la mine.

- Totusi astazi e in regula, nu ? am intrebat, vocea devenindu-mi brusc tematoare.

- Nu te vad omorand pe nimeni astazi, m-a asigurat ea.

- Multumesc, Alice.

- Du-te sa te imbraci.N-o sa spun nimanui, te las pe tine sa le spui celorlalti cand esti pregatit.

S-a ridicat si a coborat scarile, cu umerii incordati vizibil.

O sa-mi fie dor de tine.Serios.

Da, si mie o sa-mi fie dor de ea.

***

Drumul spre scoala a fost tacut. Jasper isi dadea seama ca Alice e suparata de ceva, dar stia ca daca ea ar fi vrut sa vorbeasca despre asta, ar fi facut-o deja. Emmet si Rosalie ne ignorau, avand unul din momentele lor, uitandu-se unul in ochii celuilalt cu dragoste...Era destul de dezgustator sa-i privesti dinafara. Eram deja cu totii constienti de cat de indragostiti erau unul de celalalt. Sau poate ca eram cinic doar pentru ca eram singur.In unele zile era mai greu decat in altele, sa traiesc cu trei cupluri perfecte de indragostiti. Asta era una din acele zile.

Poate ca ar fi cu totii mai fericiti fara mine prin preajma, prost dispus si beligerant ca batranul care ar fi trebuit sa fiu pana cum.

Bineinteles, primul lucru pe care l-am facut cand am ajuns la scoala, a fost s-o caut pe fata. Doar ca sa ma pregatesc, din nou.

Sigur.

Era jenant cum lumea mea fusese brusc golita de orice altceva inafara de ea.Toata existenta mea se concentrase in jurul fetei, si nu in jurul meu cum ar fi fost normal.

De fapt, era destul de usor sa inteleg. Dupa optzeci de ani in care facusem aceleasi lucruri zi dupa zi, noapte dupa noapte, orice schimbare devenea de o importanta absoluta.

Ea nu venise inca, dar puteam sa aud huruitul motorului camionetei ei la distanta. M-am sprijinit pe masina ca sa astept. Alice a ramas cu mine iar ceilalti s-au dus la ore. Ei erau plictisiti de fixatia mea.Nu puteau intelege cum un om imi poate mentine interesul pentru atat de mult timp, indiferent de cat de delicios miroase.

Fata conducea incet, cu ochii pe drum si mainile stranse pe volan. Parea nelinistita dintr-o anumita cauza. Mi-a trebuit o secunda ca sa-mi dau seama care era cauza, pentru ca toti oamenii avusesera aceeasi expresie astazi. Drumul era alunecos de la gheata si incercau cu totii sa conduca cu mai multa atentie. Se vedea ca ea luase riscul in serios.

Asta a parut in concordanta cu celelalte lucruri , putine ce-i drept, pe care le aflasem despre ea. Am adaugat la mica lista : era o persoana serioasa, o persoana responsabila.

N-a parcat foarte departe de mine, dar inca nu ma observase stand acolo, uitandu-ma la ea .Ma intrebam ce-o sa faca cand o sa ma vada . O sa se inroseasca si o sa plece? Asta era prima mea presupunere. Dar poate ca o sa-mi intoarca privirea. Poate o sa vina sa vorbeasca cu mine.

Am tras aer in piept, plin speranta, umplandu-mi plamanii, pentru orice eventualitate.

A iesit din camioneta cu grija, testand gheata subtire inainte sa-si lase greutatea pe ea. Nu s-a uitat spre mine, si asta m-a umplut de frustrare. Poate ca as putea sa ma duc sa vorbesc cu ea...

Nu, asta ar fi o greseala.

In loc sa se indrepte spre scoala, ea s-a intors spre camioneta, tinandu-se de marginea ei nesigura, ca sa nu alunece. M-a facut sa zambesc si am simtit privirea lui Alice asupra mea. N-am ascultat ce credea ea despre asta, ma distram mult prea bine uitandu-ma la fata cum verifica lanturile de iarna. Chiar parea in pericol de a aluneca, la modul in care i se miscau picioarele. Nimeni altcineva nu mai avea probleme, oare parcase pe portiunea cu cea mai multa gheata ?

S-a oprit acolo, uitandu-se in jos cu o expresie ciudata pe fatza.Era...plina de tandrete ?Ca si cum ceva in legatura cu cauciucurile o facea sa se...emotioneze ?

Din nou, curiozitatea m-a ars ca setea. Era ca si cum *trebuia* neaparat sa stiu la ce se gandea, ca si cum nimic altceva nu mai conta.

O sa ma duc sa vorbesc cu ea. Oricum arata ca si cum are nevoie de ajutor, macar pana iese din zona cu gheata. Bineinteles ca nu puteam sa-i ofer sprijinul meu,nu ? Am ezitat, indecis. Oricat de mult detesta zapada, nu cred s-ar bucura de atingerea mainii mele reci si albe. Ar fi trebuit sa-mi pun manusi...

NU ! suspina Alice cu voce tare.

Imediat, am scanat gandurile ei, crezand la inceput ca am luat o alegere gresita si ca m-a vazut facand ceva imperdonabil.Dar nu avea deloc legatura cu mine.

Tyler Crowley isi intorcea masina in parcare, cu o viteza nejustificata.Alegerea lui il facea sa alunece de-a lungul ghetii...Viziunea a venit la doar jumatate de secunda inainte de realitate. Duba lui Tyler cotea cand eu inca urmaream concluzia care o facuse pe Alice sa suspine speriata.

Nu, viziunea n-avea deloc legatura cu mine, si totusi avea totul in legatura cu mine pentru ca duba lui Tyler – cauciucurile atingand chiar in acel moment gheata din cel mai prost unghi posibil – urma sa se roteasca si sa o zdrobeasca pe fata care devenise punctul central al universului meu.

Chiar si fara viziunea lui Alice, ar fi fost destul de usor sa prevad traectoria vehiculului a carui control il pierduse Tyler.

Fata, aflata exact in locul nepotrivit in spatele camionetei ei, si-a ridicat privirea, surprinsa de sunetul scartaitului de cauciucuri. S-a uitat fix in ochii mei ingroziti, si apoi s-a intors sa-si priveasca propria moarte apropiindu-se.

Nu ea ! Cuvintele mi-au rasunat in minte, ca si cum le-ar fi strigat altcineva.

Prins inca in gandurile lui Alice, am vazut ca viziunea se schimba dar nu aveam timp sa vad care o sa fie finalul.

Am alergat de-alungul parcarii, aruncandu-ma intre camioneta si fata impietrita. M-am miscat atat de repede incat totul era neclar inafara de obiectul concentrarii mele. Ea nu m-a vazut, ochii umani nu-mi puteau urmari zborul, si inca se uita la forma imesa care urma sa-i striveasca corpul de metalul propriei camionete.

Am prins-o de mijloc, miscandu-ma mult prea grabit ca sa fiu bland asa cum ar fi trebuit. In miimea de secunda care a trecut intre momentul in care am impins-o din calea mortii si momentul in care m-am izbit de pamant cu ea in brate, am fost foarte constient de corpul ei fragil si atat de usor de ranit.

Cand am auzit cum capul ei se loveste de gheata, am simtit ca m-am transformat la randul meu in gheata.

Dar nu aveam nici o secunda sa ma asigur in ce stare se afla. Am auzit duba in spatele nostru, scrasnind si alunecand, in timp ce s-a lovit de fierul camionetei fetei. Si-a schimbat directia, venind din nou spre ea, ca si cum ea era un magnet care atragea masina spre noi.

Un cuvant pe care nu-l mai spusesem vreodata in prezenta unei domnisoare mi-a scapat printre dintii inclestati.

Facusem deja prea mult. Aproape zburasem prin aer ca s-o imping din calea masinii, si fusesem foarte constient de greseala pe care o fac. Faptul ca stiam ca e o greseala, nu m-a oprit, dar nu realizam riscul pe care mi-l asumam, risc nu numai pentru mine ci si pentru intreaga mea familie.

Expunerea.

Iar asta cu siguranta n-o sa ajute, dar nu aveam de gand sa las masina sa reuseasca sa-i ia viata din a doua incercare.

Am lasat-o pe jos si mi-am intins mainile, prinzand duba inainte s-o atinga pe fata. Forta m-a impins intr-o masina parcata langa camioneta ei. Puteam sa simt tabla care se indoia in spatele umerilor mei. Duba a scartait si s-a clatinat in fatza obstacolului de netrecut al mainilor mele, si apoi s-a oprit balansandu-se instabila pe doua roti.

Daca ma miscam, roata din spate ar fi cazut pe picioarele ei.

Of, in numele sfintilor, nu se mai terminau odata catastrofele ? Putea si altceva sa se mai intample ? Nu puteam sa stau acolo, tinand duba in aer pana veneau ajutoarele. Nici nu puteam sa arunc duba, pentru ca era soferul inauntru, cu gandurile incoerente din cauza panicii.

Cu un geamat interior, am impins masina in asa fel incat sa se balanseze departe de noi pentru o clipa. In timp ce cadea spre mine, am prins-o cu mana dreapta, mi-am trecut mana stanga in jurul mijlocului fetei din nou, si am scos-o de sub masina tragand-o aproape de mine.Corpul i s-a miscat fara vlaga atunci cand am intors-o in asa fel incat picioarele ei sa fie in siguranta. Era constienta ? Cat de mult rau i-am facut in incercarea mea de salvare?

Am lasat duba sa cada, acum ca nu mai putea s-o raneasca. S-a izbit de pamant, cu toate geamurile spargandu-se la unison.

Stiam ca ma aflu in mijlocul unei crize.Cat de mult a vazut ? M-au vazut alti martori in timp ce ma materializam langa ea si apoi jonglam cu duba incercand sa n-o las sa cada peste ea ? Toate intrebarile astea *ar trebui* sa fie cea mai mare grija a mea.

Dar eram prea nelinistit ca sa-mi pese de riscul expunerii, cum ar fi trebuit.Mult prea panicat ca am ranit-o eu insumi incercand s-o protejez. Prea speriat s-o am atat de aproape de mine, stiind cum ar mirosii

daca mi-as permite sa respir. Mult prea constient de caldura corpului ei apasat peste al meu, chiar si prin obstacolul dublu al gecilor noastre. Puteam sa simt caldura...

Prima teama era cea mai mare. In timp ce tipetele martorilor au izbucnit in jurul noastru, m-am aplecat sa-i examinez fatza, sa vad daca era constienta, sperand cu disperare ca nu sangera nicaieri.

Ochii ei erau deschisi, socati.

- Bella ? am intrebat insistent.Esti bine ?

-Sunt bine, spuse ea automat cu o voce tremuratoare.

Usurarea, atat de puternica incat era aproape dureroasa, m-a cuprins cand i-am auzit vocea. Am respirat printre dinti si nu m-a deranjat arsura din gat care a urmat.Aproape am primit-o cu bucurie.

S-a straduit sa se ridice, dar eu nu eram pregatit sa-i dau drumul. Parea cumva mai...in siguranta ? Era mai bine oricum, s-o am inghesuita langa mine.

- Ai grija, am avertizat-o.Cred ca ti-ai lovit capul destul de tare.

Nu simteam miros de sange proaspat, din fericire, dar asta nu inseamna ca n-ar putea sa aiba leziuni interne.Brusc eram nerabdator s-o duc la Carlisle si la echipamentul complet de radiografie.

- Au, spuse ea cu tonul amuzant de socat cand a realizat ca aveam dreptate in legatura cu capul ei.

- Asa ma gandeam si eu.

Usurarea m-a facut sa ma simt amuzat, aproape ametit.

- Cum ai..., vocea i s-a oprit, clipind. Cum ai ajuns la mine atat de repede?

Usurarea a devenit amara, umorul s-a evaporat. Observase prea multe.

Acum, ca fata parea intr-o stare destul de buna, frica pentru familia mea a devenit mai puternica.

- Stateam chiar langa tine Bella.

Stiam din experienta ca daca eram foarte sigur pe mine cand minteam, il faceam pe celalat sa puna la indoiala adevarul.

A incercat sa se miste din nou si de data asta am lasat-o. Aveam nevoie sa respir ca sa-mi pot juca rolul cum trebuia. Aveam nevoie sa ma indepartez de caldura sangelui ei, in asa fel incat sa nu se combine cu mirosul ei si sa ma copleseasca. M-am dat mai in spate, atat de departe cat permitea spatiul mic dintre masinile lovite.

S-au uitat la mine, si i-am intors privirea. Sa-mi mut primul privirea era o greseala pe care numai un mincinos incompetent ar fi putut s-o faca, iar eu nu eram un micinos incompetent. Expresia mea era blanda, dulce...Parea sa o incurce.Asta era bine.

Scena accidentului era acum inconjurata. Majoritatea elevi, copii uitandu-se printre masini sa vada daca se vedea cineva. Era un zgomot de tipete si ganduri socate. Am scanat gandurile inca o data, ca sa ma asigur ca nu existau suspiciuni inca si apoi m-am concentrat pe fata.

Era distrasa de toata nebunia din jur. S-a uitat imprejur, cu expresia inca impietrita si a incercat sa se ridice.

Mi-am pus mana usor pe umarul ei ca s-o tin pe loc.

- Stai nemiscata.

Parea in regula dar chiar avea voie sa-si miste gatul? Din nou il vroiam aici pe Carlisle. Anii mei de medicina teoretica nu se comparau cu secolele lui de practica medicala.

- Dar e frig, obiecta ea.

Aproape ca a fost strivita si omorata de doua ori si schilodita inca o data, si frigul era ceea ce o ingrijora. Mi-a scapat un chicotit printre dinti, inainte sa-mi amintesc ca situatia nu era amuzanta.

Bella clipi si apoi isi focaliza ochii pe chipul meu.

- Erai tocmai acolo.

Asta ma intrista in nou.

Se uita spre sud, desi acum nu se vedea nimic intracolo inafara de partea busita a camionetei.

- Erai langa masina ta.

- Nu, nu eram

- Te-am vazut, insista ea, cu vocea de copil incapatanat.

Barbia i s-a ridicat.

- Bella, stateam langa tine si te-am impins din drum.

M-am uitat adanc in ochii ei mari, incercand s-o conving sa accepte versiunea mea, singura versiune rationala posibila.

Maxilarul ei era hotarat :

-Nu.

Am incercat sa raman calm, sa nu intru in panica. Daca puteam s-o fac sa taca cateva momente, dandu-mi ocazia sa distrug probele...si sa ii contrazic povestea punand-o pe seama loviturii de la cap...

N-ar trebui sa fie simplu s-o fac pe fata asta tacuta si secretoasa sa taca ? Daca ar avea incredere in mine, macar pentru cateva momente...

- Te rog, Bella, am spus iar vocea imi era atat de intensa pentru ca dintr-o data *vroiam* ca ea sa aiba incredere in mine.Vroiam mult asta si nu doar in legatura cu accidentul. Ce dorinta prosteasca. Ce sens ar avea sa aiba incredere in *mine*?

- De ce ? intreba ea inca defensiva.

- Ai incedere in mine, am rugat-o.

- Imi promiti ca explici totul mai tarziu?

Ma enerva s-o mint din nou, cand imi doream asa mult sa merit cumva increderea ei. Deci, cand i-am raspuns, era doar o replica.

- Bine.

- Bine, spuse ea ca un ecou pe acelasi ton.

In timp ce incepea incercarea de salvare in jurul nostru - venisera adulti, fusesera chemate autoritatile, sirene se auzeau la distanta - am incercat sa ignor fata si sa-mi pun prioritatile in ordine. Am cautat in fiecare gand a celor de acolo, atat a martorilor cat si celor care au venit mai tarziu, dar n-am gasit nimic periculos. Cei mai multi erau surprinsi sa ma vada langa Bella, dar toti au concluzionat , nu exista alta concluzie posibila, ca pur si simplu nu ma observasera stand langa fata inainte de accident.

Ea era singura care nu accepta aceasta explicatie simpla, dar ea trebuia considerata cea mai putin credibila martora. Era infricosata, traumatizata, sa nu mai vorbim de lovitura de la cap. Posibil in stare de soc. Era foarte probabil ca povestea ei sa fie confuza,nu ? Nimeni nu ar crede-o pe ea, avand atat de multi alti martori...

M-am crispat cand am auzit gandurile lui Rosalie, Jasper si Emmet, care tocmai soseau la scena accidentului. O sa platesc pentru asta diseara.

Vroiam sa indrept forma lasata de umerii mei in tabla masinii, dar fata era prea aproape.Trebuie sa astept un moment in care sa nu fie atenta.

Era frustrant sa astept, cu atatea priviri atintite asupra mea, in timp ce oamenii se chinuiau cu camioneta, incercand s-o impinga. I-as fi ajutat ca sa terminam mai repede cu asta, dar aveam deja destule probleme iar fata avea spirit bun de observatie. Intr-un final au reusit sa mute masina indeajuns de mult incat cei de la serviciul de ambulanta sa ajunga la noi.

Un chip cenusiu familiar, ma analiza.

- Hey, Edward, spuse Brett Warner.

Era asistent medical si il stiam de la spital. Era o coincidenta norocoasa, singurul noroc pe ziua de azi, ca el era primul care a ajuns la noi. In gandurile lui isi nota ca aratam vioi si calm.

- Esti bine, copile ?

- Perfect, Brett, Nu m-a atins nimic.Dar ma tem ca Bella are o contuzie.S-a lovit la cap cand am impins-o din drum.

Brett si-a concentrat atentia pe fata, care imi arunca o privire inversunata de tradare. Avusesem dreptate, era genul de martira tacuta...prefera sa sufere in tacere.

Totusi nu mi-a contrazis spusele imediat, iar asta m-a facut sa ma simt mai relaxat.

Urmatorul asistent a incercat sa insiste sa ma las examinat, dar nu a fost prea greu sa-l conving ca n-am nevoie. I-am promis ca o sa-l las pe tatal meu sa ma examineze, asa ca a renuntat. In cazul oamenilor, nu era nevoie decat sa vorbesc cu o siguranta rece. Asta se aplica la majoritatea oamenilor, dar nu si in cazul fetei, evident. Se potrivea macar in vreun stereotip ?

I-au pus gulerul cervical, iar chipul i s-a inrosit de rusine.Eu am folosit momentul in care i se distrasese atentia ca sa rearanjez cu piciorul forma masinii. Doar fratii mei au observat ce fac, si am auzit promisiunea lui Emmet de a se ocupa de restul probelor pe care le lasam in urma.

Apreciind ajutorul lui, si fiind inca si mai recunoscator ca Emmet, cel putin el, ma iertase deja pentru alegerea periculoasa pe care o facusem, ma simteam mai relaxat cand m-am urcat pe scaunul din fata al ambulantei, langa Brett.

Seful Politiei a sosit inainte ca Bella sa fi fost urcata in ambulanta.

Gandurile tatalui Bellei erau dincolo de cuvinte, panica si ingrijorarea din mintea lui alungand orice altceva. Teama si vinovatia, sentimente puternice, l-au coplesit cand si-a vazut singura fiica pe targa.

Sentimentele lui mi s-au transmis mie, ca un ecou, devenind din ce in ce mai puternice. Cand Alice m-a avertizat ca daca o omor pe fiica lui Charlie Swan, il omor si pe el, nu exagerase.

Mi-am plecat capul cu vinovatie in timp ce ascultam vocea lui panicata.

- Bella ! striga el.

- Sunt bine, Char..tata, ofta ea.Nu e nimic in neregula cu mine.

Cuvintele ei abia daca i-au mai calmat teama. S-a intors imediat spre primul asistent cerandu-i mai multe informatii.

Abia atunci cand l-am auzit vorbind, formand propozitii perfect coerente in ciuda panicii, am realizat ca frica si grija lui nu erau mai presus de cuvinte. Doar ca eu...nu puteam sa aud cu exactitate cuvintele.

Hmm.Charlie Swan nu era la fel de tacut ca fiica lui, dar acum stiam de unde a mostenit ea asta. Interesant.

Nu petrecusem niciodata prea mult timp in preajma sefului de politie. Intotdeauna il considerasem un om cu mintea inceata, si acum imi dadeam seama ca *eu* eram cel incet. Gandurile lui erau partial ascunse, nu inexistente. Puteam doar sa aud tonul lor de tenor.

Vroiam sa ascult cu mai multa atentie, sa vad daca puteam sa gasesc in acest nou si mai putin complicat puzzle, cheia spre secretele fetei. Dar Bella fu pusa in spate si ambulanta porni.

Era greu sa ma despart de posibla solutie a misterului care ajunsese sa ma obsedeze. Dar trebuia sa ma gandesc acum , sa privesc ceea ce am facut astazi din toate unghiurile posibile. Trebuia sa ascult, sa ma asigur ca nu ne-am pus pe noi toti in atat de mult pericol incat sa trebuiasca sa plecam imediat.Trebuia sa ma concentrez.

Nimic din gandurile asistentilor nu ma ingrijora. Din cate isi dadeau ei seama, nu era nimic in neregula cu fata. Iar Bella parea ca sustine varianta povestirii pe care o dadusem eu, pana acum.

Prima prioritate, cand am ajuns la spital, a fost sa-l caut pe Carlisle. M-am grabit prin usile automate, dar nu puteam sa uit de Bella asa ca ascultam in acelasi timp si gandurile paramedicilor.

A fost usor sa gasesc mintea familiara a tatalui meu. Era in biroul lui mic, singur – a doua coincidenta norocoasa pe ziua de azi.

- Carlisle.

M-a auzit apropiindu-ma, si se panica imediat ce-mi vazu chipul. S-a ridicat in picioare, albindu-se. S-a aplecat peste biroul lui ordonat din lemn.

Edward, doar nu ai...

- Nu, nu, nu e asta.

A tras aer adanc in piept.

Bineinteles ca nu. Imi pare rau ca m-am gandit la asta. Ochii tai, desigur, ar fi trebuit sa-mi dau seama...

Observa cu usurare ochii mei care erau inca aurii.

- E ranita, totusi, Carlisle, probabil nu grav dar...

- Ce s-a intamplat ?

- Un accident stupid de masina. A fost la locul si momentul nepotrivit. Dar n-am putut sa stau pur si simplu acolo, sa o zdrobeasca...

Incepe de la inceput, nu inteleg.Cum ai fost implicat ?

- O dubita a alunecat pe gheata, am soptit.

M-am uitat fix la peretele din spatele lui in timp ce vorbeam. In loc de multimea de diplome inramate, el avea doar un singur tablou in ulei, unul din favoritele lui, un Hassam nedescoperit.

- Ea era in drum. Alice a avut o viziune, dar n-am avut timp sa fac altceva inafara de a *alerga* acolo s-o imping la o parte. Nimeni n-a observat...inafara de ea. A trebuit si sa opresc dubita, dar din nou nimeni n-a observat...inafara de ea. Imi...imi pare rau Carlisle. N-am vrut sa ne pun in pericol.

A inconjurat biroul si si-a pus mana pe umarul meu.

Ai facut ceea ce trebuia.Si nu cred ca a fost usor pentru tine.Sunt mandru de tine, Edward.

M-am putut uita in ochii lui atunci.

- Ea stie ca e ceva ...in neregula cu mine.

- Nu conteaza.Daca trebuie sa plecam, plecam.Ce ti-a spus ?

Am clatinat din cap , cu frustrare.

- Nimic inca.

Inca ?

- A fost de acord cu versiunea mea , dar asteapta o explicatie.

Se incrunta, meditand la asta.

- S-a lovit la cap...de fapt eu am lovit-o, am continuat repede. Am izbit-o de pamant destul de tare. Pare in regula dar...Nu cred ca va fi greu sa discreditam versiunea ei.

M-am simtit ca un ticalos spunand cuvintele astea.Carlisle a auzit neplacerea din vocea mea.

Poate n-o sa fie necesar.Hai sa vedem ce se intampla, da ?Se pare ca am un pacient de examinat.

- Te rog, am spus.Sunt atat de ingrijorat ca am ranit-o.

Expresia lui Carlisle se lumina.Isi netezi parul deschis la culoare, doar cu cateva nuante mai deschis decat ochii lui, si rase.

A fost o zi interesanta pentru tine, nu-i asa ?

In mintea lui puteam sa vad ironia, si era foarte amuzant, cel putin pentru el. Ce schimbare de roluri. Undeva in timpul secundei in care m-am repezit in parcarea inghetata, ma transformasem din ucigas in protector.

Am ras cu el, amintindu-mi cat de convins fusesem ca Bella nu o sa aiba niciodata nevoie de mai multa protectie in fata vreunei amenintari, decat avea nevoie in fatza mea. Era ceva aspru in rasul meu, pentru ca stiam ca teoria era inca valabila.

***

Am asteptat singur in biroul lui Carlisle, una din cele mai lungi ore pe care le-am trait, ascultand spitalul plin de ganduri.

Tyler Crowl, soferul dubitei, parea ranit mai grav decat Bella, iar atentia se indrepta asupra lui in timp ce ea astepta sa fie radiografiata .Carlisle ramasese in umbra, avand incredere in diagnisticul paramedicilor ca fata era ranita usor. Asta ma nelinistea, dar stiam ca are dreptate.Cu o singura privire asupra lui Carlisle, ea si-ar fi amintit imediat de mine si de faptul ca era ceva in neregula cu familia mea. Si asta i-ar fi dat drumul la gura.

Cu siguranta avea un partener dornic de conversatie. Tyler era macinat de vinovatie din cauza ca aproape o omorase, si vorbea intruna despre asta.Am vazut expresia chipului ei, prin ochii lui, si era clar ca isi dorea ca el sa taca. El nu putea sa vada asta ?

A fost un moment incordat pentru mine can Tyler a intrebat-o cum se daduse din calea masinii.

Am asteptat, fara sa respir, in timp ce ea ezita.

- Hm..., a auzit-o el spunand.

A facut o pauza atat de lunga inca Tyler s-a intrebat daca intrebarea lui a nedumerit-o. Intr-un final, a continuat :

- Edward m-a impins la o parte.

Am rasuflat usurat. Si apoi respiratia mi s-a accelerat. N-o mai auzisem spunandu-mi numele pana acum Imi placea cum suna, chiar daca auzit prin gandurile lui Tyler.Vroiam sa o aud eu insumi...

- Edward Cullen, spuse ea pentru ca Tyler nu intelesese ce vroia sa spuna.

M-am trezit langa usa, cu mana pe clanta. Dorinta de a o vedea era din ce in ce mai puternica. A trebuit sa-mi reamintesc ca am nevoie de precautie.

- Statea chiar langa mine.

- Cullen ? *Hm, ce ciudat*.Nu l-am vazut.*Puteam sa jur ca...* Wow, s-a intamplat atat de repede, cred.El e ok ?

- Cred ca da.E pe aici pe undeva, dar nu l-au obligat sa vina aici pe targa.

Am vazut privirea ei ganditoare, suspiciunea ingustandu-i ochii, dar Tyler nu observa aceste mici schimbari.

E draguta, se gandea el, aproape surprins. *Chiar si asa ravasita. Nu e genul meu obisnuit dar...Ar trebui s-o invit undeva.... Sa ma revansez pentru azi...*

Eram deja pe hol, la jumatatea drumului spre sala de urgente, fara sa ma gandesc o secunda la ce faceam.Din fericire, o asistenta a intrat in incapere inainte s-o fac eu, si am vazut ca era randul Bellei la radiografie. M-am sprijinit de perete, intr-un colt intunecat, si am incercat sa-mi revin.

Nu conta ca Tyler o considera draguta. Oricine putea observa asta. Nu exista nici un motiv sa ma simt...cum ma simteam ?Deranjat ? Sau *enervat* era mai aproape de adevar ? Nu avea nici un sens.

Am stat unde eram cat am putut de mult, dar m-a coplesit nerabdarea si m-am dus spre sala de radiografie. Fusese deja mutata inapoi la urgente, dar am putut sa trag cu ochiul la radiografiile ei cand asistenta nu era atenta. M-am simtit mai calm dupa ce m-am uitat. Capul ei era in regula. N-o ranisem.

Carlisle m-a prins acolo.

Arati mai bine, comenta el.

Am privit inainte. Nu eram singuri, holurile erau pline de doctori si vizitatori.

A, da. Puse radiografiile ei in lumina, dar eu nu aveam nevoie sa ma mai uit o data. *Vad ca e perfect in regula. Bravo, Edward.*

Aprobarea tatalui meu a creat in mine niste sentimente amestecate. As fi fost multumit, dar stiam ca nu va fi de acord cu ceea ce vroiam sa fac acum. Cel putin, nu daca mi-ar fi stiut adevaratele motivatii.

- Cred ca o sa ma duc sa vorbesc cu ea inainte sa te vada pe tine, am murmurat. Sa ma comport normal, ca si cum nu s-a intamplat nimic. Sa netezesc lucrurile...

Toate astea sunt motive rezonabile.

Carlisle a dat din cap absent, inca uitandu-se la radiografii.

- Buna idee.hmm...

M-a uitat sa vad ce ii captase interesul.

Uite-te la toate contuziile astea vindecate. De cate ori a scapat-o mama ei cand era mica ? Carlisle rase la propria gluma.

- Incep sa cred ca fata are ghinion.Se afla mereu la locul si momentul nepotrivit.

Forks e cu siguranta locul nepotrivit cu tine aici.

Am tresarit.

Du-te.Rezolva lucrurile.O sa vin si eu imediat.

Am iesit repede, simtindu-ma vinovat. Probabil sunt un mincinos foarte bun daca Carlisle m-a crezut.

Cand am ajuns la sala de urgente, Tyler murmura pe sub barbie, inca cerandu-si scuze. Fata incerca sa scape de el prefacandu-se ca doarme.Avea ochii inchisi dar respiratia nu-i era ritmica si din cand in cand degetele i se strangeau cu nerabdare.

M-am uitat la ea pentru un moment.Asta o sa fie ultima data cand o vad.Realizarea acestui fapt m-a intepat ca o durere acuta in piept. Oare asta mi se intampla pentru ca nu-mi placea sa las puzzleul nerezolvat ? Nu parea sa fie o explicatie indeajuns de buna.

Intr-un final, am tras aer in piept si am inaintat.

Cand m-a vazut, Tyler a inceput sa vorbeasca, dar mi-am dus un deget la buze.

-Doarme ? am murmurat eu.

Ochii ei s-au deschis brusc si s-au focalizat pe chipul meu. S-au marit pentru un moment, apoi s-au micsorat cu enervare si suspiciune.

Mi-am amintit ca am un rol de jucat, asa ca i-am zambit ca si cum nu se intamplase nimic neobisnuit de dimineata...inafara de lovitura ei de la cap si un pic de imaginatie care o luase razna.

- Hey Edward, spuse Tyler. Imi pare foarte rau.

Am ridicat o mana ca sa-i opresc scuzele.

- N-a curs sange, nu e nici o problema, am spus.

Fara sa ma gandesc, am zambit prea larg la gluma mea proprie.

Era uimitor de usor sa-l ignor pe Tyler, care statea la doar un metru de mine, acoperit de sange proaspat. Nu intelesesem niciodata cum putea Carlisle sa faca asta, sa ignore sangele pacientilor ca sa-i trateze. Tentatia constanta nu ii distragea atentia, nu era periculoasa ? Dar acum...intelegeam. Daca te concentrai pe altceva destul de tare, tentatia nu mai conta.

Chiar si proaspat si expus, sangele lui Tyler nu se compara cu mirosul Bellei.

Mi-am pastrat distanta de ea, asezandu-ma la capatul patului lui Tyler.

- Deci, care e verdictul ? am intrebat-o eu.

Buza ei inferioara se rasfranse putin.

- Nu e nimic in neregula cu mine, dar nu ma lasa sa plec. Cum se face ca tu nu esti pe un pat ca noi restul.

Nerabdarea ei m-a facut sa zambesc din nou.

Puteam sa-l aud pe Carlisle pe hol.

- Conteaza pe cine cunosti, am zis senin. Dar nu-ti face griji, am venit sa te scap de aici.

Am urmarit reactia ei cu atentie, in timp ce tatal meu intra in camera.Ochii ei s-au marit si gura i s-a deschis surprinsa.Am gemut in interior. Da, cu siguranta a remarcat asemanarea.

- Deci, domnisoara Swan, cum va simtiti? a intrebat Carlisle.

Avea un mod extraordinar de calmare care linistea toti pacientii intr-o secunda.Nu vedeam cum o afecta asta pe Bella.

- Sunt bine, spuse ea incet.

Carlisle prinse radiografiile ei pe panoul luminos de langa pat.

- Radiografiile tale arata bine.Te doare capul ? Edward a zis ca te-ai lovit destul de tare.

Ea a oftat si a repetat :

- Sunt bine.

Dar de data asta nerabdarea reiesea din vocea ei.Apoi s-a uitat spre mine.Carlisle s-a apropiat de ea si si-a trecut incet degetele pe scalpul ei pana a gasit umflatura de sub par.

Am fost luat pe nepregatite de valul de emotii care m-a lovit.

Il vazusem pe Carlisle lucrand cu oameni de sute de ori.Cu ceva ani in urma chiar l-am asistat ca sa invat, desi numai in situatii care nu implicau sange. Deci nu era ceva nou pentru mine, sa-l vad interactionand cu fata ca si cum ar fi fost si el la fel de uman ca ea. I-am invidiat controlul de multe ori, dar acum nu era acelasi sentiment. Il invidiam pentru mai mult decat pentru control. Ma durea diferenta dintre mine si Carlisle, faptul ca el putea s-o atinga cu blandete, fara frica, stiind ca nu i-ar face niciodata vreun rau...

Ea s-a crispat de durere iar eu am tresarit. A trebuit sa ma concentrez pentru un moment ca sa imi pastrez postura relaxata.

-Te doare ? intreba Carlisle.

Barbia ei se ridica putin.

-Nu chiar, spuse ea.

Inca o trasatura de caracter descoperita : era curajoasa. Nu vroia sa-si arate slabiciunea.

Probabil cea mai vulnerabila creatura pe care am intalnit-o, si ea nu vrea sa-si arate slabiciunea.Un chicotit mi-a scapat printre buze.

Ea a aruncat inca o privire spre mine.

- Pai, spuse Carlisle.Tatal tau este in sala de asteptare, poti sa te duci acasa acum.Dar intoarce-te daca te simti ametita sau ai orice fel de problema cu vederea.

Tatal ei era aici ? Am cautat orin gandurile multimii din sala de asteptare, dar n-am apucat sa aud vocea lui mentala subtila inainte ca Bella sa vorbeasca din nou, cu expresia nelinistita.

- Nu pot sa ma intorc la scoala ?

- Poate ar trebui sa o iei usor astazi, sugera Carlisle.

Ochii ei s-au intors spre mine.

- Dar el poate sa se intoarca la scoala ?

Porta-te normal, calmeaza spiritele...ignora felul in care te simti cand te priveste in ochi.

- Cineva trebuie sa le duca vestea buna ca ati supravietuit, am spus.

- De fapt, ma corecta Carlisle, cam toata scoala pare sa fie in sala de asteptare.

Am anticipat reactia ei de data asta : aversiunea fatza de atentie. Nu m-a dezamagit.

- O nu, se planse ea ascunzandu-si fatza in maini.

Ma bucuram ca in sfarsit ghicisem corect. Incepeam s-o inteleg.

- Vrei sa ramai aici? a intrebat-o Carlisle.

- Nu,nu, spuse ea repede, coborandu-si picioarele pe o parte a patului si alunecand pana cand au ajuns pe podea.

S-a impiedicat inainte, lipsita de echilibru, in bratele lui Carlisle. El a prins-o si a ridicat-o.

- Sunt bine, spuse ea cu un roz pal in obraji, inainte ca el sa comenteze.

Bineinteles, asta nu l-a deranjat pe Carlisle. S-a asigurat ca isi poate tine singura echilibrul si i-a dat drumul.

- Ia niste Tylenol pentru durere, o sfatui el.

- Nu ma doare chiar asa de tare.

Carlisle zambi in timp ce ii semna fisa.

- Se pare ca ai fost extrem de norocoasa.

Ea si-a intors putin capul, ca sa ma priveasca cu niste ochi duri.

- Norocoasa ca Edward statea chiar langa mine.

- O, pai da, fu de acord Carlisle repede, auzind in vocea ei ceea ce auzisem si eu.

Nu credea ca suspiciunile ei erau o creatie a imaginatiei.Nu inca.

O las in seama ta, se gandi Carlisle.*Ocupa-te cum crezi de cuvinta*.

- Multumesc mult, am soptit repede si incet.

Nici un om nu m-a auzit.Buzele lui Carlisle s-au ridicat un pic datorita sarcasmului meu, apoi se duse spre Tyler.

- Mi-e teama ca tu va trebui sa stai cu noi un pic mai mult, spuse el examinind fisele.

Ei bine, eu am ravasit lucrurile si era corect ca tot eu sa suport consecintele.

Bella se indrepta hotarata spre mine, fara sa se opreasca pana cand nu a ajuns incomfortabil de aproape. Imi aminteam acum cat imi dorisem, inainte de accident, sa se apropie de mine...Era ca si cum dorinta mea era acum luata in bataie de joc.

- Pot sa vorbesc cu tine un minut ?a suierat catre mine

Respiratia ei calda mi-a atins fatza si am fost nevoit sa ma dau un pas inapoi. Atractia ei nu scazuse nici un pic. De fiecare data cand era langa mine, erau scoase la iveala cele mai rele si mai puternice instincte.Veninul imi inunda gura si corpul mi se apleca sa atace, ca sa o strang in brate si sa-i frang gatul cu dintii.

Mintea imi era mai puternica decat corpul, dar doar pentru moment.

- Tatal tau te asteapta, i-am amintit eu cu maxilarul strans.

Ea s-a uitat spre Carlisle si Tyler. Tyler nu ne baga in seama, dar Carlisle imi monitoriza fiecare respiratie.

Ai grija, Edward.

- As vrea sa vorbesc cu tine intre patru ochi daca nu te deranjeaza, a insistat ea cu o voce joasa.

Vroiam sa-i spun ca ma deranjeaza foarte tare, dar stiam ca va trebui sa fac asta pana la urma.Mai bine sa scap acum.

Eram cuprins de multe emotii contradictorii in timp ce iesesam din camera, ascultand pasii ei impiedicati in spatele meu care incercau sa ma ajunga din urma. Acum trebuia sa fac un spectacol de teatru. Stiam ce rol o sa joc, aveam personajul pregatit : eu o sa fiu tipul cel rau. O sa mint, o sa ridiculizez si o sa fiu neinduplecat.

Asta era impotriva impulsurilor mele de bunatate, impulsurile umane de care ma folosisem in toti acesti ani.Niciodata nu mi-am dorit mai mult decat acum, sa merit increderea.Acum, cand trebuia sa distrug orice posibilitate de incredere.

Ma simteam si mai rau stiind ca asta o sa fie ultima amintire pe care o s-o aiba cu mine.Asta era scena mea de adio.M-am intors spre ea :

- Ce vrei? am intrebat rece.

S-a retras in spate vizibil, din cauza ostilitatii mele. Ochii i-au devenit neincrezatori, avand expresia care ma bantuia...

- Imi datorezi o explicatie, a spus ea cu o voce mica.

Fatza ei de fildes se albise.Era foarte greu sa-mi pastrez vocea dura.

- Ti-am salvat viata, nu-ti datorez nimic.

A tresarit. M-a ars ca acidul sa vad cuvintele mele ranind-o.

- Ai promis, sopti ea.

- Bella, te-ai lovit la cap, nu stii despre ce vorbesti.

Barbia i s-a ridicat atunci.

- Nu e nimic in neregula cu capul meu.

Era nervoasa acum, si facea lucrurile mai usoare pentru mine.I-am intalnit privirea, facandu-mi chipul si mai neprietenos.

- Ce vrei de la mine, Bella ?

- Vreau adevarul.Vreau sa stiu de ce mint pentru tine.

Ceea ce vroia era dreptul ei. Ma frusta ca trebuia sa o refuz.

- Ce crezi tu ca s-a intamplat ? aproape ca m-am rastit la ea.

Cuvintele ei au venit ca un torent :

- Tot ce stiu e ca nu erai langa mine, nici Tyler nu te-a vazut, asa ca nu-mi spune ca m-am lovit la cap. Duba urma sa ne striveasca pe amandoi, dar nu ne-a strivit, si mainile tale au lasat urme pe ea, si ai lasat o urma si pe cealalta masina dar nu esti ranit deloc, si duba mi-ar fi zdrobit si picioarele dar ai ridicat-o...

Dintr-o data a strans din dinti iar ochii ii sclipeau plini de lacrimi.

M-am uitat la ea cu o expresie batjocoritoare, desi simteam doar groaza.Vazuse totul.

- Crezi ca am ridicat o duba de pe tine ? am intrebat sarcastic.

A raspuns dand din cap rigid.

Vocea mi-a devenit si mai batjocoritoare :

- Nimeni n-o sa te creada, sa stii.

Ea facu un efort sa-si controleze furia.Cand mi-a raspuns, a spus fiecare cuvant incet si deliberat :

- Nu o sa spun nimanui.

Vorbea serios.Vedeam asta in ochii ei.Chiar si furioasa si tradata, ea avea de gand sa-mi pastreze secretul.

De ce ?

Socul mi-a stricat expresia creata cu grija pentru o jumatate de secunda, dar apoi mi-am revenit.

- Atunci de ce mai conteaza ? am intrebat, chinuindu-ma sa-mi fac vocea aspra.

- Conteaza pentru mine, spuse ea vehement.Nu-mi place sa mint, asa ca trebuie sa fie un motiv serios pentru care s-o fac.

Imi cerea sa am incredere in ea. Exact cum imi doream eu ca ea sa aiba incredere in mine. Dar era o limita peste care nu puteam sa trec.

Vocea mi-a ramas dura:

- Nu poti sa-mi multumesti si sa renunti?

- Multumesc, spuse ea si apoi astepta intr-o tacere infuriata.

- N-ai de gand sa renunti, nu ?

- Nu.

- Atunci...

Nu puteam sa-i spun adevarul nici daca as fi vrut...si nu vroiam.Mai bine o lasam sa-si imagineze ce vrea decat sa stie ce sunt, pentru ca nimic nu era mai rau decat adevarul.Eram un cosmar adus la viata direct din paginile unui roman de groaza.

- Sper ca o sa te bucuri de dezamagire.

Ne-am uitat urat unul la altul. Era ciudat cat de draguta era enervarea ei. Ca o pisica furioasa, blanda si inofensiva, si foarte putin constienta de propria ei vulnerabilitate.

S-a inrosit si a strans iar din dinti :

- De ce te-ai mai deranjat ?

Intrebarea ei nu era ceva la care sa ma fi asteptat sau la care sa fi fost pregatit sa raspund. Mi-am pierdut controlul asupra rolului pe care il jucam.Am simtit cum masca imi cade de pe fatza si i-am spus, doar de data asta, adevarul :

- Nu stiu.

Mi-am intiparit in memorie fatza ei pentru ultima data - era inca incordata cu furie, sangele nu-i disparuse din obraji - si apoi m-am intors cu spatele si m-am indepartat de ea.

Capitolul 4 – Viziuni

M-am intors la scoala. Asta era ce trebuia sa fac, cel mai normal comportament ca sa nu trezec suspiciuni.

Pana la sfarsitul orelor, aproape toti elevii se intorsesera la scoala. Doar Tyler si Bella si inca cativa, care probabil se foloseau de accident ca sa chiuleasca, au ramas absenti.

N-ar trebui sa fie atat de greu pentru mine sa fac ceea ce trebuie.Dar, toata dupa-amiaza mi-am inclestat dintii luptandu-ma cu dorinta de a chiuli si eu, ca sa ma duc sa o caut pe fata din nou.

Ca un urmaritor. Ca un urmaritor obsedat. Un vampir urmaritor obsedat.

Scoala era azi, desi credeam ca ar fi imposibil, chiar mai plictisitoare decat parea acum doua saptamani. Ca o stare de coma. Ca si cum culoarea palise din ziduri, copaci, cer si din fetzele din jurul meu...Ma holbam la crapaturile din pereti.

Si mai era un lucru corect pe care ar fi trebuit sa-l fac...si nu-l faceam.Bineinteles, era deasemenea un lucru gresit. Depinde din ce perspectiva privesti.

Din perspectiva unui membru al familiei Cullen, nu doar un vampir ci un Cullen, cineva care apartinea familiei, un lucru rar in lumea noastra, ceea ce trebuia facut suna cam asa :

- *Sunt surprins sa te vad la ora, Edward.Am auzit ca ai fost implicat in groaznicul accident de dimineata.*

- *Da, domnule Banner dar eu am fost cel norocos.* Un zambet prietenos. *Nu am fost ranit deloc...As vrea sa pot spune acelasi lucru si despre Tyler si Bella.*

- *Cum se simt ?*

- *Cred ca Tyler e bine...doar cateva taieturi superficiale facute de geamul parbrizului. Nu sunt sigur de Bella totusi...*O incruntare ingrijorata.*S-ar putea sa fi suferit o contuzie cerebrala.Am auzit ca a fost destul de incoerenta pentru o perioada, avea halucinatii chiar. Stiu ca doctorii erau ingrijorati...*

Asa ar fi trebuit sa fie.Asta datoram familiei mele.

- Sunt surprins sa te vad la ora, Edward.Am auzit ca ai fost implicat in groaznicul accident de dimineata

- N-am fost ranit.

Nici un zambet.

Domnul Banner si-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, stingherit.

- Stii cumva cum se simt Tyler Crowley si Bella Swan ? Am auzit ca au fost raniti...

Am dat din umeri.

- Nu stiu.

Domnul Banner si-a dres glasul.

- Aaa...bine..., spuse el cu vocea usor tensionata din cauza priviii mele reci.

Pleca repede spre catedra si incepu lectia.

Asta era gresit din partea mea.Dar nu si daca priveai lucrurile dintr-un punct de vedere obscur.

Parea atat de....urat din partea mea sa injunghii fata pe la spate, mai ales cand dovedise ca merita increderea mai mult decat mi-am imaginat. N-a spus nimic care sa ma tradeze, desi avea un motiv bun s-o faca.O s-o tradez din moment ce ea n-a facut nimic altceva decat sa-mi pastreze secretul ?

Am avut o conversatie aproape identica cu doamna Goff, doar ca in spaniola si nu in engleza, iar Emmet mi-a aruncat o privire trista.

Sper ca o explicatie buna pentru ce s-a intamplat astazi.Rose e foarte suparata.

Mi-am dat ochii peste cap fara sa ma uit la el.

De fapt chiar imi venise in minte o explicatie perfecta.Presupunand ca nu as fi facut nimic ca sa opresc duba si fata ar fi fost strivita...M-am ferit de acest gand.Dar daca ea ar fi fost lovita, daca ar fi fost sfasiata si insangerata, cu fluidul rosu imprastiindu-se, irosindu-se pe asfalt, cu mirosul sangelui proaspat pulsand in aer...

M-am curemurat din nou, dar nu doar cu groaza. O parte din mine se cutremura de dorinta. Nu, n-as fi fost capabil s-o vad sangerand fara sa ne expun pe noi toti intr-un mod mult mai flagrant si mai socant.

Era o scuza perfect rezonabila...dar n-am s-o folosesc. Era prea rusinoasa.

Si nu m-am gandit la ea decat dupa mult timp de la accident, oricum.

Ai grija la Jasper, continua Emmet, ignorandu-mi reveria. *Nu e la fel de enervat...dar e mult mai hotarat.*

Am inteles ce vrea sa zica, si pentru un moment incaperea s-a invartit in jurul meu. Furia mea era atat de auto-epuizanta, incat am vazut rosu in fatza ochilor.Am simtit ca ma sufoc.

SHH EDWARD ! STAPANESTE-TE ! striga Emmet la mine in mintea lui.Mana lui m-a prins de umar si ma tinu pe scaun inainte sa apuc sa sar in picioare.Rareori isi folosea intreaga forta, pentru ca rareori avea nevoie de ea fiind mult mai puternic decat orice alt vampir pe care il intalnise vreunul din noi, dar si-a folosit-o acum. Mi-a strans mana mai mult decat m-a apasat in jos. Daca apasa, scaunul de sub mine ar fi cedat.

USOR ! imi ordona el.

Am incercat sa ma calmez, dar era greu. Furia imi ardea in cap.

Jasper n-o sa faca nimic pana nu vorbim. Ma gandeam doar ca trebuie sa stii in ce directie se indreapta.

M-am concentrat pe relaxare si am simtit mana lui Emmet dandu-mi drumul putin.

Incearca sa nu iesi si mai mult in evidenta.Esti deja in incurcatura.

Am tras aer adanc in piept si Emmet mi-a dat drumul.

Am verificat prin clasa, dar confruntarea noastra fusese atat de scurta si tacuta incat doar cateva persoane care stateau langa Emmet au observat. Nimeni n-a inteles nimic, asa ca au ignorat incidentul. Cullenii sunt niste ciudati, toata lumea stie asta deja.

La naiba, esti in incurcatura, a adaugat Emmet cu solidaritate in voce.

- Musca-ma, am murmurat eu si i-am auzit rasul gros.

Emmet nu purta pica nimanui, si prpbabil ar trebui sa fiu mai recunoscator pentru felul lui relaxat de a fi. Dar stiam ca intentiile lui Jasper pareau logice pentru Emmet, si ca se gandea care ar fi cea mai buna solutie.

Mi-am inabusit furia, abia reusind s-o tin sub control.Da, Emmet era mai puternic decat mine, dar inca nu ma batuse niciodata la un meci de wrestling. Sustinea ca trisam, dar auzitul gandurilor era o parte din mine, asa cum puterea lui imensa era parte din el. Porneam la egalitate intr-o lupta.

O lupta ? Spre asta ne indreptam ?Aveam de gand sa ma lupt cu *familia* mea pentru un om pe care abia daca il cunosteam ?

M-am gandit la asta un moment, m-am gandit la cat de fragil era corpul fetei in mainile mele, comparativ cu Jasper, Rose si Emmet - supernatural de puternici si rapizi, masini de ucis din nastere...

Da, m-as lupta pentru ea. Impotriva familiei. M-am cutremurat.

Nu era corect sa o las neprotejata cand eu eram cel care o pusese in pericol.

N-o sa castig singur, totusi, nu impotriva a trei dintre ei.Ma intrebam care imi vor fi aliatii.

Carlisle, desigur. N-o sa se lupte cu nimeni, dar o sa fie complet impotriva planurilor lui Rose si Jasper. S-ar putea sa fie indeajuns.O sa vad...

Cu Esme am indoieli. N-o sa se alieze impotriva mea, si nu i-ar placea sa se contrazica cu Carlisle, dar va fi de acord cu orice plan care i-ar pastra familia intacta. Prima ei prioritate n-o sa fie dreptatea, o sa fiu eu. Daca Carlisle e sufletul familiei, atunci Esme e inima. El ne-a oferit un lider care merita urmat, ea a transformat urmarea intr-un act de iubire. Ne iubeam intre noi. Sub furia pe care o simteam acum pentru Jasper si Rose, chiar planuind o lupta impotriva lor ca sa salvez fata, stiam ca ii iubesc.

Despre Alice...n-am nici cea mai vaga idee. Depinde probabil de ce viziuni o sa aiba.O sa treaca de partea invingatorului, cred.

Deci, va trebui sa fac asta fara ajutor. Nu ii puteam invinge de unul singur, dar nu aveam de gand sa las ca fata sa fie ranita din cauza mea.Asta poate insemna actionare evaziva...

Dintr-o data, furia mi-a fost imblinzita putin de umorul negru.Imi imaginam cum ar reactiona fata la incercarile mele de rapire. Bineinteles, rareori ghiceam corect reactiile ei, dar ce alta reactie ar putea avea inafara de teroare ?

Totusi nu eram prea sigur cum sa fac asta....rapirea. N-o sa pot sa stau langa ea prea mult timp. Poate o s-o duc pur si simplu la mama ei.Chiar si asa ar fi prea periculos. Pentru ea.

Periculos si pentru mine, am realizat brusc.Daca as omori-o accidental...Nu eram sigur cata durere mi-ar provoca asta, dar stiam ca ar fi complexa si intensa.

Timpul a trecut repede gandindu-ma la complicatiile din viitor : cearta care ma astepta acasa, conflictul cu familia, alegerile pe care voi fi fortat sa le fac dupa aceea...

Ei bine, nu ma mai puteam plange ca viata inafara scolii era monotona. Fata a schimbat asta.

Emmet si cu mine am mers in tacere la masina dupa ce a sunat clopotelul.Isi facea griji pentru mine si pentru Rosalie. Stia de partea cui o sa trebuiasca sa fie, si il deranja.

Ceilalti ne asteptau la masina, tot in liniste. Eram un grup foarte tacut. Doar eu puteam auzi strigatele :

Idiotule ! Nebun ! Cretin ! Magar ! Prost iresponsabil si egoist !

Rosalie continua cu sirul constant de insulte, pe acutele vocii ei mentale. Era greu sa-i mai aud si pe ceilalti, dar am ignorat-o cat de tare am putut.

Emmet avea dreptate in legatura cu Jasper.Era hotarat cu ceea ce vroia sa faca.

Alice era tulburata, facandu-si griji pentru Jasper, cautand imagini in viitor.Indiferent din ce directie venea Jasper spre fata, Alice ma vedea mereu acolo, blocandu-l. Interesant...nici Rosalie si nici Emmet nu erau cu el in aceste viziuni. Deci Jasper planuia sa lucreze singur. Asta ar echilibra lucrurile.

Jasper era cel mai bun, si cu siguranta cel mai experimentat luptator dintre noi. Singurul meu avantaj era ca puteam sa-i aud miscarile in mintea lui, inainte sa le faca.

Niciodata nu m-am luptat altfel decat in joaca cu Emmet si Jasper, doar ne prosteam. Imi venea rau gandindu-ma ca voi incerca sa-l ranesc cu adevarat pe Jasper.

Nu, nu sa-l ranesc.Doar sa-l opresc.Atat.

M-am concentrat asupra lui Alice, incercand sa memorez incercarile diferite de atac ale lui Jasper. In timp ce faceam asta, viziunile i s-au schimbat, mutandu-se tot mai departe de casa Swan. Il prindeam din timp...

Opreste-te Edward ! N-o sa se intample asa. N-o sa-l las.

Nu i-am raspuns.Am continuat sa ma uit.

A inceput sa caute mai departe in viitor, in intuneric, in haosul nesigur al posibilitatilor distante.Totul era in umbra, vag.

Tot drumul pana acasa, am ramas in tacere. Am parcat in garajul mare, de langa casa ; inauntru era Mercedesul lui Carlisle, langa Jeepul lui Emmet , M3ul lui Rose si Vanquishul meu. Ma bucuram ca Carlisle era deja acasa. Linistea se va incheia exploziv, si vroiam sa fie si el acolo cand se va intampla.

Ne-am dus direct in sala de mese.

Camera nu era, evident, folosita niciodata pentru scopul ei initial. Dar era mobilata cu o masa lunga, ovala din mahon, inconjurata de scaune. Eram cu totii meticulosi cand venea vorba de a pastra aparentele.Lui Carlisle ii placea s-o foloseasca drept sala de conferinta. Intr-un grup cu personalitati atat de puternice si diferite, era uneori necesar sa discutam lucrurile cu calm si intelegere.

Aveam sentimentul ca decorul nu prea mai conta astazi.

Carlisle statea in obisnuitul lui loc, de la capatul estic al camerei. Esme statea langa el. Se tineau de mana pe masa.

Ochii lui Esme erau indreptati asupra mea, adancimile lor aurii fiind pline de ingrijorare.

Ramai, era singurul ei gand.

As fi vrut sa pot zambi la femeia care imi era ca o adevarata mama, dar nu aveam nici un cuvant de linistire pentru ea in acest moment.

M-am asezat de partea cealalta a lui Carlisle. Esme s-a aplecat peste el ca sa-si puna mana libera pe umarul meu. N-avea nici cea mai vaga idee despre ce urma sa inceapa.Isi facea griji doar pentru mine.

Carlisle intelegea mai bine ce urma.Buzele lui erau inclestate si fruntea incretita. Expresia lui parea prea batrana pentru fatza tanara.

Cand toata lumea s-a asezat, am putut sa vad de partea cui va fi fiecare.

Rosalie statea fix in fatza lui Carlisle, la celalalt capat al mesei lungi.Se uita la mine, fara sa-si ia privirea.

Emmet statea langa ea, cu chipul si gandurile impietrite.

Jasper ezita, dar apoi se duse sa stea rezemat de perete, in spatele lui Rosalie.Era hotarat deja, fara sa-i pese de rezultatul acestei discutii. Mi-am inclestat dintii.

Alice a intrat ultima si ochii i s-au concentrat undeva departe...in viitor, pe ceva inca prea vag conturat ca sa-l poata interpreta. Fara sa para ca se gandespe prea mult, s-a asezat langa Esme. Isi masa fruntea ca si cum ar fi avut o durere de cap. Jasper se misca nelinistit, gandindu-se sa i se alature, dar ramase pe loc.

Am tras aer adanc in piept.De la mine a inceput totul,asa ca ar trebui sa vorbesc primul.

- Imi pare rau, am spus, uitandu-ma intai la Rose, apoi la Jasper si la Emmet. N-am vrut sa supun pe nici unul dintre voi la vreun risc.A fost ceva necugetat si imi asum intreaga responsabilitate pentru fapta mea pripita.

Rosalie s-a uitat la mine cu rautate.

- Ce vrei sa spui cu « imi asum intreaga responsabilitate » ?Ai de gand s-o rezolvi ?

- Nu in modul la care te referi tu, am spus chinuindu-ma sa-mi pastrez tonul calm si incet. Sunt dispus sa plec acum, daca asta rezolva lucrurile. *Daca sunt convins ca fata o sa fie in siguranta, daca sunt convins ca nici unul dintre voi n-o va atinge*, am completat in minte.

- Nu, murmura Esme. Nu, Edward !

I-am mangaiat mana.

- Doar cativa ani.

- Esme are dreptate totusi, spuse Emmet. Nu poti sa pleci nicaieri acum. Asta n-ar ajuta, ba dinpotriva. Trebuie sa stim ce gandesc oamenii, acum mai mult ca oricand.

- Alice ar vedea daca ar fi ceva grav, l-am contrazis.

Carlisle a clatinat din cap.

- Cred ca Emmet are dreptate, Edward. E mult mai probabil ca fata sa inceapa sa vorbeasca daca tu dispari.Ori plecam toti, ori niciunul.

- N-o sa spuna nimic, am insistat repede.

Rose isi pregatea explozia si am vrut sa apuc sa spun asta.

- Nu stii ce e in mintea ei, mi-a reamintit Carlisle.

- Stiu macar atat.Alice, sustine-ma !

Alice s-a uitat la mine obosita.

- Nu pot sa vad ce o sa se intample daca ignoram asta..., zise ea si se uita spre Rose si Jasper.

Nu, nu putea sa vada viitorul, nu cu Rose si Jasper atat de hotarati impotriva ignorarii accidentului.

Mana lui Rosalie se izbi de masa cu un zgomot puternic.

- Nu putem sa lasam omul sa spuna nimic ! Carlisle, trebuie sa stii asta. Chiar daca hotaram sa disparem cu totii, nu e prudent sa lasam in urma noastra povesti. Traim atat de diferit fatza de restul celor ca noi.Stii ca sunt multi cei care s-ar bucura de ocazie ca sa arate cu degetul. Trebuie sa fim mai prudenti decat toti celalti !

- Am mai lasat zvonuri in urma noastra si inainte, i-am reamintit.

- Doar zvonuri si suspiciuni,Edward.Nu martori si urme !

- Urme ! am pufnit.

Dar Jasper aproba din cap, cu ochii duri.

- Rose..., incepu Carlisle.

- Lasa-ma sa termin, Carlisle. Nu trebuie sa fie cine stie ce plan. Fata s-a lovit la cap astazi. Deci poate ca rana se dovedeste a fi mai grava decat parea, spuse Rosalie si dadu din umeri.Orice muritor se culca cu probabilitatea de a nu se mai trezi. Ceilalti se asteapta sa curatam in urma noastra. Teoretic ar trebui sa fie treaba lui Edward, dar il depaseste in mod evident. Stii ca sunt capabila de control. N-as lasa nici o proba in urma mea.

- Da, Rosalie, cu totii stim ce asasina eficienta esti, am marait.

A suierat spre mine, furioasa.

- Edward, te rog, spuse Carlisle.

Apoi se intoarse spre Rosalie:

- Rosalie, am privit diferit lucrurile in Rochester pentru ca am simtit ca ai nevoie sa se faca dreptate. Barbatii pe care i-au ucis ti-au gresit intr-un mod monstruos.Acum nu este aceeasi situatie. Fata Swan e nevinovata.

- Nu e ceva personal, Carlisle, spuse Rosalie printre dinti. Este ca sa ne protejm noi toti.

A fost un scurt moment de tacere, cat Carlisle s-a gandit la un raspuns.Cand a dat din cap, ochii lui Rosalie s-au luminat. Ar fi trebui sa stie ca nu avea de ce. Chiar daca nu as fi fost capabil sa ascult ganduri, as fi anticipat urmatoarele lui cuvinte.Carlisle nu facea niciodata compromisuri.

- Stiu ca ai intentii bune, Rosalie dar...as vrea foarte mult ca familia noastra sa *merite* sa fie protejata. Ocazionalele... accidente sau lipse de control sunt o regretabila parte din noi.

Era foarte tipic lui sa se includa si pe el in plural, desi nu avusese niciodata vreo « lipsa de control ».

- Dar sa omori un copil nevinovat cu sange rece este cu totul altceva. Cred ca riscul pe care il prezinta, chiar daca impartaseste cuiva suspiciunile ei sau nu, este departe de a fi un risc major. Daca facem exceptii ca sa ne protejam, riscam ceva mult mai important. Riscam sa pierdem esenta a ceea ce suntem.

Mi-am controlat expresia cu grija.Nu s-ar cuveni sa ranjesc. Sau sa aplaud, asa cum imi doream.

Rosalie se intuneca.

- E vorba de a fi responsabili.

- De a fi cruzi, o corecta Carlisle cu blandete. Fiecare viata e pretioasa.

Rosalie ofta si buza de jos i se rasfranse.Emmet o batu pe umar :

- O sa fie bine, Rose, o incuraja el incet.

- Intrebarea, continua Carlisle, este daca sa plecam.

- Nu, se planse Rosalie.Abia ne-am acomodat.Nu vreau sa incep iar liceul !

- Vei putea sa-ti pastrezi varsta actuala, desigur, spuse Carlisle.

- Si sa trebuiasca sa ne mutam din nou mult mai curand ? se impotrivi ea.

Carlisle ridica din umeri.

- Imi *place* aici ! E asa putin soare, putem sa fim aproape *normali*.

- Pai cu siguranta nu e nevoie sa luam o hotarare acum.Putem sa asteptam sa vedem daca devine necesar. Edward pare sigur de tacerea fetei Swan.

Rosalie pufni.

Dar nu mai eram ingrijorat din pricina lui Rose. Stiam ca o sa accepte decizia lui Carlisle, indiferent de cat de furioasa era pe mine.Conversatia s-a mutat pe detalii neimportante.

Jasper ramase nemiscat.

Intelegeam de ce. Inainte ca el si Alice sa se intalneasca, a trait intr-o zona de razboi, un loc vesnic periculos. Stia consecintele incalcarii regulilor, le vazuse cu proprii lui ochi. Era sugestiv faptul ca nu incerca s-o calmeze pe Rose cu puterile lui, si nici nu incerca s-o inversuneze. Se tinea inafara conversatiei, deasupra ei.

- Jasper, am spus.

Mi-a intalnit privirea, cu fatza lipsita de expresie.

- Ea n-o sa plateasca pentru greseala mea. N-am sa permit asa ceva.

- O sa aiba de castigat din greseala ta, atunci ? Ar fi trebuit sa moara astazi, Edward. Eu doar as pune lucrurile la locul lor.

M-am repetat, intarind fiecare cuvant :

- N-am sa permit asta.

Sprancenele i s-au ridicat.Nu se astepta la asa ceva.Nu-si imaginase ca as incerca sa-l opresc.

A clatinat din cap o data.

- N-am sa las viata lui Alice sa fie in pericol, nici macar un pericol minor. Nu simti pentru nimeni ce simt eu pentru ea, Edward, si nu ai trecut prin ce am trecut eu, chiar daca mi-ai vazut amintirile. Nu intelegi nimic.

- Nu discut asta, Jasper. Dar iti spun acum, n-am sa permit s-o ranesti pe Isabella Swan.

N-am uitat fix unul la altul, nu privindu-ne ci masurand opozitia fiecaruia. L-am simtit testandu-mi starea de spirit, testandu-mi hotararea.

- Jazz, spuse Alice intrerupandu-ne.

El mi-a sustinut privirea pentru inca un moment, si apoi s-a uitat la ea.

- Nu te deranja sa-mi spui ca te poti proteja singura, Alice. Stiu asta deja. Tot trebuie sa...

- Nu asta vroiam sa spun, il intrerupse Alice.Vroiam sa te rog sa-mi faci o favoare.

Am vazut ce era in mintea ei, si gura mi s-a deschis cu un oftat sonor. M-am holbat la ea, socat, fiind doar vag constient ca toata lumea inafara de Alice si Jasper ma urmarea cu precautie.

- Stiu ca ma iubesti. Multumesc. Dar as aprecia foarte mult daca n-ai incerca s-o omori pe Bella. In primul rand, Edward e serios si n-as vrea sa va vad pe voi doi batandu-va. In al doilea rand, ea e prietena mea.Sau, va fi.

Era foarte clar in mintea ei : Alice zambind, cu bratul ei rece si alb in jurul umerilor fragili si calzi ai fetei. Si Bella zambea de asemenea, cu bratul in jurul mijlocului lui Alice.

Viziunea era tare ca stanca, doar plasarea in timp era nesigura.

- Dar...Alice..., suspina Jasper.

N-am reusit sa imi intorc capul ca sa-i vad expresia. Nu ma puteam desparti de imaginea din capul lui Alice.

- O s-o iubesc intr-o zi, Jazz.O sa fiu foarte pornita impotriva ta daca n-o lasi in pace.

Eram inca prins in gandurile lui Alice.Viitorul licari cand hotararea lui Jasper se clatina in fatza rugamintii ei neasteptate.

- Ah, ofta ea, indecizia lui clarificand viitorul.Vezi?Bella n-o sa spuna nimic.Nu aveam de ce sa ne facem griji.

Felul in care a spus numele fetei...de parca erau deja confidente apropiate...

- Alice, m-am inecat eu. Ce...inseamna asta... ?

- Ti-am zis ca vor fi niste schimbari.Nu stiu, Edward.

Dar si-a inclestat maxilarul si mi-am dat seama ca mai era ceva. Incerca sa nu se gandeasca la asta.Brusc, s-a concentrat foarte tare pe Jasper desi el era prea socat ca sa fi progresat prea mult in luarea deciziilor.Alice facea asa cand vroia sa-mi ascunda ceva.

- Ce e Alice ? Ce-mi ascunzi ?

L-am auzit pe Emmet mormaind. Devenea mereu foarte frustrat cand Alice si cu mine aveam genul asta de conversatii.

Ea si-a clatinat capul incercand sa nu ma lase sa patrund.

- Are legatura cu fata ? am intrebat.Este ceva despre Bella ?

Si-a strans dintii concentrata, dar cand am pronuntat numele Bellei, i-a scapat. Scaparea a durat doar o fractiune de secunda, dar a fost deajuns.

- NU! zm strigat.

Am auzit cum scaunul meu s-a prabusit pe podea, si abia atunci am realizat ca sunt in picioare.

- Edward!

Carlisle se ridicase si el, cu o mana pe umarul meu. Eram vag constient de prezenta lui.

- Devine din ce in ce mai clar, sopti Alice.In fiecare moment esti mai hotarat.Nu i-au mai ramas decat doua alternative.Ori una ori alta, Edward.

Vedeam ceea ce vedea si ea si nu puteam sa accept asa ceva.

- Nu, am spus din nou, dar vocea mea nu avea deloc volum.

Imi simteam picioarele cedand si a trebuit sa ma rezem de masa.

- Ne spune si noua cineva misterul, va rugam ? se planse Emmet.

- Trebuie sa plec, i-am soptit lui Alice, ignorandu-l pe Emmet.

- Edward deja am discutat asta, spuse Emmet tare.Este cea mai buna metoda ca sa o faci pe fata sa inceapa sa spuna tuturor ce a vazut.Si in plus, daca pleci, noi n-o sa stim daca a spus cuiva sau nu. Trebuie sa stai aici si sa te descurci.

- Nu te vad plecand, Edward, imi spuse Alice.Nu stiu daca mai *poti* sa pleci. *Gandeste-te*, adauga ea in tacere.*Gandeste-te cum ar fi daca ai pleca*.

Intelegeam ce vroia sa zica.Da, gandul ca n-o sa mai vad fata niciodata era...dureros.Dar era si necesar in acelasi timp. Nu puteam sa-i stric viitorul , nu puteam s-o condamn si pe ea.

Nu sunt complet sigura de Jasper, Edward, continua Alice. *Daca pleci, daca el crede ca ea reprezinta un pericol pentru noi...*

- Nu aud asta, am contrazis-o eu inca pe jumatate constient ca eram ascultati si de ceilalti.

Jasper sovaia.N-ar fi facut nimic care s-o raneasca pe Alice.

- De ce imi faci asta? am gemut.

Mi-am sprijinit capul in maini.

Nu eram protectorul Bellei, nu puteam sa fiu. Viitorul impartit pe care il vedea Alice nu era o dovada destul de buna?

O iubesc si eu. Sau, o s-o iubesc.Nu e acelasi lucru, dar vreau sa supravietuiasca pana atunci.

- O iubesti *si tu* ? am soptit neincrezator.

Ea ofta. *Esti orb, Edward, nu vezi spre ce se indreapta lucrurile ? Nu vezi ce esti deja ? Este mai inevitabil ca rasaritul soarelui de la Est.Uite ce vad eu...*

Mi-am caltinat capul ingrozit.

- Nu.

Am incercat sa alung viziunile pe care mi le arata.

- Nu trebuie sa urmez drumul asta.O sa plec. O sa schimb viitorul.

- Poti incerca, spuse ea sceptica.

- Of, haide ! striga Emmet.

- Fii atent, suiera Rose spre el. Alice il vede indragostindu-se de un om! Cat de clasic, Edward !

Scoase un sunet de voma.

Abia daca am auzit-o.

- Ce ? intreba Emmet surprins.

Apoi rasul lui puternic rasuna in sala cu ecou.

- Despre asta era vorba ? rase el din nou. Naspa, Edward!

I-am simtit mana pe umar dar i-am indepartat-o absent.Nu puteam sa fiu atent la el.

- Indragostit de un om? repeta Esme cu o voce naucita.De fata pe care a salvat-o astazi ? *Indragostit* de ea ?

- Ce vezi, Alice ? Cu exactitate, intreba Jasper.

Ea s-a intors spre el, iar eu am continuat sa ma holbez la profilul ei.

- Depinde de cat de puternic o sa fie. Ori o omoara..., si se intoarse sa ma priveasca din nou, ...ceea ce m-ar enerva foarte tare Edward, ca sa nu mai spun cum te-ai simti tu..., apoi se intoarse iar spre Jasper,...ori o sa fie una de-a noastra.

Cineva a suspinat.Nu m-am uitat sa vad cine.

- Asta n-o sa se intample, am strigat din nou.Nici una din variante.

Alice nu parea sa ma auda.

- Depinde, repeta ea. S-ar putea sa fie destul de puternic incat sa n-o omoare, dar o sa fie pe-aproape. O sa-i trebuiasca uimitor de mult control, medita ea.Chiar mai mult control decat are Carlisle. S-ar putea sa fie exact la limita...Singurul lucru pentru care nu e indeajuns de puternic este sa plece de langa ea.Asta e o cauza pierduta.

Nu-mi puteam gasi vocea.Nimeni nu parea sa poata vorbi.Camera era tacuta.

Ma uitam la Alice si toata lumea se uita la mine.Puteam sa-mi vad propria expresie ingrozita din cinci puncte diferite de vedere.

Dupa un moment, Carlisle ofta.

- Pai asta...complica lucrurile.

- Cred si eu, fu de acord Emmet.

Vocea lui era inca pe punctul de a izbucni in ras. Puteam sa ma bazez pe Emmet ca va transforma intr-o gluma distrugerea vietii mele.

- Cred ca planurile raman aceleasi, totusi, spuse Carlisle ganditor.O sa stam si o sa asteptam. Evident, nimeni n-o sa...raneasca fata.

Am intepenit.

- Nu, spuse Jasper incet.Nu pot sa fiu de acord cu asta.Daca Alice vede doar doua posibilitati...

- Nu ! vocea mea nu era nici strigat, nici marait, nici rugaminte disperata, ci o combinatie intre cele trei. Nu !

Trebuia sa plec, sa ma indepartez de zgomotul gandurilor lor : dezgustul lui Rosalie, umorul lui Emmet, rabdarea fara sfarsit a lui Carlisle.Si mai rau : siguranta lui Alice si siguranta lui Jasper in acea siguranta. Cel mai rau dintre toate : *bucuria* lui Esme.

Am iesit din camera.Esme mi-a atins mana cand am trecut pe langa ea, dar n-am observat gestul.

Alergam inainte sa fi iesit din casa.Am sarit peste rau si am fugit prin padure.Ploaia incepuse din nou, cazand atat de puternic incat m-a udat complet in cateva momente.Imi placea perdeaua subtire de ploaie.Crea un zid intre mine si restul lumii. Ma inchidea inauntru si ma lasa sa fiu singur.

Am alergat catre Est, peste si prin munti, fara sa ma indepartez de la drumul meu drept, pana cand am vazut luminile orasului Seattle. M-am oprit inainte sa ating granita civilizatiei umane.

In primul rand, viziunea cu Alice si fata , increderea si prietenia fiind atat de evidente in imagine. Ochii mari si ciocolatii ai Bellei nu erau speriati in acea viziune, doar plini de secrete, si in acel moment parea secrete fericite. Nu se retragea de atingerea rece a bratului lui Alice.

Ce insemna asta ? Cat de multe stia ?In acel moment imortalizat din viitor, ce credea ea despre mine ?

Apoi cealalta imagine, asemanatoare, dar de data asta ingrozitoare.Alice si Bella, inca tinandu-se pe dupa umeri cu incredere prieteneasca. Dar acum nu era nici o diferenta intre maini, ambele erau albe, fine ca marmura, tari ca fierul. Ochii mari ai Bellei nu mai erau ciocolatii.Irisii ei erau socanti, de un rosu intens. Secretele din ei erau neclare – acceptare sau dezolare ? Era imposibil de spus. Chipul ei era rece si nemuritor.

Puteam sa-mi raspund la ultima intrebare.Daca o fortam sa aiba aceasta semi-viata pustie din cauza slabiciunii si egoismului meu, cu siguranta ma va uri.

Dar mai era o imagine groaznica, cea mai urata imagine pe care am avut-o vreodata in minte.

Proprii mei ochi, de un rosu inchis de la sangele uman, ochii unui monstru. Corpul sfasiat al Bellei era in bratele mele, alb, pustiit, lipsit de viata.Era atat de concret, atat de clar.

Nu puteam sa mai rezist sa vad asta.Nu mai suportam.Am incercat sa alung imaginea din minte, am incercat sa vad altceva, orice altceva.Am incercat sa vad din nou expresia fetzei ei vii care ma urmarise in ultima perioada.Dar fara nici un rezultat.

Viziunea trista a lui Alice mi-a umplut capul, si m-am crispat din cauza agoniei pe care mi-o provoca.Intre timp, monstrul din mine era coplesit de bucurie, jubila gandindu-se la probabilitatea succesului sau. Imi venea rau.

Nu puteam sa permit asa ceva.Trebuia sa existe o cale de a schimba viitorul. N-am sa las viziunile lui Alice sa ma conduca. O sa aleg alta cale. Intotdeauna exista o alternativa.Trebuie sa existe.

Capitolul 5 – Invitatii

Liceul. Nu mai era purgatoriu, era un adevarat iad. Tortura si foc...da, aveam parte de amandoua.

De data asta faceam totul asa cum trebuia. Puneam fiecare punct pe « i » si fiecare liniuta pe « t ». Nimeni nu se putea plange ca nu-mi asum responsabilitatile.

Am ramas in Forks ca sa ii fac pe plac lui Esme si ca sa-i protejez pe ceilalti. M-am intors la vechiul meu program. N-am vanat mai mult decat ceilalti. In fiecare zi m-am dus la scoala si m-am jucat de-a omul. In fiecare zi am ascultat cu atentie in asteptarea vreunei noutati despre Culleni, dar nu auzeam niciodata nimic nou. Fata n-a spus nici un cuvant despre suspiciunile ei. Doar a repetat aceeasi poveste iar si iar : ca statusem langa ea si am tras-o din calea masinii, asta pana cand ascultatorii ei se plictiseau si nu mai asteptau alte detalii.Nu era nici un pericol. Fapta mea pripita n-a ranit pe nimeni.

Pe nimeni inafara de mine.

Eram hotarat sa schimb viitorul. Nu era o sarcina prea usoara pentru mine, dar nu aveam alta alternativa suportabila.

Alice a zis ca n-o sa fiu destul de puternic sa stau departe de fata.O sa-i dovedesc ca se inseala.

Credeam ca prima zi o sa fie cea mai grea. La sfarsitul ei, eram convins ca era intradevar asa. Dar ma si inselam.

Ma durea sa stiu ca o ranesc pe fata. Dar ma consolam la gandul ca durerea ei nu va insemna nimic mai mult decat o intepatura de ac – o mica intepatura a respingerii - in comparatie cu durerea mea. Bella era umana si stia ca eu sunt altceva, ceva gresit, ceva terifiant. Probabil o sa se simta mai mult usurata decat ranita atunci cand o sa-i intorc spatele si o sa ma prefac ca nu exista.

- Buna Edward, m-a intampinat ea in prima zi la Biologie.

Vocea ii era placuta, prietenoasa, schimbata cu 180 de grade fatza de data trecuta cand am vorbit cu ea.

De ce ? Ce insemna aceasta schimbare ? Oare a a uitat ? A decis ca si-a imaginat totul ? E posibil sa ma fi iertat pentru faptul ca nu mi-am tinut promisiunea ? Intrebarile ma ardeau ca setea care ma ataca de fiecare daca cand respiram.

Sa o privesc doar un moment in ochi. Doar ca sa citesc raspunsurile din ei...

Nu. Nu-mi pot permite nici macar atat. Nu.Pentru ca vreau sa schimb viitorul.

Mi-am miscat barbia un centimetru in directia ei, fara sa-mi mut privirea atintita in fatza clasei. Am dat din cap o data, si apoi mi-am intors chipul drept inainte.

N-a mai vorbit cu mine.

In dupa-amiaza aceea, cand scoala s-a terminat, iar eu imi jucasem rolul, am alergat pana in Seattle ca in ziua precedenta. Se parea ca puteam sa suport durerea un pic mai usor cand zburam deasupra pamantului, transformand totul in jur intr-o ceata verde.

Alergatul a devenit un obicei zilnic.

O iubeam? Nu cred. Nu inca. Viziunile din viitor ale lui Alice imi ramasesera totusi in minte, si vedeam cat de usor ar fi sa ma indragostesc de Bella. Ar fi exact ca o prabusire : lipsita de efort. Sa nu ma las sa ma indragostesc de ea, era opusul prabusirii – era ca si cum ma cataram pe un perete de stanca, o sarcina atat de grea incat parca detineam numai puterea umana.

A trecut mai mult de o luna si in fiecare zi era din ce in ce mai greu. Nu intelegeam de ce. Inca asteptam sa-mi treaca, sa-mi fie mai usor. Probabil la asta se referea Alice cand a prezis ca n-o sa fiu in stare sa ma tin departe de fata. A vazut cum durerea crestea in intensitate. Dar puteam sa suport durerea.

Nu puteam sa distrug viitorul Bellei. Daca imi era destinat sa o iubesc, nu era cel mai bine daca o evitam ?

Sa o evit era la limita a ceea ce puteam sa indur, totusi. Puteam sa ma prefac ca o ignor, si sa nu ma uit niciodata la ea. Puteam sa ma prefac ca nu prezinta nici un interes pentru mine. Dar asta era doar prefacatorie, nu realitate.

Inca ma agatam de fiecare respiratie a ei, de fiecare cuvant pe care il spunea.

Imi imparteam chinurile in patru categorii:

Primele doua imi erau familiare: mirosul ei si tacerea ei. Sau mai bine zis, ca sa imi asum responsabilitatea cuvenita, setea mea si curiozitatea mea.

Setea era cea mai animalica tortura. Obisnuiam sa nu mai respir deloc la Biologie... Bineinteles, existau si exceptii, cand trebuia sa raspund la o intrebare sau ceva de genul asta si aveam nevoie de respiratie ca sa vorbesc. De fiecare data cand gustam aerul din jurul fetei, era la fel ca in prima zi – foc si dorinta si violentza disperata sa se elibereze. Era foarte greu sa rationalizez si sa ma abtin in acele momente, Si, exact ca in prima zi, monstrul din mine urla, atat de aproape de suprafatza...

Curiozitatea era un chin constant. Intrebarea pe care o aveam mereu in minte era : *La ce se gandeste ea acum ?* Cand o auzeam oftand incet. Cand isi invartea absenta o suvita de par pe deget. Cand isi arunca manualele pe banca cu mai multa forta decat de obicei.Cand intarzia la ora. Cand batea nerabdatoare cu piciorul in podea. Fiecare miscare era captata de vederea mea periferica si se transforma intr-un mister innebunitor. Cand vorbea cu alti colegi ii analizam fiecare cuvant si ton folosit. Spunea ceea ce gandea sau spunea ce credea ca trebuie sa spuna ? De multe ori suna de parca incerca sa spuna ce se asteptau ceilalti sa auda, iar asta imi amintea de familia mea si de zilnica noastra viata iluzorie. Dar ne pricepeam la asta mai bine decat ea. Doar daca nu ma inselam in privinta asta, si nu-mi imaginam lucruri...De ce trebuia sa joace un rol ? Ea era una de-a lor, o adolescenta umana.

Mike Newton era cel mai surprinzator chin al meu. Cine si-ar fi putut imagina ca un muritor atat de obisnuit si plictisitor poate fi atat de enervant ? Ca sa fiu sincer, ar fi trebuit sa ma simt recunoscator fatza de baiatul asta iritant - o facea pe fata sa vorbeasca mai mult decat reuseau altii. Am aflat multe despre ea prin conversatiile lor, si inca imi completam lista. Dar din contra, nu ma simteam recunoscator, iar ajutorul pe care mi-l dadea Mike ma infuria si mai mult. Nu vroiam ca Mike sa fie cel care ii descoperea secretele. Eu vroiam sa fac asta.

Ma consola faptul ca el nu observa micile ei revelatii, micile ei scapari. El nu stia nimic despre ea. Si-a creat o Bella in cap, care nici macar nu exista – o fata la fel de obisnuita ca si el. El n-a observat lipsa de egoism si curajul care o diferentia de alti oameni, el nu auzea maturitatea din vorbele ei. Nu percepea atunci cand ea vorbea despre mama ei, ca parea mai degraba ca un parinte care vorbeste despre copil, si nu invers – vorbea cu dragoste, indulgenta, un pic de amuzament si foarte protectoare. El nu auzea rabdarea din vocea ei cand se prefacea interesata de povestirile lui incoerente, si nu banuia bunatatea din spatele rabdarii.

Prin conversatiile ei cu Mike, am putut sa adaug la lista cea mai importanta calitate, esentiala, pe atat de simpla, pe atat de rara. Bella era buna. Toate celelalte completau intregul : buna si lipsita de egoism si dorindu-si sa ramana neobservata si iubitoare si curajoasa – era buna in toate privintele.

Descoperirile de ajutor nu m-au facut sa-l plac pe baiat mai mult. Felul sigur pe sine in care o privea pe Bella , ca si cum ea era o noua achizitie pe care urma s-o faca, ma provoca aproape la fel de mult ca si fanteziile lui despre ea. Devenea din ce in ce mai sigur in legatura cu ea, odata cu trecerea timpului, pentru ca il prefera pe el in detrimentul celor pe care el ii considera rivali : Tyler Crowley, Eric Yorkie, si uneori, pe mine. Se aseza mereu pe marginea jumatatii ei de banca inainte sa inceapa ora, vorbind cu ea, incurajat de zambetele ei. Sunt doar zambete politicoase, imi spuneam. De multe ori ma distram imaginandu-mi cum l-as putea arunca in capatul celalalt al clasei, izbindu-l de perete...Probabil l-as rani mortal...

Mike nu se gandea prea des la mine ca la un rival. Dupa accident, isi facuse griji ca Bella si cu mine vom fi apropiati prin experienta impartasita, dar evident se intamplase exact pe dos. Pe atunci il deranja ca Bella era singura care imi atrasese atentia. Dar acum o ignoram ca pe ceilalti, iar el a devenit multumit de sine.

La ce se gandea ea acum ? Se bucura ca el ii acorda atentie ?

Si, in sfarsit, ultimul chin al meu, cel mai dureros : indiferenta Bellei. Asa cum eu o ignoram pe ea, si ea ma ignora pe mine. N-a mai incercat niciodata sa-mi vorbeasca. Dupa cate stiam eu, poate nu s-a mai gandit deloc la mine.

Asta ma putea innebuni sau chiar m-ar fi putut face sa-mi incalc promisiunea de a schimba viitorul. Dar uneori ma privea asa cum o mai facuse si inainte. Nu vedeam eu asta, pentru ca nu-mi permiteam sa ma uit si eu la ea, dar Alice ne atentiona cand ea era pe punctul de a se uita.Ceilalti erau inca precauti din cauza a ceea ce stia fata.

Imi alina un pic durerea, faptul ca se uita la mine de la distanta din cand in cand. Bineinteles, nu putea decat sa se intrebe ce fel de ciudatenie sunt.

- Bella o sa se holbeze la Edward intr-un minut. Incercati sa pareti normali ! spuse Alice.

Era o zi de joi din luna martie, iar ceilalti erau foarte atenti sa se miste din cand in cand si sa isi schimbe greutatea de pe un picior pe altul, ca oamenii. Nemiscarea totala era o marca a celor ca noi.

Am observat cat de des se uita la mine. Ma bucura, desi n-ar fi trebuit, ca frecventa nu scadea odata cu timpul care trecea. Nu stiam ce insemna asta, dar ma facea sa ma simt mai bine.

Alice ofta. *As vrea...*

- Nu te baga, Alice, am spus pe sub barbie.N-o sa se intample.

S-a imbufnat. Alice era nerabdatoare sa-si inceapa prietenia cu Bella pe care o prezisese. Intr-un fel ciudat, ii era dor de fata pe care nici n-o cunostea.

- Recunosc, te pricepi mai bine decat credeam. Ai facut iar viitorul sa fie incalcit si lipsit de sens. Sper ca esti fericit.

- Pentru mine are sens.

Ea a pufnit delicat.

Imi venea sa tip la ea, fiind mult prea nervos pentru a conversa. Nu eram intr-o dispozitie prea buna, eram mai tensionat decat ii lasam pe ceilalti sa vada. Doar Jasper stia cat de indurerat sunt, simtea stresul emanat de mine, folosindu-si abilitatea lui unica de a simti si a influenta starile celorlalti. Nu intelegea insa motivele starilor, si avand in vedere ca eu eram mereu prost-dispus in ultima vreme, nu-mi mai acorda importanta.

Astazi o sa fie greu.Mai greu decat ieri, asa cum era de obicei.

Mike Newton, baiatul odios pe care nu puteam sa-l rivalizez, avea de gand sa o invite pe Bella la o intalnire.

Urma un bal la alegerea fetelor in curand, iar el spera foarte tare ca Bella sa-l invite. Ea n-o facuse inca si asta ii cam zdruncina increderea. Acum se afla intr-o situatie foarte neplacuta (si ma bucuram de discomfortul lui mai mult decat ar fi trebuit) pentru ca Jessica Stanley tocmai il invitase la bal. Nu vroia sa accepte, inca sperand ca Bella il va alege pe el (dovedindu-l invingator in lupta cu rivalii) dar nu vroia nici sa refuze ca sa ajunga sa rateze balul de tot. Jessica, ranita de ezitarea lui si banuind care era motivul, gandea jigniri la adresa Bellei. Din nou am simtit instinctul de a ma aseza intre gandurile furioase ale Jessicai si Bella. Intelegeam mai bine instinctul acum, dar asta ma frusta si mai mult pentru ca nu puteam actiona.

Ca sa vezi unde am ajuns ! Obsedat de drame neinsemnate ale liceenilor - lucruri pe care candva le dispretuiam.

Mike isi facea curaj in timp ce o conducea pe Bella la Biologie. I-am ascultat stradaniile, asteptand sa vorbeasca. Baiatul era slab. A asteptat in mod special balul asta, temandu-se sa-si declare afectiunea inainte de a fi sigur ca ea si-a aratat preferinta clara pentru el. Nu vroia sa riste o respingere, preferand s-o lase pe ea sa faca primul pas.

Ce fricos.

S-a asezat iar la masa noastra de laborator, comfortabil in familiaritatea gestului, si mi-am imaginat sunetul pe care l-ar face corpul lui cand s-ar lovi de peretele opus, cu destula forta incat sa-i rupa toate oasele.

- Deci, spuse el cu ochii in pamant. Jessica tocmai m-a invitat la balul primaverii.

- Grozav, raspunse Bella imediat cu entuziasm.

Era greu sa nu zambesc cand tonul ei l-a lovit pe Mike. El se asteptase la mahnire.

- O sa te distrezi foarte bine cu Jessica.

El a cautat un raspuns bun :

- Pai..., ezita si aproape vroia sa renunte dar apoi isi reveni. I-am spus ca trebuie sa ma mai gandesc.

- De ce ai facut asa ceva ? intreba ea.

Tonul ei era dezaprobant, dar avea si o nota vaga de usurare. Ce insemna asta ? O furie neasteptata si intensa mi-a inclestat mainile in pumni.

Mike n-a auzit usurarea. Fatza lui era imbujorata - si desi eram foarte tensionat, asta mi se parea o invitatie – si a privit din nou podeaua cand a vorbit.

- Ma intrebam daca...nu vrei sa ma inviti tu.

Bella a ezitat.

In momentul ezitarii ei, am vazut viitorul mai clar decat il vazuse Alice vreodata.

Fata s-ar putea sa spuna acum « da » la intrebarea nespusa a lui Mike, sau nu, dar oricum, in curand, o sa spuna da cuiva. E dragutza si trezeste interesul oamenilor, iar barbatii umani observa asta. Daca va alege pe cineva din multimea asta lipsita de culoare sau va astepta pana pleaca din Forks, oricum va veni ziua cand va spune cuiva « da ».

I-am vazut viata cum i-o mai vazusem si inainte – facultate, cariera...iubire, casatorie. Am vazut-o iar la bratul tatalui ei, imbracata in alb voalat, cu chipul plin de bucurie in timp ce inainteaza pe ritmul marsului lui Wagner.

Durerea era mai puternica decat orice altceva mai simtisem inainte.Un om ar fi in pragul mortii daca ar simtii o asa durere – un om nu ar supravietui acestei dureri.

Si nu doar durere, dar si furie.

Furia dorea orice fel de dezlantuire fizica. Desi acest baiat insignifiant care nu o merita s-ar putea sa nu fie cel caruia Bella ii va spune da, imi doream atat de tare sa-i sparg craniul cu mana mea, ca si cum ar fi un reprezentant al celui care va fi alesul.

Nu intelegeam sentimentul asta. Era o combinatie de durere si ura si dorinta si disperare. N-am mai simtit asa ceva niciodata, nu puteam sa spun ce e.

- Mike, cred ca ar trebui sa-i spui ca accepti, spuse Bella cu o voce blanda.

Sperantele lui Mike s-au naruit. M-as fi bucurat de moment in alte circumstante, dar acum eram in socul de dupa durere, plin de remuscari pentru felul in care ma lasasem dominat de durere si furie.

Alice avea dreptate. Nu eram indeajuns de puternic.

Chiar acum Alice va vedea viitorul schimbandu-se, revenind clar. O sa fie multumita ?

- Ai invitat deja pe altcineva ? intreba Mike morocanos.

S-a uitat la mine suspicios, pentru prima data dupa multe saptamani. Mi-am dat seama ca ma dadusem de gol , aveam capul inclinat in directia Bellei.

Invidia salbatica din gandurile lui – invidie indreptata spre oricine era acela pe care fata il prefera – m-a facut brusc sa-mi dau seama ce sentiment necunoscut avusesem eu.

Eram gelos.

- Nu, spuse fata cu o urma de umor in voce. Nu ma duc la bal deloc.

Cu toata furia si remuscarea mea, m-am simtit usurat sa aud cuvintele ei. Dintr-o data m-am gandit la rivalii *mei*.

- De ce nu ? intreba Mike aproape nepoliticos.

Ma deranja ca folosea tonul asta cu ea. Mi-am inabusit un marait.

- Ma duc la Seattle in duminica aia, raspunse ea.

Curiozitatea nu-mi mai era la fel de vicioasa ca inainte.Acum isi propunea sa afle toate raspunsurile. Urma sa sufar de pe urma acestei noi revelatii mai tarziu.

Tonul lui Mike a devenit deranjant de insistent :

- Nu poti sa te duci in alt week-end ?

- Scuze, nu, spuse Bella repede. Deci n-ar trebui s-o lasi pe Jessica sa astepte, e nepoliticos.

Grija ei pentru sentimentele Jessicai a atatat flacarile geloziei mele. Calatoria asta la Seattle era evident o scuza ca sa refuze.Oare a refuzat din loialitate pentru prietena ei ? Era destul de lipsita de egoism incat sa faca asta. Oare isi dorea de fapt sa accepte ? Sau ambele mele presupuneri erau gresite ? Era interesata de altcineva ?

- Da...ai dreptate, mormai Mike atat de demoralizat incat aproape mi s-a facut mila de el. Aproape.

Si-a plecat pivirea, gandindu-se cum sa se intoarca in asa fel incat eu sa n-o mai pot vedea cu coada ochiului pe fata.

N-aveam de gand sa permit asta.

M-am intors sa citesc fatza ei, pentru prima data dupa aproape o luna. M-am simtit dintr-o data usurat sa pot sa fac asta, ca o gura de aer in niste plamani umani aflati mult timp sub apa.

Ea avea ochii inchisi si mainile apasate pe partile laterale ale fetzei. Umerii ii erau incovoiati in defensiva .Si-a clatinat capul incet, ca si cum incerca sa alunge un gand din minte.

Frustrant. Fascinant.

Vocea domnului Banner a trezit-o din reverie si ochii i s-au deschis incet. S-a uitat la mine imediat, poate observandu-mi privirea. S-a uitat in ochii mei cu aceeasi expresie uimita care ma bantuia de atata timp.

In acea secunda n-am simtit remuscarea, vina sau furia. Stiam ca le voi simti din nou in curand, dar acum eram intr-o ciudata stare de euforie. Ca si cum triumfasem, si nu fusesem infrant.

Nu si-a mutat privirea, desi ma uitam cu o intensitate neadecvata, incercand in van sa-i citesc gandurile prin ochii caprui. Erau plini de intrebari, nu de raspunsuri.

Imi puteam vedea reflexia propriilor mei ochi si vedeam ca sunt negri din cauza setei.Trecusera aproape doua saptamani de la ultima mea vanatoare, iar asta nu era cea mai sigura zi pentru a lua hotararea de a nu mai lupta.Dar intunecimea lor n-o speria. Nu privea in alta parte, si o nuanta vaga, devastator de atragatoare de roz ii colora pielea.

La ce se gandeste acum ?

Aproape ca am pus intrebarea cu voce tare, dar in acel moment m-a strigat domnul Banner. Am cules raspunsul corect din capul lui, abia aruncand o privire spre el.

Am tras rapid in piept un gura de aer:

- Ciclul Krebs.

Setea m-a usturat pe gat, incordandu-mi muschii si umplandu-mi gura cu venin.Mi-am inchis ochii, incercand sa ma concentrez si ignorand dorinta pentru sangele ei care urla in mine.

Monstrul era mai puternic decat de obicei. Monstrul se bucura. Accepta viitorul impartit, care ii oferea sanse fifty-fifty sa obtina ceea ce vroia atat de mult. Cel de-a treilea viitor pe care incercasem sa-l construiesc singur prin vointa se naruise, distrus de gelozie – un sentiment al oamenilor de rand, cine ar fi crezut...Iar acum monstrul era mult mai aproape de telul sau.

Remuscarea si vinovatia ma ardeau impreuna cu setea si, daca as fi avut abilitatea de a produce lacrimi, acum mi-ar fi umplut ochii.

Ce am facut ?

Stiind ca lupta era deja pierduta, se parea ca nu mai exista nici un motiv sa rezist si sa ma abtin de la ceea ce vroiam. M-am intors sa ma uit la fata din nou.

Se ascunsese dupa par, dar puteam sa vad printre suvite ca obrazul ii era de un rosu inchis acum.

Monstrului ii placea asta.

Ea nu mi-a mai intalnit privirea, dar isi invartea nervoasa o suvita de par pe deget. Degetele ei delicate, incheietura fragila...erau atat de usor de ranit, aratau de parca le-as putea rupe doar cu rasuflarea mea.

Nu,nu,nu. Nu pot sa fac asta. E prea fragila, prea buna, prea valoroasa ca sa merite o asa soarta. Nu voi permite destinelor noastre sa se ciocneasca, distrugandu-i viata.

Dar nu puteam nici sa stau departe de ea. Alice avea dreptate.

Monstrul din mine suiera cu frustrare in timp ce eu ma razgandeam in favoarea fiecarei variante.

Ora mea cu ea a trecut prea repede, iar eu inca incercam sa aleg intre doua optiuni la fel de rele. A sunat clopotelul, iar ea a inceput sa-si adune lucrurile fara sa se uite la mine.Asta m-a dezamagit dar nu ma puteam astepta la altceva. Avand in vedere felul in care m-am purtat cu ea dupa accident, eram de neiertat.

- Bella ? am spus fara sa ma pot abtine.

Vointa mea zacea deja pe jos facuta bucatele.

A ezitat inainte sa se uite la mine.Cand s-a intors, expresia ii era precauta si neincrezatoare.

Am incercat sa-mi reamintesc ca avea tot dreptul sa nu aiba incredere in mine.Asa si trebuia.

A asteptat ca eu sa continui, dar ma uitam pur si simplu la ea, citindu-i chipul. Respiram superficial la intervale regulate, luptandu-ma cu setea.

- Ce e ?spuse ea in sfarsit. Acum vorbesti iar cu mine?

Exista o urma de resentiment in tonul ei. Resentiment care la ea era, ca si furia, dragut. Ma facea sa zambesc.

Nu stiam exact cum sa-i raspund la intrebare. Chiar vorbeam din nou cu ea, in sensul la care se referea ea ?

Nu. Nu si daca ma puteam abtine. O sa incerc sa ma abtin.

- Nu, nu chiar, i-am spus.

Si-a inchis ochii, ceea ce m-a frustrat. Imi intrerupea cel mai clar drum de acces spre sentimentele ei. A tras aer in piept incet fara sa-si deschida ochii.Avea maxilarul inclestat.

Cu ochii inca inchisi, a vorbit. Cu siguranta ca asta nu era un mod uman normal de a conversa. De ce facea asta ?

- Atunci ce vrei Edward ?

Sunetul numelui meu pe buzele ei starnea in corpul meu reactii ciudate.Daca as fi avut puls, acum ar fi accelerat.

Dar cum sa-i raspund ?

Cu adevarul, am hotarat. O sa fiu cat de sincer pot de acum inainte. Nu vroiam sa merit lipsa ei de incredere, chiar daca sa-i castig increderea era imposibil.

- Imi pare rau, i-am spus.

Asta era mai adevarat decat va stii ea vreodata. Din pacate, nu puteam sa-mi cer scuze, decat pentru lucrurile neinsemnate :

- Sunt nepoliticos, stiu.Dar e mai bine asa, crede-ma.

Ar fi mai bine pentru ea daca as continua sa fiu nepoliticos.Puteam sa fac asta ?

Ochii i s-au deschis, exprimand inca suspiciune.

- Nu inteleg ce vrei sa spui.

Am incercat s-o avertizez atat cat puteam :

- E mai bine sa nu fim prieteni.

Cu siguranta isi putea da seama de asta, e fata desteapta.

- Ai incredere in mine.

Ochii i s-au ingustat si mi-am amintit ca i-am mai spus asta o data, chiar inainte sa-mi incalc promisiunea. Am tresarit cand dintii i s-au inclestat; cu siguranta isi amintea si ea.

- Pacat ca nu ti-ai dat seama de asta mai devreme, a spus ea furioasa. Ai fi scapat de toate regretele astea.

M-am uitat la ea blocat.Ce stia despre regretele mele ?

- Regret? Pentru ce sa regret? am intrebat.

- Pentru ca n-ai lasat masina aia idioata sa ma zdrobeasca, a raspuns ea taios.

Am inlemnit, ametit.

Cum putea gandi asa ceva ? Sa-i salvez viata fusese singurul lucru acceptabil pe care il facusem de cand am cunoscut-o. Singurul lucru de care nu-mi era rusine.Absolut singurul lucru care ma facea sa ma simt bucuros ca exist. M-am luptat s-o pastrez in viata din primul moment in care i-am simtit mirosul. Cum putea sa creada asta despre mine? Cum indraznea sa puna la indoiala singura mea fapta buna din toata incurcatura asta ?

- Crezi ca regret ca ti-am salvat viata ?

- Stiu ca asa e, raspunse ea.

Presupunerea ei m-a infuriat.

- Nu stii nimic.

Cat de ametite si aiuristice ii sunt creatiile mintii. Probabil nu gandeste in acelasi mod in care gandesc restul oamenilor. Asta trebuie sa fie explicatia tacerii ei mentale. E complet diferita.

Si-a intors chipul, strangand din dinti iar. Obrajii i s-au inrosit, de nervi de data asta. Si-a trantit cartile una peste alta, le-a luat in brate si s-a indreptat spre usa fara sa se mai uite la mine.

Chiar iritat cum eram, era imposibil sa nu ma distreze furia ei.

Mergea cu hotarare, fara sa se uite pe unde calca, iar piciorul i s-a prins in pragul usii. S-a impiedicat si toate lucrurile i s-au rasturant pe podea. In loc sa se aplece sa le ia, a ramas dreapta, in picioare, fara ca macar sa se uite in jos, ca si cum nu era sigura daca merita sa se aplece sa recupereze cartile.

Am reusit sa imi inabus rasul.

Nu era nimeni care sa ma vada.Am aparut langa ea si i-am adunat cartile inainte ca ea sa priveasca in jos.

Se aplecase pe jumatate, apoi m-a vazut si a inlemnit.I-am dat cartile inapoi, asigurandu-ma ca pielea mea rece nu o atinge.

- Multumesc, a spus ea cu o voce taioasa.

Tonul ei mi-a trezit din nou iritarea.

- Cu placere, am zis la fel de rece.

A plecat spre urmatoarea ei ora iar eu am asteptat pana nu mai puteam sa-i zaresc chipul furios.

Ora de Spaniola a trecut ca prin ceata. Doamna Goff nu ma intreba niciodata de ce nu sunt atent, stie ca spaniola mea e mai buna decat a ei, si imi lasa multa libertate, ma lasa sa ma gandesc in voie.

Deci, nu puteam sa ignor fata. Asta era evident. Dar asta inseamna in acelasi timp ca nu am de ales ? Ca am s-o distrug? Nu se poate sa fie singurul viitor posibil.Trebuie sa fie alta varianta, o cale subtila de mijloc. Incercam sa ma gandesc la o alternativa...

Nu i-am dat prea multa atentie lui Emmet pana cand ora aproape s-a incheiat. Era curios. Emmet nu a fost niciodata prea intuitiv in legatura cu schimbarile de dispozitie ale celorlalti, dar putea sa vada o schimbare evidenta la mine. Se intreba ce se intamplase, de ce imi disparuse privirea cruda de pe fatza. Se straduia sa defineasca schimbarea, si intr-un sfarsit s-a decis ca paream plin de speranta.

Plin de speranta ? Asa aratam privit dinafara ?

Am meditat la ideea de speranta in timp ce mergeam catre Volvo, intrebandu-ma la ce ar trebui mai exact sa sper ?

Dar nu am avut mult timp de gandire.Sensibil la gandurile legate de fata, asa cum eram mereu, mi-a atras atentia numele Bellei din mintile...rivalilor mei. Presupun ca trebuia sa recunosc ca acum ii consideram asa. Eric si Tyler auzisera cu multa satisfactie de esecul lui Mike si se pregateau sa incerce si ei.

Eric era deja la locul lui, pozitionat langa camioneta, unde ea nu-l putea evita. Ora lui Tyler se prelungise din cauza unei teme pentru acasa, iar acum era intr-o graba disperata sa o prinda inainte sa scape.

Asta era ceva ce trebuia vazut.

- Asteapta-i pe ceilalti aici, da ? i-am murmurat lui Emmett.

M-a privit cu suspiciune, dar apoi a dat din umeri si a aprobat.

Si-a pierdut mintile, s-a gandit el, amuzat de rugamintea mea ciudata.

Am vazut-o pe Bella iesind din sala de sport si am asteptat sa treaca, ascunzandu-ma undeva unde nu putea sa ma vada.Cand s-a apropiat de ambuscada lui Eric, am inaintat, pregatindu-ma sa trec pe langa ea la momentul potrivit.

Am observat cum ezita atunci cand l-a vazut pe baiat asteptand-o. A inghetat pentru un moment, apoi s-a relaxat si a inaintat.

- Buna Eric, am auzit-o spunand cu o voce prietenoasa.

M-am simtit dintr-o data neasteptat de ingrijorat. Daca adolescentul stangaci, cu pielea lui nesanatoasa este in vreun fel pe placul ei?

Eric a inghitit zgomotos, cu marul lui Adam saltandu-i in gat.

- Buna Bella.

Ea nu parea sa-si dea seama de emotiile lui.

- Ce mai faci ? intreba ea, deschizandu-si usa camionetei fara sa se uite la expresia lui tematoare.

- Aa...ma intrebam...daca vrei sa vii la bal cu mine, spuse cu vocea sparta.

Ea si-a ridicat in sfarsit privirea .Era luata pe nepregatite sau multumita ? Eric nu putea s-o priveasca in ochi, asa ca nu i-am putut vedea expresia in mintea lui.

- Credeam ca e la alegerea fetelor, spuse ea parand frustrata.

- Pai da, fu el de acord.

Acest baiat jalnic nu ma irita la fel de mult ca Mike Newton, dar n-am resit sa simt mila pentru el, decat dupa ce Bella i-a raspuns cu o voce blanda :

- Multumesc ca m-ai invitat, dar plec la Seattle in ziua aia.

Deja auzise asta.Totusi, era dezamagit.

- Oh, murmura el, abia indraznind sa-si ridice ochii pana la nivelul nasului ei.Poate data viitoare.

- Sigur, fu ea de acord

Apoi si-a muscat buza, ca si cum regreta ca il lasa sa spere. Imi placea asta.

Eric s-a impleticit inainte si a plecat, indreptandu-se in directia opusa masinii lui, gandindu-se numai sa plece mai repede de acolo.

Am trecut pe langa ea in acel moment si am auzit-o oftand usurata.Am ras.

S-a intors spre mine cand m-a auzit dar eu am privit drept inainte, incercand sa nu-mi las buzele sa-mi dea de gol amuzamentul.

Tyler era in spatele meu, aproape alergand in graba lui de a o prinde inainte ca ea sa plece.Era mai indraznet si mai increzator decat ceilalti doi. A asteptat atat de mult inainte sa se apropie de Bella numai pentru ca a respectat dreptul prioritar al lui Mike.

Vroiam sa reuseasca sa o prinda din doua motive. Daca, asa cum incepeam sa banuiesc, toata atentia asta o enerva pe Bella, vroiam sa ma distrez urmarindu-i reactia.Daca nu era asa, daca ea astepta invitatia lui Tyler cu speranta...atunci vroiam oricum sa stiu.

Il consideram pe Tyler un rival, desi stiam ca greseam. Mie mi se parea groaznic de comun si fara nici o trasatura remarcabila, dar ce stiam eu despre preferintele Bellei ? Poate ii placeau baietii obisnuiti.

M-am strambat la gandul asta. N-o sa pot sa fiu niciodata un baiat obisnuit. Cat de prostesc era sa ma consider pe mine un rival in lupta pentru afectiunea ei.Cum ar putea sa-i pese de cineva care era, din toate punctele de vedere, un monstru ?

Era prea buna pentru un monstru.

Ar fi trebuit s-o las sa scape, dar curiozitatea mea lipsita de scuze m-a oprit din luarea deciziei corecte. Din nou. Dar daca Tyler isi rata sansa acum, doar ca s-o contacteze mai tarziu cand eu n-o sa stiu ? Am tras Volvo-ul pe diagonala, blocandu-i iesirea.

Emmett si ceilalti erau pe drum, dar el le spusese despre comportamentul meu ciudat, si acum mergeau incet, urmarindu-ma, incercand sa inteleaga ce fac.

Am vazut fata in oglinda retrovizoare. Se uita spre masina mea fara sa-mi intalneasca privirea, aratand de parca isi dorea sa fi condus un tanc si nu un Chevy ruginit.

Tyler s-a grabit spre masina lui si a ajuns la coada in spatele ei, recunoscator pentru comportamentul meu inexplicabil. I-a facut din mana, incercand sa-i atraga atentia, dar ea n-a observat. El a asteptat un moment, apoi a iesit din masina indreptandu-se spre geamul masinii ei.A batut in geam.

Ea a tresarit si apoi s-a uitat la el confuza .Dupa o secunda, a deschis geamul manual, parand sa aiba probleme cu el.

- Imi pare rau, Tyler, spuse ea cu vocea iritata.Sunt blocata in spatele lui Cullen.

Mi-a spus numele de familie taios, era inca suparata pe mine.

- O, stiu, spuse Tyler incepand sa se simta mai putin hotarat din cauza dispozitiei ei.Vroiam doar sa te intreb ceva, cat suntem prinsi aici...

Avea un ranjet ingamfat.

Am fost multumit de felul in care ea s-a albit dandu-si seama de intentia lui evidenta.

- Ma inviti la balul primaverii?intreba el, fara nici o indoiala in minte.

- O sa fiu plecata din oras, Tyler, ii spuse ea cu vocea iritata.

- Da, Mike a spus ceva despre asta.

- Atunci de ce..., incepu ea sa intrebe.

El dadu din umeri.

- Speram ca i-ai spus asta doar ca sa-l refuzi politicos.

Ea a clipit, devenind rece.

- Imi pare rau Tyler, spuse ea fara sa arate ca si cum ii parea rau cu adevarat . Dar chiar plec din oras in ziua aia.

El a acceptat scuza, cu stima de sine neatinsa.

- Nu-i nimic. Mai e si balul de sfarsit de an.

S-a intors la masina lui.

Am facut bine ca am asteptat sa vad asta.

Expresia speriata a fatzei ei era de nepretuit. Imi spunea ceva ce n-ar fi trebuit sa vreau cu atata disperare sa stiu : ca nu avea sentimente pentru nici unul din acesti barbati umani care vroiau s-o curteze.

De asemenea, expresia ei era probabil cel mai amuzant lucru pe care l-am vazut vreodata.

Familia mea a ajuns la masina. Au fost cu totii uimiti sa ma gaseasca razand zguduitor de tare, si nu holbandu-ma cu o privire criminala la toti cei din jurul meu, ca de obicei.

Ce e asa amuzant ? a vrut sa stie Emmet.

Eu am clatinat doar din cap in timp ce am inceput iar sa ma zgudui de ras cand Bella si-a ambalat nervoasa motorul zgomotos. Arata iar de parca si-ar fi dorit sa conduca un tanc.

- Hai sa mergem, suiera Rosalie nerabdatoare. Nu mai fi idiot. Daca *poti*.

Cuvintele ei nu m-au deranjat, ma distram prea bine. Dar am facut ce mi-a cerut.

Nimeni n-a vorbit cu mine pe drumul spre casa. Acceleram, pentru ca nu mai erau martori prin preajma. Alice mi-a stricat dispozitia.

- Deci pot sa vorbesc cu Bella acum ? a intrebat ea dintr-o data, fara sa se gandeasca inainte deci fara sa am nici o avertizare in prealabil.

- Nu, am zis eu taios.

- Nu-i corect ! De ce sa mai astept ?

- Nu am hotarat inca nimic, Alice.

- Mda, cum zici tu, Edward...

- Si de ce sa iti pierzi timpul incercand s-o cunosti ? am murmurat eu, dintr-o data posomorat. Daca tot o s-o omor pana la urma...

Alice a ezitat o secunda.

- Ai dreptate, admise ea.

Am luat ultima curba cu 90km pe ora si am franat brusc la cativa centrimetri de zidul garajului.

- Alergare placuta, spuse Rosalie cu aroganata cand m-am repezit afara din masina.

Dar nu m-am dus sa alerg. M-am dus sa vanez.

Ceilalti isi programasera vanatoarea pentru maine, dar nu-mi permiteam sa fiu insetat acum. Am exagerat, am baut mai mult decat era necesar, m-am indopat din nou: o turma mica de cerbi si un urs brun pe care am fost norocos sa-l intalnesc in perioada asta a anului. Eram atat de plin incat ma simteam rau. De ce nu era indeajuns ? De ce era mirosul ei mai puternic decat orice altceva ?

Am vanat ca sa ma pregatesc pentru ziua ce urma dar cand n-am mai putut vana si mai erau multe ore pana rasarea soarele, mi-am dat seama ca nu puteam sa astept pana maine.

Entuziasmul m-a cuprins din nou atunci cand am realizat ca o sa ma duc sa o caut pe fata.

Am purtat discutii in contradictoriu cu mine insumi tot drumul pana in Forks, dar partea mai putin nobila din mine a castigat, si mi-am continuat planul. Dadusem drumul monstrului, dar era bine hranit. Stiam ca o sa stau la o distanta precauta de ea. Vroiam doar sa stiu unde e. Vroiam doar sa-i vad chipul.

Era trecut de miezul noptii, iar casa Bellei era intunecata si tacuta. Camioneta ei era parcata de-a curmezisul, iar masina de politie a tatalui ei era pe alee. Nu auzeam nici un gand constient in vecinatate. Am privit casa din intunericul padurii pentru un moment, apoi am inconjurat-o prin partea de est .Usa din fatza era probabil incuiata. Nu era o problema, doar ca nu vroiam sa las o usa sparta in urma mea. Am hotarat sa incerc intai fereastra de la etaj. Nu multi oameni s-ar deranja sa instaleze o incuietoare acolo.

Am traversat curtea si am escaladat casa intr-o jumatate de secunda. Atarnand de streasina de deasupra ferestrei cu o singura mana, m-am uitat pe geam iar respiratia mi s-a oprit.

Era camera ei .Puteam s-o vad in patul ei mic, cu paturile cazute pe podea si cearsafurile mototolite in jurul picioarelor. In timp ce priveam, s-a rasucit nelinistita si si-a aruncat o mana peste cap. Nu dormea bine, cel putin nu in noaptea asta. Simtea pericolul din preajma ei ?

Eram dezgustat de mine insumi privind-o cum se rasuceste din nou. Cu ce eram mai presus de un obsedat pervers care se uita pe gaura cheii? Nu eram cu nimic mai bun. Eram mult, mult mai rau.

Mi-am relaxat varfurile degetelor, aproape dandu-mi drumul. Dar mai intai vroiam sa-i vad chipul.

Somnul ei nu era linistit. Ea avea iar cuta mica intre sprancene si colturile gurii indreptate in jos. Buzele i-au tremurat, apoi s-au deschis.

- Bine mama, murmura ea.

Bella vorbea in somn.

M-a lovit curiozitatea, depasind in intensitate dezgustul fatza de mine insumi. Mirajul acelor ganduri libere, inconstiente, spuse cu voce tare, era mult prea tentant.

Am incercat fereastra. Nu era incuiata, dar era blocata din cauza ca nu mai fusese folosita de ceva timp. Am impins-o incet, crispandu-ma la fiecare zgomot metalic pe care il facea. O sa treabuiasca sa aduc niste ulei data viitoare.

Data viitoare ? Am clatinat din cap, dezgustat din nou.

M-am lasat sa alunec in liniste pe fereastra pe jumatate deschisa.

Camera ei era mica, dezorganizata dar curata. Erau carti puse una peste alta pe podea langa pat, cu cotoarele intoarse in asa fel incat nu puteam sa le vad titlurile, si cd-uri imprastiate langa cd playerul ei ieftin, cu o cutie de bijuterii peste ele. Teancuri de hartii inconjurau computerul, care ar fi trebuit sa se gaseasca intr-un muzeu dedicat tehnologiei depasite. Pe podeaua de lemn erau mai multi pantofi.

Vroiam foarte mult sa citesc titlurile cartilor si cd-urilor ei, dar imi promisesem ca voi pastra distanta. Asa ca m-am dus sa stau pe balansoarul aflat in coltul indepartat al camerei.

Oare chiar am crezut candva ca are o infatisare obisnuita ? M-am gandit la acea prima zi si la dezgustul meu pentru baietii care devenisera imediat intrigati de ea. Dar acum, amintindu-mi chipul ei din mintile lor, nu puteam intelege cum de nu mi-am dat seama imediat cat de frumoasa e. Parea ceva atat de evident.

In momentul asta, cu parul ei intunecat incurcat si ravasit in jurul fetzei palide, purtand un tricou plin de gauri si pantoloni de pijama largi, cu trasaturile relaxate in inconstienta, si buzele un pic deschise...imi taia rasuflarea. Sau mi-ar fi taiat rasuflarea daca as fi respirat, m-am gandit eu intepenit.

N-a mai vorbit. Poate visul se terminase.

M-am uitat la fatza ei si am incercat sa gasesc o cale de a face viitorul suportabil.

Sa o ranesc era insuportabil. Asta insemna ca singura optiune era sa incerc sa plec din nou ?

Ceilalti nu o sa se mai certe cu mine de data asta. Absenta mea n-ar mai pune pe nimeni in pericol acum. N-o sa existe suspiciuni sau vreun indiciu care sa aminteasca cuiva de accident.

Ma gandeam iar la variante, dar nimic nu parea posibil.

Nu pot sa sper sa rivalizez cu baietii umani, indiferent daca respectivii baieti o atrag sau nu. Sunt un mostru. Cum ar putea ea sa ma vada altfel ? Daca ar stii adevarul despre mine, ar fi speriata si dezgustata. Ca o victima dintr-un film horror, ar fugi tipand infricosata.

Mi-am amintit de prima ora de Biologie cu ea...si stiam ca asta ar fi fost reactia normala pe care ar fi trebuit s-o aiba.

Era prostesc sa-mi imaginez ca daca as fi invitat-o eu la balul ala stupid, ea si-ar fi anulat planurile facute in graba si ar fi acceptat sa vina cu mine.

Nu eu eram cel destinat ei, caruia ea o sa-i spuna da. Era altcineva, cineva uman si cald. Si nu puteam sa-mi permit , in ziua cand ea o sa-i spuna da, sa-l vanez si sa-l omor .Pentru ca ea il merita, oricine era el. Merita fericire si iubire cu oricine va alege.

Ii datoram ei sa fac ceea ce trebuie. Nu puteam sa ma mai prefac ca sunt doar in pericol sa ma indragostesc de fata.

Pana la urma, nu conteaza daca plec, pentru ca Bella n-o sa ma vada niciodata asa cum vreau eu sa ma vada. N-o sa ma vada niciodata ca pe cineva demn de a fi iubit.

Niciodata.

O inima moarta si inghetata poate sa se franga? Se pare ca a mea poate.

- Edward, spuse Bella.

Am inghetat, holbandu-ma la ochii ei inchisi.

S-a trezit, m-a prins aici ? Parea ca doarme dar vocea ei fusese atat de clara...

A oftat incet si apoi s-a miscat iar nelinistita, rasucindu-se pe partea cealalta, inca dormind si visand.

- Edward, murmura ea bland.

Ma visa pe mine.

O inima moarta si inghetata poate sa bata din nou ?A mea mai avea putin si incepea sa bata.

- Stai, ofta ea. Nu pleca.Te rog...nu pleca.

Ma visa pe mine si nici macar nu era un cosmar.Vroia sa stau cu ea, acolo in visul ei.

M-am chinuit sa gasesc cuvintele care sa defineasca sentimentele care m-au coplesit, dar nici un cuvant nu era indeajuns de puternic ca sa le exprime. Pentru o clipa indelungata, m-am lasat inecat in adancimea lor.

Cand am iesit la suprafata nu mai eram acelasi.

Viata mea era un nesfarsit si fermecator miez de noapte. Trebuia neaparat sa fie intotdeauna miezul noptii pentru mine.Deci cum era posibil ca soarele sa rasara chiar acum, in miezul noptii mele ?

Cand am devenit vampir, dandu-mi sufletul si mortalitatea pentru imortalitate in procesul dureros de transformare, am inghetat cu adevarat. Corpul mi s-a transformat in ceva mai asemanator cu piatra decat cu carnea, puternic si minunat.Eu am inghetat de asemenea asa cum eram, personalitatea, ceea ce imi placea si ce nu, dispozitiile mele, dorintele, toate ramase pe loc.

Era la fel pentru ceilalti, toti erau inghetati. Stanci cu viata.

Cand se schimba ceva pentru unul dintre noi, schimbarea se petrecea rar dar era permanenta. Am vazut cand i s-a intamplat lui Carlisle, si apoi un deceniu mai tarziu lui Rosalie. Dragostea i-a schimbat intr-un mod etern, intr-un mod care nu se va pierde niciodata. Au trecut mai mult de optzeci de ani de cand

Carlisle a gasit-o pe Esme, si ei inca se privesc cu ochii plini de adoratie ai primei iubiri. Asa o sa fie mereu pentru ei.

Asa o sa fie mereu si pentru mine. O s-o iubesc mereu pe fata asta fragila si umana, pentru tot restul existentei mele nelimitate.

M-am uitat lung la chipul ei inconstient, simtind cum iubirea pentru ea imi cuprinde fiecare portiune din corpul meu de piatra.

Dormea linistita acum, cu un zambet vag pe buze.

Inca privind-o, am inceput sa fac planuri.

O iubesc, deci o sa incerc sa fiu indeajuns de puternic incat s-o parasesc. Stiu ca nu sunt indeajuns de puternic acum. O sa mai lucrez la asta. Dar poate sunt destul de puternic sa schimb viitorul in alt fel.

Alice a vazut doar doua posibilitati de viitor si abia acum le intelegeam pe amandoua.

Faptul ca o iubeam nu ma va opri din a o ucide daca imi permiteam greseli.

Totusi in acest moment nu mai simteam monstrul, nu-l gaseam nicaieri in mine. Poate ca iubirea l-a redus la tacere pentru totdeauna. Daca o omoram acum, n-ar fi fost ceva intentionat ci un accident oribil.

O sa trebuiasca sa fiu foarte atent. N-o sa pot absolut niciodata sa las garda jos. O sa trebuiasca sa-mi controlez fiecare respiratie.O sa trebuiasca sa pastrez mereu o distanta precauta.

N-o sa fac greseli.

Am inteles in sfarsit si al doilea viitor posibil. Fusesem derutat de viziunea aceea.Ma intrebam ce s-ar putea intampla ca sa aiba ca rezultat transformarea Bellei intr-o prizoniera a nemuririi...Acum, devastat de dorinta pe care o simteam pentru fata, intelegeam cum as putea, dintr-un egoism de neiertat, sa-i cer tatalui meu aceasta favoare. Sa-i cer sa-i ia viata si sufletul ca sa pot s-o pastrez pentru totdeauna.

Merita mai mult de atat.

Dar am vazut inca o varianta, un fir subtire pe care s-ar putea sa reusesc sa merg, daca imi pot tine echilibrul.

O sa pot ? O sa pot sa fiu cu ea dar sa o las umana ?

In mod deliberat, am tras mult aer in piept, lasand mirosul ei sa ma sfasaie ca un foc. Camera era plina de parfumul ei, impregnand fiecare lucru. Simteam cum imi vajaie capul dar m-am luptat cu ameteala .O sa trebuiasca sa ma obisnuiesc cu asta daca o sa incerc orice fel de relatie cu ea. Am respirat iar adanc, desi ma ardea.

Am privit-o cum dormea pana cand soarele s-a ridicat din spatele norilor de la rasarit. Am facut planuri si am respirat.

***

Am ajuns acasa dupa ce ceilalti plecasera deja la scoala. M-am schimbat repede, evitand ochii intrebatori ai lui Esme. A vazut bucuria care imi lumina fatza si se simtea in acelasi timp ingrijorata si usurata. Melancolia mea indelungata o duruse iar acum era fericita ca se parea ca mi-a trecut.

Am alergat pana la scoala, ajungand la doar cateva secunde dupa fratii mei. Ei nu s-au intors spre mine, desi Alice trebuie sa fi stiut ca stateam aici ascuns in padurea care imprejmuia scoala.Am asteptat pana nu se uita nimeni, apoi am iesit dintre copaci spre parcarea plina de masini.

Am auzit camioneta Bellei huruind in apropiere asa ca m-am oprit in spatele unui Suburban, de unde puteam sa observ fara sa fiu observat.

A intrat in parcare uitandu-se la Volvo-ul meu pentru un moment indelungat inainte sa parcheze intr-un capat indepartat. Era incruntata.

Era ciudat sa-mi amintesc ca probabil era inca suparata pe mine, si pe buna dreptate.

Imi venea sa rad de mine insumi...sau sa-mi trag un sut. Toate planurile si strategiile nu aveau nici un sens daca ei nu-i pasa de mine,nu ? Visul ei ar fi putut sa fie despre orice. Sunt un idiot arogant.

Pai, e mult mai bine pentru ea daca nu tine la mine. Asta n-o sa ma opreasca din a incerca s-o conving, dar o s-o avertizez la timp. Ii datorez asta.

Am inaintat in tacere, intrebandu-ma care ar fi cel mai bun mod de abordare.

Dar ea a simplificat lucrurile.Cheia de la camioneta i-a alunecat din mana si a cazut intr-o balta adanca.

S-a aplecat, dar eu am ajuns primul, recuperandu-i cheia inainte ca degetele ei sa atinga apa rece.

M-am sprijinit de camioneta ei in timp ce ea se uita lung la mine.

- Cum faci asta? intreba ea.

Da, era inca furioasa.

I-am intins cheia.

- Ce sa fac?

Ea a intins mana iar eu am dat drumul cheii in palma ei. Am inspirat adanc, umplandu-mi plamanii de mirosul ei.

- Apari de nicaieri, a clarificat ea.

- Bella, nu e vina mea ca esti incredibil de neatenta.

Cuvintele mele erau denaturate, aproape ca o gluma. Oare era ceva pe care sa nu-l observe ?

Oare a auzit felul in care vocea mea a rostit numele ei ca o mangaiere?

S-a uitat la mine, fara sa-mi aprecieze simtul umorului .Bataile inimii i s-au intensificat...din cauza furiei ? Din cauza fricii ? Dupa un moment, si-a coborat privirea.

- Ce-a fost cu blocajul de trafic de aseara? a intrebat ea fara sa se uite in ochii mei. Credeam ca trebuie sa te prefaci ca nu exist, nu sa ma iriti pana ma omori.

Inca foarte suparata. O sa trebuiasca sa depun ceva efort pana ma impac cu ea. Mi-am amintit ca trebuie sa fiu sincer...

- Aia a fost pentru Tyler, nu pentru mine.Trebuia sa-i dau o sansa.

Si apoi am ras. Nu ma puteam abtine, amintindu-mi expresia ei de ieri.

- Tu..., rasufla ea si apoi renunta parand prea nervoasa ca sa continue.

A aparut din nou, aceeasi expresie a fetzei.Mi-am inabusit rasul.Nu trebuia s-o supar si mai tare.

- Si nu ma prefac ca nu existi, am incheiat eu.

Trebuie sa pastrez atmosfera naturala, tachinand-o. N-ar intelege daca as lasa-o sa vada ce simt cu adevarat. S-ar speria.Trebuie sa-mi controlez sentimentele si sa pastrez conversatia usoara si relaxata.

- Deci chiar incerci sa ma enervezi pana ma omori? Daca masina lui Tyler nu si-a facut treaba... ?

M-a lovit un val de furie.Cum putea sa creada asa ceva ?

Era irational din partea mea sa ma simt atat de ofensat. Ea nu stia transformarea prin care am trecut noaptea trecuta.Dar tot eram enervat.

- Bella, esti absurda, am zis eu taios.

Chipul i s-a imbujorat si s-a intors cu spatele. A plecat de langa mine.

Mustrare de constiinta. Nu aveam nici un motiv sa fiu furios.

- Stai, am rugat-o.

Nu s-a oprit asa ca m-am dus dupa ea.

- Imi pare rau, am fost nepoliticos.Nu spun ca nu e adevarat...

Pentru ca era cu adevarat absurd sa vreau sa fie ranita in vreun fel.

-...dar a fost nepoliticos s-o spun, oricum.

- De ce nu lasi in pace?

Crede-ma, vroiam sa spun. *Am incercat.*

Oh si inca ceva, sunt indragostit cu disperare de tine.

Sa pastrez conversatia relaxata.

- Vroiam sa te intreb ceva dar mi-ai distras atentia.

Imi venise in minte un plan de actiune si am ras.

- Ai cumva o boala care implica personalitati multiple ? m-a intrebat.

Probabil asa paream. Dispozitia imi era atat de schimbatoare din cauza emotiilor care ma copleseau.

- Iar esti absurda, am anuntat-o.

Ea a oftat.

- Bine.Ce vrei ?

- Ma intrebam daca, de sambata intr-o saptamana...

Am urmarit socul de pe fatza ei si mi-am inabusit o alta rafala de rasete.

- Stii tu, ziua balului primaverii...

Ea m-a intrerupt , intalnindu-mi in sfarsit privirea.

- Incerci sa fii amuzant ?

Da.

- Vrei sa ma lasi sa termin ?

A asteptat in tacere, cu dintii presati pe buza ei inferioara moale...

Privelistea mi-a distras atentia pentru o secunda. Reactii ciudate, necunoscute se starneau in adancurile de mult uitate ale miezului meu uman. Am incercat sa le alung ca sa-mi pot juca rolul.

- Te-am auzit spunand ca te duci la Seattle in ziua aia si ma intrebam daca n-ai nevoie sa te duca cineva cu masina ? am propus eu.

Mi-am dat seama ca, in loc sa o chestionez despre planurile ei, era mai bine daca faceam si eu parte din ele.

S-a uitat la mine mirata.

- Ce ?

- Ai nevoie sa te duca cineva cu masina ?

Singur cu ea in masina...Gatul a inceput sa ma arda la gandul asta.Am respirat adanc.*Obisnuieste-te!*

- Cine? a intrebat ea cu ochii mari, uimita iar.

- Eu, evident, am spus incet.

- De ce?

Era un soc atat de mare faptul ca vroiam compania ei? Probabil a gasit cele mai rele explicatii pentru comportamentul meu de dinainte.

- Pai, am spus cat am putut de natural. Vroiam oricum sa ma duc la Seattle in saptamanile urmatoare si, ca sa fiu sincer, nu sunt sigur ca masina ta poate face fatza.

Parea mai sigur s-o tachinez decat sa fiu serios.

- Camioneta mea merge foarte bine, multumesc pentru grija, spuse ea pe acelasi ton surprins.

Incepu iar sa mearga.Am tinut pasul cu ea.

N-a spus nu, deci am profitat de avantaj.

O sa zica nu ? Ce-o sa fac daca zise nu ?

- Dar camioneta ta poate sa ajunga acolo cu un singur plin de benzina ?

- Nu inteleg de ce ar fi asta problema ta, murmura ea.

Nici acum n-a spus nu. Iar inima ii batea din ce in ce mai repede, accelerandu-i respiratia.

- Irosirea resurselor finite ale pamantului este problema tuturor.

- Sincer Edward, nu pot sa tin pasul cu tine. Credeam ca nu vrei sa fim prieteni.

M-a strabatut un fior cand mi-a pronuntat numele.

Puteam sa pastrez conversatia usoara si sa fiu sincer in acelasi timp? Pai, era mai important sa fiu sincer. Mai ales acum.

- Am spus ca ar fi mai bine daca n-am fi prieteni, nu ca n-as vrea sa fim.

- O, mersi, acum totul e foarte clar, a zis ea sarcastic.

S-a oprit sub strasina de la cantina si mi-a intalnit privirea din nou. Bataile inimii ii erau inegale. Ii era frica ?

Mi-am ales cu grija cuvintele. Nu, nu puteam s-o parasesc dar poate ca ea o sa fie indeajuns de desteapta incat sa nu se apropie de mine, inainte sa fie prea tarziu.

- Ar fi mai...prudent pentru tine daca nu am fi prieteni.

Uitandu-ma in ochii ei adanci de ciocolata topita, am pierdut notiunea de « conversatie usoara ».

- Dar am obosit sa incerc sa stau departe de tine, Bella.

Cuvintele imi iesisera prea pasional.

Respiratia i s-a oprit si m-a ingrijorat o secunda, cat a durat pana si-a revenit. Cat de tare am speriat-o ? O sa aflu.

- Vii la Seattle cu mine ? am intrebat direct.

A dat din cap, cu inima batandu-i zgomotos.

Da. Mie mi-a spus da.

Apoi m-a lovit constiinta. Cat o s-o coste asta ?

- Chiar ar trebui sa stai departe de mine, am avertizat-o.

Ma auzea ? O sa scape de viitorul cu care o amenintam ? Puteam sa fac ceva ca s-o salvez de *mine* ?

Pastreaza tonul relaxat, am urlat la mine insumi.

- Ne vedem la ora.

A trebuit sa ma concentrez ca sa ma abtin sa nu alerg atunci cand m-am indepartat.

6. Grupe de sange

Am urmarit-o toata ziua prin ochii altor oameni, vag constinent de ceea ce se intampla in jurul meu. N-am folosit ochii lui Mike Newton, pentru ca nu mai suportam fanteziile lui jignitoare, si nici prin Jessica Stanley nu puteam privii, pentru ca resentimentele ei fatza de Bella ma faceau atat de furios incat eram periculos pentru o ipocrita ca ea. Angela Weber era o alegere potrivita cand ochii ei erau disponibili. Era buna, mintea ei era un loc usor de vizitat. Iar uneori profesorii erau aceia care imi ofereau cel mai bun punct de vedere.

Am fost surprins privind-o cum se impiedica intreaga zi...impiedicandu-se de crapturi din asfalt, de scari, si cel mai des de propriile picioare...Si eram surprins de oamenii ale caror ganduri le ascultam, care o catalogau pe Bella ca fiind stangace.

M-am gandit la asta. E adevarat ca avea deseori probleme sa ramana pe doua picioare. Mi-am amintit cum s-a impiedicat in masa in acea prima zi, cum a alunecat pe gheata inainte de accident, cum n-a observat pragul de la usa clasei ieri...Ce ciudat, chiar au dreptate.E stangace.

Nu stiam de ce e atat de amuzant pentru mine, dar am ras tare in timp ce mergeam de la Isoria Americii spre Engleza, si mai multi oameni mi-au aruncat priviri mirate.Cum de n-am observat asta pana acum ? Poate pentru exista ceva foarte gratios in stangacia ei, felul in care isi tine capul, arcuirea gatului...

Nu era nimic gratios la ea acum. Domnul Varner o urmarea cum si-a prins varful cizmei in covor si a cazut pur si simplu pe un scaun.

Am ras iar.

Timpul trecea anormal de greu cat asteptam s-o vad din nou cu ochii mei. In sfarsit, a sunat clopotelul. M-am repezit in cantina ca sa-mi asigur pozitia.Am ajuns printre primii.Am ales o masa care era de obicei goala, si cu siguranta va ramane asa pentru ca ma asezasam eu la ea.

Cand a intrat familia mea si m-au vazut stand singur in alta parte decat de obicei, n-au fost surprinsi. Probabil Alice i-a avertizat.

Rosalie a trecut pe langa mine fara sa-mi arunce nici o privire.

Idiot.

Rosalie si cu mine n-am avut niciodata o relatie lipsita de complicatii. Am jignit-o inca din primul moment in care m-a auzit vorbind. Si de atunci situatia nu s-a imbunatatit. Dar in ultimele zile parea chiar mai prost-dispusa decat de obicei.Am oftat. Rosalie crede ca toate lucrurile au legatura cu ea.

Jasper mi-a zambit in coltul gurii cand a trecut pe langa mine.

Mult noroc, s-a gandit el cu indoiala.

Emmett si-a dat ochii peste cap si a clatinat din cap.

Si-a pierdut mintile, saracul.

Alice era extazica, aratandu-si dintii mult prea stralucitori.

Acum pot sa vorbesc cu Bella ?

- Nu te baga, i-am murmurat.

S-a intristat, dar apoi chipul i s-a luminat din nou.

Bine.Fii incapatanat.E doar o chestiune de timp.

Am oftat iar.

Nu uita de ora de Biologie de azi, mi-a reamintit.

Am dat din cap.Nu, nu uitasem de asta.

Cat o asteptam pe Bella sa ajunga, am urmarit-o prin ochii unui elev care mergea in spatele Jessicai spre cantina. Jessica abera despre balul care urma, dar Bella nu-i raspundea. Nu ca Jessica i-ar fi lasat timp sa zica ceva...

In momentul in care a intrat pe usa, Bella s-a uitat imediat spre masa unde stateau fratii mei. A privit lung un moment, apoi fruntea i s-a incretit si privirea i-a coborat spre podea. Nu ma observase stand aici.

Parea atat de...*trista*. Am simtit o dorinta puternica de a ma ridica si de a ma duce la ea, s-o consolez cumva. Doar ca nu stiam ce ar putea s-o consoleze. Nu aveam idee ce anume a intristat-o atat de tare. Jessica continua vorbaria despre bal. Oare Bella e trista pentru ca urmeaza sa rateze balul? Pare putin probabil...

Dar asta s-ar putea remedia, daca isi dorea.

Si-a cumparat un suc pentru pranz, si nimic mai mult. Asta e bine ? Nu are nevoie de mai multa nutritie decat atat ? Pana acum n-am acordat niciodata prea multa atentie dietei umane. Oamenii sunt exasperant de fragili! Exista un milion de lucruri care se pot intampla...

- Eward Cullen se holbeaza iar la tine, am auzit-o pe Jessica spunand.Ma intreb de ce sta singur astazi.

Ii eram recunoscator Jessicai, desi era plina de resentimente, pentru ca Bella s-a intors repede si a inceput sa ma caute cu privirea.

Nu mai era nici o urma de tristete pe fatza ei acum. M-am lasat sa sper ca fusese trista crezand ca eu am plecat mai devreme de la scoala. Speranta asta m-a facut sa zambesc.

I-am facut semn cu un deget sa vina langa mine. A parut atat de socata de gestul meu incat simteam nevoia sa-o tachinez din nou. Asa ca i-am facut cu ochiul, iar gura i s-a deschis de uimire.

- Se refera la tine? intreba Jessica nepoliticoasa.

- Poate are nevoie de ajutor cu tema la Biologie, spuse ea cu o voce joasa, nesigura. Hm, mai bine ma duc sa vad ce vrea.

Asta era alt « da ».

S-a impiedicat de doua ori pe drumul spre masa mea, desi nu avea nici un obstacol inafara de linoleumul perfect intins. Serios, cum de n-am observat asta pana acum ? Poate pentru ca am acordat prea multa atentie gandurilor ei tacute. Ce altceva am ratat ?

Fii sincer si relaxat, mi-am repetat.

S-a oprit in spatele scaunului din fatza mea, ezitand.Am inspirat profund, pe nas de data asta si nu pe gura.

Simte arsura, m-am gandit sec.

- Ce-ar fi sa stai cu mine astazi ? am intrebat-o.

Si-a tras scaunul si s-a asezat, fara sa-si ia privirea de la mine. Parea emotionata, dar acceptul ei fizic inseamna din nou « da ».Am asteptat sa vorbeasca. A durat un moment, dar intr-un final a zis :

- Asta e ceva diferit.

- Pai..., am ezitat.M-am hotarat ca daca tot o sa ma duc in iad, macar s-o fac cum trebuie.

Ce m-a facut sa zic asta? Macar eram sincer. Si poate a auzit avertizarea lipsita de subtilitate din vorbele mele.Poate isi da seama ca trebuie sa se ridice si sa plece de aici cat mai repede posibil...

Dar ea nu s-a ridicat. S-a uitat la mine, asteptand, ca si cum lasasem propozitia neterminata.

- Stii ca n-am nici cea mai mica idee la ce te referi, spuse ea vazand ca eu nu continui.

Asta era o usurare.Am zambit.

- Stiu.

Era greu sa ignor gandurile care strigau la mine din spatele ei, si oricum voiam sa schimb subiectul.

- Cred ca prietenii tai sunt suparati pe mine pentru ca te-am rapit de langa ei.

Asta n-a parut s-o ingrijoreze.

- O sa le treaca.

- S-ar putea totusi sa nu te mai dau inapoi.

Nici macar nu stiam daca incercam iar sa fiu sincer sau voiam s-o tachinez .In apropierea ei era greu sa-mi mai inteleg propriile ganduri.

Bella inghiti in sec.Expresia ei ma amuza.

- Pari ingrijorata.

Chiar n-ar trebui sa fie amuzant...Trebuia intradevar sa fie ingrijorata.

- Nu.

Nu stia sa minta convingator, n-o ajuta deloc vocea sparta.

- Sunt doar surprinsa de fapt...ce a declansat toate astea ?

- Ti-am spus, i-am amintit.M-am saturat sa incerc sa stau departe de tine.Asa ca renunt.

Mi-am retinut zambetul pe buze cu efort. Nu functiona deloc. Nu puteam sa fiu si sincer si relaxat in acelasi timp.

- Renunti?

- Da, renunt sa mai fiu bun.

Si se pare ca renunt sa mai fiu relaxat.

- O sa fac ce vreau de acum inainte, si o sa las lucrurile sa vina de la sine.

Eram destul de sincer.E bine s-o las sa-mi vada egoismul.Sa o avertizez in felul asta.

- Iar m-ai pierdut.

Eram indeajuns de egoist incat sa ma bucur din cauza asta.

- Intotdeauna spun prea multe cand vorbesc cu tine, asta e una din probleme.

O problema insignifianta de fapt, comparativ cu restul problemelor.

- Stai linistit, m-a asigurat ea. Nu inteleg nimic din ce zici.

Bine.Atunci se pare ca o sa ramana.

- Pe asta ma bazez.

- Deci, acum suntem prieteni ?

M-am gandit o secunda.

- Prieteni..., am repetat.

Nu-mi placea cum suna. Nu era indeajuns.

- Sau nu, murmura ea, parand jenata.

Credea ca n-o plac

Am zambit.

- Pai...cred putem incerca.Dar te avertizez de pe acum ca nu sunt un prireten bun pentru tine.

Am asteptat raspunsul ei cu neliniste. Imi doream sa ma asculte de data asta si sa inteleaga, dar as fi murit daca s-ar intampla asta.Cat de melodramatic.Deveneam asa de uman...

Inima ii batea mai repede.

- Spui des chestia asta.

- Da, pentru ca nu ma asculti, i-am spus cu convingere.Inca astept sa ma crezi.Daca esti desteapta, o sa ma eviti.

Ah, dar as lasa-o sa ma evite daca ar incerca ?

Ochii i s-au ingustat.

- Cred ca mi-ai impartasit deja parerea cu privire la inteligenta mea.

Nu eram sigur ce voia sa spuna, dar am zambit in chip de scuza, gandindu-ma ca poate am jignit-o din greseala.

- Deci, spuse ea incet.Atat timp cat nu sunt desteapta, vom incerca sa fim prieteni ?

- Cam asa ceva.

S-a uitat in jos, tintuind cu privirea sticla de limonada pe care o tinea in maini.

Vechea curiozitate ma macina.

- La ce te gandesti?am intrebat.

Ma simteam usurat sa pot spune cuvintele cu voce tare in sfarsit.

Ea mi-a intalnit privirea, iar respiratia i s-a accelerat in timp ce obrajii i se colorau roz.Am inhalat, gustand aerul.

- Incerc sa-mi dau seama ce esti.

Mi-am pastrat zambetul pe fatza, impietrindu-mi trasaturile, dar panica mi se raspandea prin corp.

Bineinteles ca se intreba asta.Nu era proasta.Nu puteam sa ma astept sa ignore un lucru atat de evident.

- Si ai ceva noroc cu asta ? am intrebat-o cat de calm am putut.

- Nu prea, recunoscu ea.

M-am bucurat, simtindu-ma brusc usurat.

- Care sunt teoriile tale ?

Nu puteau fi mai rele decat realitatea, indiferent la ce s-a gandit.

Obrajii i s-au inrosit si mai tare, si nu mi-a raspuns. Puteam sa simt caldura imbujorarii ei in aer.

Am incercat sa-mi folosesc tonul persuasiv asupra ei.Functiona pe oameni in general.

- Nu vrei sa-mi spui ? i-am zambit incurajator.

Ea clatina din cap.

- Prea jenant.

Of, faptul ca nu stiam era mai rau decat orice altceva. De ce sa fie jenata de speculatiile ei ? Nu puteam sa suport sa nu stiu.

- Asta e foarte frustrant, sa stii.

Cuvintele mele au aprins ceva in ea.Ochii i s-au inasprit si cand a inceput sa vorbeasca, a facut-o mai repede decat de obicei :

- Nu, nu-mi pot imagina de ce asta ar fi frustrant, doar pentru ca cineva refuza sa-ti spuna ce gandeste, chiar daca mereu face tot felul de remarci scurte si codate, special concepute ca sa te tina treaz noaptea, intrebandu-te ce ar putea insemna...nu, oare de ce ar fi asta frustrant ?

M-am incruntat la ea, dandu-mi seama cu suparare ca avea dreptate.Nu ma purtam corect fatza de ea.

A continuat :

- Sau si mai bine, sa spunem ca acea persoana a mai facut o serie de lucruri bizare, cum ar fi sa-ti salveze viata in conditii imposibile si apoi sa te trateze ca un paria in ziua urmatoare si nici nu ti-a explicat nimic niciodata, desi a promis ca o va face. Si asta ar fi, de asemenea, deloc frustrant.

Era cea mai lunga prelegere pe care am auzit-o de la ea, si am adaugat o noua calitate pe lista.

- Esti cam temperamentala, nu ?

- Nu-mi plac persoanele cu doua fetze.

Iritarea ei era complet justificata, evident.

M-am uitat la Bella, intrebandu-ma cum as putea sa repar lucrurile, pana cand strigatele tacute din mintea lui Mike mi-au distras atentia.Era atat de nervos incat m-a facut sa chicotesc.

- Ce e ? intreba ea.

- Iubitul tau pare sa creada ca ma port urat cu tine.Se intreaba daca sa intervina sau nu.

Mi-ar placea sa-l vad incercand.Am ras din nou.

- Nu stiu despre cine vorbesti, spuse ea rece.Dar sunt sigura ca te inseli, oricum.

Mi-a placut foarte mult cum a respins ideea ca ar fi iubitul ei.

- Nu ma insel.Ti-am zis, majoritatea oamenilor sunt usor de citit.

- Cu exceptia mea, bineinteles.

- Da, cu exceptia ta.

Trebuia sa fie o exceptie de la toate regulile? N-ar fi corect, avand in vedere tot ce trebuia sa suport, sa pot sa aud macar ceva din mintea ei ? Cer prea mult ?

- Ma intreb de ce.

S-a uitat in alta parte.Si-a deschis sticla de limonada si a luat o inghititura rapida, privind masa.

- Nu ti-e foame? am intrebat.

- Nu.

S-a uitat la masa goala din fatza noastra.

- Dar tie?

- Nu, nu mi-e foame, am spus.

Cu siguranta nu-mi era.

A continuat sa priveasca masa cu buzele stranse.Am asteptat.

- Ai putea sa-mi faci o favoare? a intrebat ea, intalnindu-mi dintr-o data privirea.

Ce vrea de la mine ? O sa-mi ceara sa-i spun adevarul pe care nu-l pot divulga, adevarul pe care nu vreau ca ea sa-l afle vreodata ?

- Depinde ce vrei.

- Nu e mare lucru, mi-a promis ea

Am asteptat, curios din nou.

- Ma intrebam..., spuse ea incet uitandu-se la sticla de limonada si urmarindu-i conturul cu degetul mic,...daca ai putea sa ma anunti data viitoare cand te hotarasti sa ma ignori pentru binele meu.Ca sa fiu pregatita.

Vroia a avertizare? Inseamna ca e rau sa fie ignorata de mine...Am zambit.

- Pare cinstit, am acceptat.

- Multumesc, spuse ea uitandu-se spre mine.

Parea atat de usurata incat imi venea sa rad de propria mea usurare.

- Atunci imi faci si mie o favoare in schimb ? am intrebat plin de speranta.

- Una singura, fu ea de acord.

- Spune-mi o teorie.

S-a incruntat.

- Ah, nu. Nu asta.

- N-ai specificat, ai promis, am protestat eu.

- Si tu iti incalci promisiunile, a replicat ea.

Avea dreptate.

- Doar o singura teorie. N-o sa rad.

- Ba o sa razi.

Parea atat de sigura de asta , desi nu-mi puteam imagina nimic amuzant in aceasta situatie.

Am incercat iar cu metoda mea persuasiva.M-am uitat adanc in ochii ei, un lucru usor de facut la cat de adanci ii erau ochii, si am soptit :

- Te rog ?

A clipit, si expresia i-a ramas blocata.

Pai...nu asta era reactia la care speram.

- Aa, ce ?intreba ea.

Parea ametita.Ce e in neregula cu ea ?

Nu voiam sa renunt inca.

- Te rog spune-mi o singura teorie mica, am rugat-o folosindu-mi vocea blanda si deloc infricosatoare, captandu-i privirea.

Spre surpriza si satisfactia mea, a functionat.

- Hm, pai, ai fost muscat de un paianjen radioactiv ?

Benzi desenate ? Nu-i de mirare ca se asteptase sa rad.

- Nu esti prea creativa, am tachinat-o eu incercand sa-mi ascund usurarea.

- Imi pare rau, asta e tot ce am, spuse ea jignita.

Asta m-a linistit si mai mult. Puteam s-o tachinez din nou.

- Nu esti nici macar pe aproape.

- Nici un paianjen ?

- Nu.

- Si nici un fel de radioactivitate ?

- Nu.

- La naiba, ofta ea.

- Si nici kryptonita nu ma deranjeaza, am spus repede inainte sa apuce sa intrebe de muscaturi.

Am inceput sa rad, pentru ca mi-am dat seama ca ma considera un supererou.

- Nu ai voie sa razi, ai uitat ?

Mi-am strans buzele.

- O sa-mi dau seama pana la urma, promise ea.

Si cand o sa-si dea seama, o sa fuga.

- As prefera sa nu incerci, am spus eu fara s-o mai tachinez de data asta.

- Pentru ca... ?

Ii datoram sinceritate.Totusi, am incercat sa zambesc ca sa fac cuvintele sa sune mai putin amenintator.

- Si daca nu sunt un supererou ? Daca sunt personajul negativ ?

Ochii i s-au marit pentru o fractiune de secunda si buzele i s-au deschis.

- Oh, spuse ea.

Si apoi, dupa o secunda, continua :

- Inteleg.

M-a auzit in sfarsit.

- Chiar intelegi? am intrebat, incercand sa-mi stapanesc agonia.

- Esti periculos? presupuse ea.

Respiratia ii era sacadata iar bataile inimii accelerate.

Nu-i puteam raspunde. Era asta ultimul meu moment alaturi de ea ? O sa fuga acum ? Imi era permis sa-i spun ca o iubesc inainte sa plece ? Sau as fi speriat-o si mai tare ?

- Dar nu esti rau, sopti ea clatinand din cap, fara urma de teama in ochii ei limpezi. Nu, nu cred ca esti rau.

- Te inseli, am suierat eu.

Bineinteles ca eram rau. Eram rau pentru ca ma bucuram ca ea avea o impresie mai buna despre mine decar meritam. Daca as fi fost bun, nu m-as fi apropiat de ea.

Mi-am intins mana , ridicand capacul sticlei de limonada ca si cum asta ar fi fost motivul gestului meu. Ea nu s-a retras din calea mainii mele. Nu ii era frica de mine. Nu inca.

Am invartit capacul ca pe un titirez, uitandu-ma la el ca sa nu ma uit la ea. Spuneam in gand cu un marait : *Fugi Bella, fugi.* Dar nu ma puteam convinge sa spun asta cu voce tare.

Ea a sarit brusc in picioare.

- O sa intarziem, spuse ea chiar atunci cand incepusem sa-mi fac griji ca a auzit cumva avertizarea mea tacuta.

- Nu vin la ora.

- De ce?

Pentru ca nu vreau sa te omor.

- E sanatos sa mai chiulesti din cand in cand.

Ca sa fiu mai precis, era mai sanatos pentru oameni ca vampirii sa chiulesca in zilele in care urma sa fie varsat sange uman. Domnul Banner o sa ia probe de sange astazi. Alice chiulise deja la ora ei de dimineata.

- Pai, eu ma duc, spuse ea.

Nu m-a surprins.Era responsabila, intotdeauna facea ceea ce trebuie.

Era exact opusul meu.

- Atunci, ne vedem mai tarziu, am spus eu incercand sa par relaxat din nou, uitandu-ma la capacul care se invartea. *Si, apropo, te ador...in feluri terifiante si periculoase.*

Ea a ezitat si am sperat pentru un moment ca o sa ramana cu mine pana la urma. Dar a sunat de intrare si s-a grabit sa plece.

Am asteptat pana s-a indepartat, apoi am pus capacul in buzunar, ca un suvenir al celei mai consistente conversatii avute. Am plecat prin ploaie spre masina.

Mi-am pus cd-ul preferat de calmare, acelasi pe care il ascultasem in prima zi, dar n-am apucat sa ascult prea mult timp piesele lui Debussy. Alte sunete imi ocupau mintea : un fragment de melodie care imi placea si ma intriga. Am dat mai incet cd-playerul si am ascultat muzica din cap, jucandu-ma cu fragmentul pana l-am dezvoltat intr-o armonie completa. Instictiv, degetele mi se miscau in aer pe clape imaginare de pian.

Noua compozitie se concretiza, dar atentia mi-a fost distrasa de un val de neliniste mentala.

M-am uitat tulburat imprejur.

O sa lesine?Ce sa fac? se panica Mike.

La o suta de metri distanta de mine, Mike Newton lasa corpul inert al Bellei sa cada pe trotuar. Ea s-a pradusit lipsita de reactie pe asfaltul umed, cu ochii inchisi si pielea palida ca a unui cadavru.

Aproape am rupt portiera masinii.

- Bella ? am strigat.

N-a existat nici o schimbare pe fatza ei lipsita de viata cand i-am strigat numele.

Corpul mi s-a racit ca gheata.

Eram constient de surprinderea lui Mike in timp ce ii ascultam gandurile. Dar el se gandea doar la cat de mult il enervam, deci nu stiam inca ce era in neregula cu Bella. Daca i-a facut rau in vreun fel, il anihilez.

- Ce s-a intamplat ? E ranita ? am intrebat, incercand sa ma concentrez asupra gandurilor lui.

Era important sa-mi pastrez mersul uman. Nu puteam sa atrag atentia prin rapiditate.

Atunci i-am auzit inima batandu-i si respiratia ritmica. In timp ce o priveam, si-a strans ochii inchisi. Asta mi-a mai linistit putin panica.

Am vazut fragmente din amintirea lui Mike, o serie de imagini din laboratorul de Biologie.Capul Bellei pe masa, pielea ei palida devenind verde. Picaturi rosii pe cartoane albe.

Determinarea grupelor de sange.

M-am oprit pe loc, tinandu-mi respiratia. Mirosul ei era ceva, dar sangele care curgea cu totul altceva.

- Cred ca a lesinat, spuse Mike nelinistit si plin de resentimente in acelasi timp. Nu stiu ce s-a intamplat, nici macar nu si-a intepat degetul.

Am rasuflat usurat si am inceput sa respir din nou, gustand aerul.Ah, puteam sa simt intepatura mica de ac din degetul lui Mike. La un moment dat asta m-ar fi atatat.

Am ingenuncheat langa ea iar Mike s-a apropiat si el, furios din cauza interventiei mele.

- Bella. Ma auzi?

- Nu, gemu ea. Pleaca.

Usurarea era atat de placuta, incat am ras.Era bine.

- O duceam la cabinet, spuse Mike.Dar nu a vrut sa mearga mai departe.

- O duc eu.Tu du-te inapoi la ora, i-am zis alungandu-l.

Dintii lui Mike s-au inclestat.

- Nu, eu trebuie s-o duc.

Nu aveam de gand sa stau sa ma cert cu nemernicul de Mike.

Fericit si terifiat, pe jumatate recunoscator, pe jumatate suparat de imprejurarea care a facut sa fie necesar s-o ating, am ridicat-o incet pe Bella de pe bordura si am tinut-o in brate, atingandu-i doar hainele, si pastrand cat de multa distanta intre corpurile noastre.

Ma grabeam sa o duc in cabinet ca sa fie in siguranta, adica cat mai departe de mine.

Ochii i s-au deschis, plini de uimire.

- Lasa-ma jos, mi-a ordonat cu o voce slabita.

Era jenata din nou, banuiam dupa expresia ei. Nu-i placea sa-si arate slabiciunea.

Abia daca am auzit strigatele lui Mike care protesta in spatele nostru.

- Arati groaznic, i-am spus ranjind pentru ca stiam acum ca nu era nimic in neregula cu ea inafara de faptul ca avea stomacul sensibil.

- Lasa-ma jos, spuse ea.

Avea buzele albe.

- Deci lesini cand vezi sange?

Se putea ceva mai ironic de atat ?

Si-a inchis ochii si si-a strans buzele.

- Si nici macar nu era propriul tau sange, am adaugat cu ranjetul si mai larg.

Ajunsesem in secretariat.Usa era intredeschisa, si am impins-o.Doamna Cope a sarit in picioare:

- O Doamne!a exclamat ea cand a vazut-o pe fata palida din bratele mele.

- A lesinat la Biologie, i-am explicat inainte ca imaginatia sa i-o ia razna.

Doamna Cope s-a grabit sa deschida usa de la cabinetul medical. Ochii Bellei erau deschisi, si o urmareau. Am auzit surprinderea asistentei dinauntru, si am asezat-o pe fata cu grija pe pat. Imediat ce Bella nu se mai afla in bratele mele, m-am departat de ea. Corpul imi era prea tulburat, dornic, muschii tensionati si veninul curgand. Era atat de calda si miroasea atat de bine...

- E doar putin ametita, am asigurat-o pe doamna Hammond. Isi testeaza grupele de sange la Biologie.

A dat din cap, intelegand acum.

- Mereu e cate unul.

Mi-am inabusit un raset.Evident ca Bella trebuia sa fie aceea.

- Intinde-te un minut scumpo, spuse doamna Hammond.O sa-ti treaca.

- Stiu, spuse Bella.

- Ti se intampla des ? intreba asistenta

- Uneori, recunoscu Bella.

Am incercat sa-mi transform rasetul in tuse. Asta a atras atentia asistentei asupra mea

- Poti sa te intorci la ora, mi-a spus ea.

Am privit-o fix in ochi si am mintit cu convingere:

- Trebuie sa stau cu ea.

Hmm.Ma intreb...in fine. Doamna Hammond aproba din cap.

Functiona bine in cazul ei. De ce trebuia Bella sa fie asa dificila?

- Iti aduc niste gheata sa pui pe frunte, spuse asistenta simtindu-se destul de incomfortabil dupa ce se uitase in ochii mei – asa cum trebuiau sa se simta toti oamenii – si a iesit din camera.

- Aveai dreptate, gemu Bella inchizand ochii.

Ce vroia sa spuna ? Am tras concluzia cea mai rea : imi acceptase avertismentele.

- De obicei am dreptate, am zis incercand sa pastrez amuzamentul in voce desi parea amar acum. Dar la ce anume te referi de data asta ?

- Chiulitul e sanatos, ofta ea.

Ah, am rasuflat din nou usurat.

A ramas tacuta apoi. Inspira si expira incet. Buzele incepeau sa-i redevina roz. Gura ii era destul de lipsita de proportie, buza ei inferioara fiind prea plina ca sa se potriveasca cu cea de deasupra. Holbatul la gura ei ma facea sa ma simt straniu. Ma facea sa vreau sa ma apropii de ea, ceea ce nu era o idee buna.

- M-ai speriat pentru un moment, am zis eu doar ca sa reincep conversatia si sa-i aud vocea din nou. Credeam ca Newton iti cara cadavrul ca sa-l ingroape in padure.

- Ha ha, spuse ea.

- Serios, am vazut cadavre care aratau mai bine.

Asta era adevarat.

- Eram ingrijorat ca va trebui sa-ti razbun moartea.

Si as fi facut-o.

- Saracul Mike, ofta ea.Cred ca e suparat.

Furia a pulsat in mine, dar am alungat-o repede. Grija ei e nascuta din mila. E buna la suflet.Atat.

- Ma uraste, i-am zis bucurandu-ma la ideea asta.

- N-ai de unde sa stii asta.

- I-am vazut expresia, mi-am dat seama.

Era probabil adevarat ca doar citindu-i expresia fatzei as fi avut destule informatii ca sa fac deductia asta. Exercitiul pe Bella imi imbunatatise aceasta abilitate de a citii expresiile oamenilor.

- Cum m-ai vazut? Parca trebuia sa chiulesti.

Fatza ei arata mai bine, nuanta de verde disparuse de pe pielea ei translucida.

- Eram in masina, ascultam un cd.

Expresia ei s-a schimbat, ca si cum raspunsul meu obisnuit ar fi surprins-o cumva.

Si-a deschis iar ochii cand doamna Hammond s-a intors cu punga de gheata.

- Uite, spuse asistenta punandu-i Bellei gheata pe frunte. Arati mai bine.

- Cred ca sunt bine, spuse Bella ridicandu-se si luandu-si gheata de pe frunte.

Evident. Nu-i placea sa aiba cineva grija de ea.

Doamna Hammond si-a intins mainile ridate spre fata ca si cum vroia sa o impinga inapoi, dar chiar atunci s-a deschis usa si a intrat doamna Cope. Odata cu ea, a patruns inauntru si un miros de sange proaspat.

Invizibil in biroul din spatele ei, Mike Newton era inca foarte suparat, dorindu-si ca baiatul greu pe care il cara sa fie fata care era aici cu mine.

- Mai avem unul, spuse doamna Cope.

Bella a sarit repede din pat, profitand de ocazie ca sa iasa din centrul atentiei.

- Uitati, spuse ea intinzand compresa doamnei Hammond.N-am nevoie de ea.

Mike l-a adus cu greu pe Lee Stevens, care era pe jumatate lesinat, inauntru.Sangele curgea inca din mana pe care Lee o tinea in sus.Se prelingea spre incheietura.

- O nu.

Asta era pentru mine momentul cand trebuia sa plec. Si se parea ca si pentru Bella.

- Iesi de aici, Bella.

S-a uitat la mine cu ochi intrebatori.

- Crede-ma, iesi!

S-a rasucit si a prins usa inainte sa se inchida, grabindu-se sa iasa din incapere. Am urmat-o imediat la cativa centimetri in spate.Parul ei mi-a atins mana...

S-a intors sa se uite la mine, inca cu ochii mari.

- Chiar m-ai ascultat.

Asta era ceva ce se intampla pentru prima data.

Isi increti nasul.

- Am mirosit sangele.

M-am uitat la ea surprins.

- Oamenii nu pot sa simta mirosul de sange.

- Ei bine, eu pot...de asta mi se face rau.Miroase a rugina...si a sare.

Am incremenit, inca uitandu-ma la ea.

Era macar umana ?*Parea* umana.Avea pielea moale umana.Mirosea uman...de fapt, mai bine de atat .Se purta uman...oarecum.Dar nu gandea ca un om, si nici nu reactiona cu unul.

Ce alta varianta exista, oricum ?

- Ce-i ? intreba ea.

- Nimic.

Mike Newton ne-a intrerupt, intrand in secretariat cu ganduri violente si pline de resentimente.

- Arati mai bine, i-a spus el nepoliticos.

Mana mi-a tresarit din dorinta de a-l invata sa se poarte. Trebuia sa ma controlez sau urma sa ajung sa-l omor pe baiatul enervant.

- Sa nu-ti scoti mana din buzunar, spuse ea.

Pentru o secunda am crezut nebuneste ca se referea la mine.

- Nu mai sangereaza, raspunse el imediat.Vii inapoi la ora ?

- Glumesti ? O sa trebuiasca sa ma intorc iar aici.

Asta era foarte bine.Crezusem ca o sa ratez toata ora cu ea, si acum m-am ales chiar cu timp in plus. Ma simteam lacom, tanjind dupa fiecare secunda.

- Mda, probabil..., murmura Mike.Deci vii in week-end ?La plaja?

Ah, aveau planuri. Furia m-a impietrit. Era o excursie de grup totusi. Am vazut ceva in legatura cu asta in mintile altor colegi. Nu erau doar ei doi. Dar eram inca enervat. M-am sprijinit de perete, incercand sa ma controlez.

- Sigur, doar am zis ca vin, ii promise ea.

Deci ii spusese si lui da.Gelozia ma ardea, mai dureroasa decat setea.

Nu. E doar o iesire cu grupul, am incercat sa ma conving. Isi petrece ziua cu prietenii ei, nimic mai mult.

- Ne intalnim in fatza magazinului tatalui meu la 10. *Iar Cullen nu e invitat.*

- O sa fiu acolo, spuse ea.

- Ne vedem la Sport atunci.

- Da, raspunse ea.

A plecat spre ora, cu gandurile pline de manie. *Ce vede la ciudatul ala ? Bineinteles, e bogat, cred. Fetele cred ca e frumos, dar eu nu cred. E prea...prea perfect. Pun pariu ca tatal lui experimenteaza chirurgia estetica pe ei toti .De asta sunt asa albi si draguti. Nu e natural. El arata asa...infricosator. Cateodata, cand se uita la mine, pot sa jur ca se gandeste sa ma omoare...E un ciudat.*

Mike nu era in totalitate lipsit de perceptivitate.

- Sport, repeta Bella incet.

Gemu.

M-am uitat la ea si am vazut ca e iar suparata. Nu stiam sigur de ce, dar era clar ca nu voia sa se duca la urmatoarea ora pe care o avea cu Mike, iar eu ii sustineam in totalitate planul.

M-am dus langa ea si m-am aplecat spre fatza ei, simtindu-i caldura pielii cum radia pana pe buzele mele. Nu indrazneam sa respir.

- Pot sa ma ocup de asta, am murmurat.Du-te sa stai jos si sa pari palida.

Ea a facut ce i-am cerut, asezandu-se intr-unul din scaune si aplecandu-se pe spate ca sa se sprijine de perete. Doamna Cope a iesit din cabinet si s-a asezat la biroul ei. Cu ochii inchisi, Bella arata de parca lesinase din nou. Culoarea nu ii revenise inca la normal.

M-am intors spre secretara. Sper ca Bella sa fie atenta la asta, m-am gandit ironic. Asa *trebuiau* sa reactioneze oamenii.

- Doamna Cope, am intrebat folosindu-mi vocea persuasiva din nou.

Si-a fluturat genele si bataile inimii i s-au accelerat. *Prea tanar, revino-ti!*

- Da ?

Asta era interesant. Cand ii crestea pulsul lui Shelly Cope, era pentru ca ma gasea atragator fizic, nu pentru ca era speriata. Eram obisnuit cu asta in preajma femeilor umane...si totusi nu m-am gandit la aceasta explicatie pentru bataile accelerate ale inimii Bellei.

Chiar imi placea asta.Imi placea prea mult, de fapt. Am zambit, iar respiratia doamnei Cope a devenit zgomotoasa.

- Bella are Sport ora urmatoare si nu cred ca se simte indeajuns de bine. De fapt, ar trebui s-o duc chiar acum acasa. Credeti ca puteti sa-i dati o scutire ?

M-am uitat in ochii ei lipsiti de profunzime, bucurandu-ma de faptul ca reuseam astfel sa-i slabesc concentrarea.Oare era posibil ca si Bella... ?

Doamna Cope a trebuit sa inghita zgomotos inainte sa raspunda :

- Ai si tu nevoie de scutire, Edward ?

- Nu, eu am ora cu doamna Goff. N-o sa se supere.

Nu-i mai dadeam atentie acum. Exploram noua posibilitate. Hmm. Mi-ar fi placut sa cred ca Bella ma considera atragator, asa cum credeau ceilalti oameni, dar ea n-avea niciodata aceleasi reactii ca restul oamenilor. N-ar trebui sa-mi fac sperante.

- Bine, rezolv eu. Sa te faci bine, Bella.

Bella a dat din cap slabita, exagerand un pic.

- Poti sa mergi sau vrei sa te duc in brate din nou ? am intrebat, amuzat de jocul ei actoricesc lipsit de talent.

Stiam ca o sa vrea sa mearga. N-o sa vrea sa para ca e slaba.

- O sa merg singura, spuse ea.

Am avut dreptate iar. Incep sa ma pricep la asta.

S-a ridicat, ezitand un moment ca si cum isi testa echilibrul.I-am tinut usa deschisa, si am iesit impreuna in ploaie.

M-am uitat la ea cum si-a ridicat capul spre ploaia marunta, cu ochii inchisi, si un zambet vag pe buze. *La ce se gandea ?* Ceva din gestul ei parea ciudat, si am realizat dintr-o data de ce mi se parea asa neobisnuit. Fetele umane normale nu isi ridica fetzele spre ploaie in felul asta. Fetele normale sunt machiate de obicei, chiar si aici in locul asta umed.

Bella nu se machiaza, si nici n-are nevoie. Industria cosmetica castiga miliarde de dolari pe an de la femei care incearca sa aiba o piele exact ca ai ei.

- Mersi, spuse ea zambindu-mi. Merita sa-mi fie rau ca sa lipsesc de la Sport.

M-am uitat imprejur, intrebandu-ma cum sa fac sa-mi prelungesc si mai mult timpul petrecut cu ea.

- Cu placere.Oricand, am spus.

- Deci vii ? Sambata asta, adica ?

Parea plina de speranta.

Ah, speranta ei ma linistea.Vroia ca eu sa fiu cu ea, nu Mike Newton. Si voiam sa zic da. Dar erau multe lucruri la care trebuia sa ma gandesc. In primul rand, o sa fie soare sambata asta...

- Unde va duceti mai exact ?am incercat sa-mi pastrez vocea nonsalanta, ca si cum nu conta prea mult. Mike spusese *plaja*, totusi. Acolo nu prea erau multe sanse sa evit soarele.

- In La Push, prima plaja.

La naiba.E imposibil, atunci. Oricum, Emmett s-ar fi suparat daca anulam planurile noastre.

M-am uitat in jos la ea, zambind intepenit.

- Chiar nu cred ca am fost invitat.

Ea ofta, deja resemnata.

- Tocmai te-am invitat.

- Hai sa nu-l enervam noi doi pe Mike saptamana asta mai mult decat am facut-o deja.N-am vrea sa explodeze.

M-am gandit sa-l fac sa explodeze eu insumi pe Mike si m-am bucurat intens de imaginea mentala.

- Mike-schmike, spuse ea .

Am zambit larg.

Si apoi a inceput sa se indeparteze de mine. Fara sa ma gandesc ce fac, m-am intins si am prins-o de geaca de poaie.S-a oprit brusc.

- Unde crezi ca pleci ?

Eram aproape furios ca ma parasea. Nu avusesem indeajuns de mult timp cu ea. Nu trebuia sa plece, nu inca.

- Ma duc acasa, spuse ea nestiind de ce ma deranja asta.

- Nu m-ai auzit ca am promis sa te duc in siguranta acasa ? Crezi ca o sa te las sa conduci in starea in care esti ?

Stiam ca n-o sa-i placa asta - implicarea slabiciunii ei in discutie. Dar trebuia sa ma pregatesc pentru calatoria la Seattle, oricum. Sa vad daca pot sa suport apropierea ei intr-un spatiu inchis. Asta era o calatorie mult mai scurta.

- Ce stare ?intreba ea.Si cum ramane cu camioneta mea ?

- O s-o rog pe Alice sa ti-o aduca dupa ore.

Am impins-o cu grija spre masina mea, stiind ca mersul inainte era o provocare indeajuns de complicata pentru ea.

- Da-mi drumul, spuse ea tragandu-se intr-o parte si aproape cazand.

Am intins o mana s-o prind, dar s-a redresat inainte sa fie necesar. Nu trebuia sa imi caut scuze ca s-o ating. Asta m-a facut sa ma gandesc iar la reactia doamnei Cope in apropierea mea, dar am lasat-o pe mai tarziu. Erau prea multe lucruri la care trebuia sa ma gandesc inainte.

I-am dat drumul cand am ajuns langa masina, iar ea s-a impiedicat sprijinindu-se de portiera.Va trebui sa fiu mult mai atent, avand in vedere echilibrul ei precar...

- Esti asa agresiv !

- E deschis.

Am intrat pe partea mea si am pornit motorul.Ea statea dreapta, fara sa intre, desi ploaia se intetise si stiam ca ei nu-i place umezeala si frigul. Apa se prelingea din parul ei des, intunecandu-l intr-o nuanta aproape de negru.

- Sunt perfect capabila sa conduc pana acasa.

Bineinteles ca era.Eu nu eram capabil sa o las sa plece.

Am deschis geamul si m-am aplecat spre ea.

- Intra Bella.

Si-a coborat privirea si am banuit ca se gandea daca sa fuga sau nu.

- O sa te tarasc inapoi ! am amenintat-o, bucurandu-ma de expresia ei cand si-a dat seama ca vorbeam serios.

Si-a ridicat barbia in aer, a deschis usa si s-a urcat. Apa din par picura pe scaunul de piele iar ghetele ei scartaira.

- Nu era nevoie de asa ceva, spuse ea rece.

Cred ca era jenata de situatie.

Am dat drumul la caldura ca sa nu se simta incomfortabil, si am deschis muzica la un nivel placut de fundal. Am condus spre iesire, urmarind-o cu coada ochiului .Buza inferioara ii era rasfranta cu incapatanare. M-am uitat la ea, analizand cum ma facea asta sa ma simt...gandindu-ma la reactia secretarei din nou...

Dintr-o data s-a uitat la cd-player si a zambit, cu ochii mariti.

- Clar de luna ? a intrebat ea.

E fana a clasicilor ?

- Stii muzica lui Debussy ?

- Nu prea bine, spuse ea. Mama punea mereu muzica clasica acasa, ii stiu doar pe favoritii mei.

- E si unul din favoritii mei.

M-am uitat in ploaie, meditand la asta. Aveam ceva in comun cu fata. Incepusem sa cred ca suntem opusi din toate punctele de vedere.

Parea mai relaxata acum, uitandu-se prin ploaie ca si mine, cu ochii goi. Am folosit momentul in care atentia ii era distrasa ca sa experimentez respiratia.

Am inhalat cu grija pe nas.

Puternic.

Am strans volanul mai tare. Ploaia o facea sa miroasa mai bine. Nu credeam ca asa ceva e posibil. In mod stupid am inceput sa imi imaginez ce gust are.

Am incercat sa inghit in sec peste durerea din gat, sa ma gandesc la altceva.

- Cum e mama ta ? am intrebat-o neatent.

Bella zambi.

- Arata ca mine, dar e mai draguta.

Ma indoiam.

- Seman mult cu Charlie, continua ea. Ea e mai sociabila decat mine, mai curajoasa.

Ma indoiam si de asta.

- E iresponsabila si cam excentrica, si e o bucatareasa foarte imprevizibila.E cea mai buna prietena a mea.

Vocea ii devenise melancolica si fruntea incretita.Din nou, suna mai mult ca un parinte, nu un copil.

Am oprit in fatza casei ei, intrebandu-ma mult prea tarziu daca ar fi trebuit sa stiu unde locuieste. Nu, nu era nimic suspicios avand in vedere cat de mic era orasul si tatal ei cunoscut.

- Cati ani ai, Bella ?

Trebuie sa fie mai mare decat colegii ei. Poate a inceput tarziu scaoala, sau a ramas repetenta...asta nu e prea probabil, totusi.

- Am 17 ani, raspunse ea.

- Nu pari de 17 ani.

Ea rase.

- Ce e ?

- Mama mereu spune ca m-am nascut de 35 de ani si imbatrnesc mai mult cu fiecare an.

A ras din nou, apoi a oftat.

- Ei, cineva trebuie sa fie adultul in familie.

Asta a clarificat lucrurile pentru mine. Acum puteam sa inteleg... faptul ca avea o mama iresponsabila explica maturitatea Bellei. Trebuise sa creasca mai devreme, ca sa devina cea care are grija de toate. De asta nu-i placea sa aiba cineva grija de ea, pentru ca i se parea ca asta e treaba ei.

- Nici tu nu arati a elev de liceu, spuse ea trezindu-ma din reverie.

Am zambit sec. Fatza de tot ce deduceam eu despre ea, ea intelegea prea multe in schimb. Am schimbat subiectul.

- Deci, de ce s-a maritat mama ta cu Phil ?

Ea a ezitat un moment inainte sa raspunda.

- Mama mea... e foarte tanara pentru varsta ei.Cred ca Phil o face sa se simta si mai tanara. Oricum, e innebunita dupa el.

Isi clatina capul cu indulgenta.

- Si tu esti de acord ? am intrebat eu.

- Conteaza ? Vreau sa fie fericita...iar el e cel pe care il vrea ea.

Lipsa de egoism din comentariul ei m-ar fi socat daca nu s-ar fi potrivit atat de bine cu tot ce aflasem despre personalitatea ei.

- Foarte generos din partea ta...Ma intreb...

- Ce?

- Ea s-ar purta la fel cu tine, crezi?Indiferent de cel pe care l-ai alege ?

Era o intrebare prosteasca.Si nu mi-am putut controla vocea cand am spus-o. Ce stupid sa ma gandesc ca Bella m-ar putea alege pe mine.

- Cred...cred ca da, se balbai ea, reactionand la privirea mea.

Frica...sau atractie?

- Dar ea e parinte, pana la urma.E un pic diferit, concluziona ea.

Am zambit fals.

- Nimeni prea infricosator, atunci.

Ea mi-a zambit.

- Ce vrei sa spui prin « infricosator » ? Piercinguri faciale multiple si tatuaje pe tot corpul ?

- E si asta o definitie, presupun.

O definitie deloc terifinata in mintea mea.

- Care e definitia ta?

Intotdeauna punea intrebarile gresite.Sau exact pe cele potrivite, poate. Cele la care nu puteam raspunde, oricat as fi incercat.

- Crezi ca eu as putea sa fiu infricosator? Am intrebat-o, incercand sa zambesc putin.

S-a gandit inainte sa-mi raspunda cu o voce serioasa.

- Hmm...cred ca ai putea fi, daca ai vrea.

Si eu eram serios.

- Ti-e frica de mine acum?

A raspuns imediat, fara sa se gandeasca de data asta :

- Nu.

Am zambit cu mai multa usurinta. Nu credeam ca spune in totalitate adevarul, dar nici nu mintea. Macar nu ii era atat de frica incat sa vrea sa plece. Ma intrebam ce ar face daca i-as spune ca poarta aceasta conversatie cu un vampir. M-am crispat de durere pe dinauntru imaginandu-mi reactia ei.

- Deci, ai de gand sa-mi spui despre familia ta ? Trebuie sa fie o povestire mai interesanta decat a mea.

Una mai terifianta cu siguranta.

- Ce vrei sa stii ?am intrebat prudent.

- Familia Cullen te-a adoptat ?

- Da.

A ezitat, apoi a spus cu o voce mica :

- Ce s-a intamplat cu parintii tai ?

Asta nu era greu. Nici nu trebuia s-o mint.

- Au murit cu mult timp in urma.

- Imi pare rau, murmura ea vizibil ingrijorata ca m-a ranit.

Ea isi facea griji pentru *mine* .

- Nu-mi amintesc de ei prea bine, am linistit-o.Carlisle si Esme imi sunt parinti de multa vreme.

- Si ii iubesti, deduse ea.

- Da.Nu-mi pot imagina niste oameni mai buni.

- Esti foarte norocos.

- Stiu ca sunt.

Din puncul asta de vedere, cu parintii pe care ii aveam, nu puteam sa neg ca am avut noroc.

- Si fratii si surorile tale?

Daca o lasam sa insiste cerand prea multe detalii, o sa trebuiasca sa mint. M-am uitat la ceas, intristat de faptul ca se termina timpul petrecut cu ea.

- Fratele si sora mea, si Jasper si Rosalie, or sa se supere daca or trebuiasca sa ma astepte in ploaie.

- Oh, scuze, cred ca trebuie sa pleci.

Nu s-a miscat. Nu vroia nici ea sa se termine timpul petrecut impreuna. Asta imi placea foarte, foarte mult.

- Si probabil iti vrei camioneta inapoi inainte sa se intoarca acasa Seriful Swan, ca sa nu trebuiasca sa-i spui despre incidentul de la Biologie.

Am zambit amintindu-mi cat de stanjenita fusese in bratele mele.

- Sunt sigura ca a aflat deja. Nu exista secrete in Forks.

A spus numele orasului cu dezgust.

Am ras de cuvintele ei. Nu exista secrete, intradevar.

- Sa te distrezi la plaja.

M-am uitat la ploaia puternica, stiind ca n-o sa rezist prea mult si dorindu-mi mai mult decat de obicei sa pot sa rezist.

- Vreme buna pentru bronzat.

Pai, chiar o sa fie vreme buna sambata. O sa-i placa.

- Nu ne vedem maine ?

Imi facea placere sa aud nelinistea din vocea ei .

- Nu.Emmett si cu mine incepem week-endul mai devreme.

Ma uram pentru ca imi facusem planuri. Puteam sa renunt la ele...dar in acest moment nu strica sa vanez din nou. Iar familia mea o sa fie si asa destul de ingrijorata din cauza comportamentului meu, chiar si fara sa le arat cat de obsedat sunt in realitate.

- Ce o sa faceti ? a intrebat ea fara sa para bucuroasa de ceea ce aflase.

Asta e bine.

- O sa mergem cu cortul in zona salbatica de pe Stancile Caprei, la sud de Rainier.

Emmet astepta cu nerabdare sezonul ursilor.

- Oh, pai, distractie placuta, spuse ea fara convingere.

Lipsa ei de entuziasm m-a multumit din nou.

In timp ce ma uitam la ea, am inceput sa ma simt aproape in agonie la gandul ca trebuia sa-mi iau la revedere, chiar daca ne desparteam pentru scurt timp.Era atat de vulnerabila si delicata. Parea stupid din partea mea s-o scap din vedere. Daca o sa i se intample ceva ? Si totusi cel mai rau lucru care i se putea intampla ar fi numai un rezultat al apropierii mele..

- Faci ceva pentru mine week-endul asta ? am intrebat serios.

Ea a dat din cap, cu ochii mari si surprinsi de intensitatea cu care ii priveam.

Pastreaza tonul relaxat.

- Nu vreau sa te jignesc, dar pari a fi una din acele persoane care atrag accidentele ca un magnet. Deci...incearca sa nu cazi in ocean, sa nu te calce vreo masina sau...ceva de genul asta, bine ?

I-am zambit larg, sperand sa nu-mi vada tristetea din ochi.Cat de mult imi doream sa aiba nevoie de protectia mea, si nu de a fi protejata impotriva mea.

Fugi, Bella, fugi.Te iubesc prea mult, si o sa-ti fac rau si tie si mie.

Era ofensata de tachinarea mea. S-a uitat la mine.

- Sa vad ce pot face, zice ea dur, sarind in ploaie si trantind usa cat de tare a putut.

Exact ca o pisica furioasa care se crede tigru.

Am strans in mana cheia pe care tocmai o luasem din buzunarul ei, am zambit si am plecat.

7. Melodia

A trebuit sa astept dupa ce am ajuns la scoala. Ultima ora nu se terminase inca. Era bine, pentru ca aveam nevoie de timp sa ma gandesc si vroiam sa fiu singur.

Mirosul ei persista in masina.Am pastrat ferestrele inchise, lasand mirosul sa ma asalteze, incercand sa ma obisnuiesc cu senzatia arsurii intentionate din gat.

Atractia.

Atractia e un lucru problematic.Are atat de multe laturi, atat de multe semnificatii si niveluri. Nu e acelasi lucru cu iubirea, dar e legat strans de conceptul asta.

N-aveam nici cea mai vaga idee daca Bella se simtea atrasa de mine. Oare tacerea ei mentala o sa continue sa devina din ce in ce mai frustranta pana innebunesc ? Sau exista o limita la care o sa ajung pana la urma ?

Am incercat sa compar reactiile ei fizice cu ale altora, ca de exmplu secretara si Jessica Stanley, dar comparatia nu era edificatoare.Aceleasi semne : schimbarile din ritmul de batai ale inimii sau accelerarea respiratiei. Astea puteau la fel de bine sa insemne frica, soc sau anxietate. Parea putin probabil ca Bella sa aiba acelasi fel de ganduri cum avea Jessica Stanley candva. Pana la urma, Bella stia cu certitudine ca e ceva in neregula cu mine, chiar daca nu stia exact ce. Imi atinsese pielea rece ca gheata si isi ferise mana cu un fior.

Si totusi...cand imi aminteam acele fantezii care ma dezgustasera la un moment dat, dar imaginandu-mi-o pe Bella in locul Jessicai...

Respiram sacadat, cu focul arzandu-ma in interiorul gatului.

Cum ar fi fost daca *Bella* era cea care si-ar fi imaginat cum ii imbratisez trupul fragil ? M-ar fi simtit tragand-o cu blandete la pieptul meu si apoi prinzandu-i barbia in mana... Mangaindu-i parul des si dandu-i dupa ureche suvita dupa care isi ascundea chipul imbujorat. Trasand cu varful degetelor conturul buzelor ei pline...Apropiindu-mi chipul de al ei, pana cand puteam sa simt caldura respiratiei ei pe gura mea.Inca apropiindu-ma...

Dar m-am trezit din visul cu ochii deschisi pe care il avem, stiind, asa cum am stiut atunci cand Jessica isi imagina lucrurile astea, ca nu se vor intampla daca ma apropii.

Atractia era o dilema imposibil de rezolvat, pentru ca eram deja atras de Bella in cel mai rau mod posibil.

Vroiam ca Bella sa se simta atrasa de mine, ca o femeie de un barbat ?

Puneam intrebarea gresit. Intrebarea corecta era : Ar trebui sa vreau ca Bella sa fie atrasa de mine din acel punct de vedere ? Raspunsul era nu.Pentru ca eu nu eram un barbat uman si nu era corect fatza de ea.

Cu fiecare fibra a fiintei mele, imi doream sa fiu un barbat normal ca sa pot s-o tin in brate fara sa-i pun in pericol viata...sa fiu liber sa am propriile mele fantezii, fantezii care sa nu se termine cu sangele ei pe mainile mele, cu sangele ei stralucindu-mi in ochi.

Incercarea mea de a fi cu ea, era complet nejustificata. Ce fel de relatie i-as putea oferii, cand nici macar nu puteam sa risc sa o ating ?

Mi-am sprijinit capul in maini.

Totul era si mai confuz pentru ca nu ma mai simtisem atat de uman in toata existenta mea, nici macar cand fusesem cu adevarat uman, dupa cate imi aminteam. Cand fusesem uman, toate gandurile imi erau directionate spre obtinerea gloriei ca soldat. Razboiul imi rapise aproape toata adolescenta, iar atunci cand a inceput epidemia mai aveam 9 luni pana sa implinesc 18ani... Aveam amintiri vagi referitoare la anii aceia umani, amintiri neclare care se stergeau si mai mult in ultimul deceniu. Cel mai clar mi-o aminteam pe mama, si simteam o durere veche cand ma gandeam la chipul ei. Imi aminteam cat de mult ura viitorul pe care mi-l alesesem , cum se ruga in fiecare seara la cina ca razboiul groaznic sa se incheie. Nu-mi amintesc nici un alt fel de atasament. Inafara de iubirea pentru mama, nu exista nici un alt fel de iubire care sa ma faca sa vreau sa raman...

Totul era complet nou pentru mine.Nu aveam ce comparatii sa fac.

Iubirea pe care o simteam pentru Bella fusese la inceput pura, dar acum apele se murdarisera cu noroi. Vroiam atat de mult sa pot s-o ating. Oare si ea simtea la fel ?

Nu conteaza, am incercat sa ma conving.

M-am uitat la mainile mele albe, urandu-le duritatea, lipsa de culoare, puterea inumana...

Am tresarit cand s-a deschis portiera din drepta.

Ha.Te-am luat prin surprindere.Pentru prima data, se gandi Emmett in timp ce intra.

- Pun pariu ca doamna Goff crede ca iei droguri.Ai fost asa imprevizibil in ultima vreme. Unde ai fost azi?

- Am facut...fapte bune.

Hm ?

Am chicotit.

- Am avut grija de bolnavi, chestii de genul asta.

Asta l-a facut si mai confuz, dar apoi a inhalat si a simtit mirosul ei in masina.

- A, din nou fata aia.

Am zambit.

Devine ciudat.

- Mie imi spui..., am murmurat.

A inhalat din nou.

- Hm, chiar are o aroma intersanta, nu-i asa?

Un marait mi-a scapat printre buze inainte ca macar sa procesez cuvintele lui, ca o reactie automata.

- Calmeaza-te.Spuneam si eu asa...

Atunci au venit si ceilalti.Rosalie a observat mirosul imediat si s-a uitat urat la mine.Inca nu-i trecusera nervii.Ma intrebam care e problema ei, dar nu puteam sa aud altceva in mintea ei decat insulte.

Nu mi-a placut nici reactia lui Jasper.Ca si Emmett, observase aroma ispititoare din miros. Dar nu era ca si cum mirosul ar fi avut pentru vreunul din ei macar o parte din atractia pe care o exercita asupra mea. Totusi ma supara ca sangele ei era dulce pentru ei. Jasper nu prea avea control...

Alice a venit in fatza geamului meu si a intins mana ca sa-i dau cheia de la camioneta Bellei.

- Am vazut doar ca i-o duc, spuse ea obscur asa cum ii statea in fire. Va trebui sa-mi spui amanuntele mai tarziu.

- Asta nu inseamna...

- Stiu, stiu.O sa astept.Nu mai dureaza mult.

Am oftat si i-am dat cheia.

Am mers in spatele ei pana acasa la Bella. Ploaia cadea ca un milion de ciocanele, atat de zgomotoase incat poate ca urechile umane ale Bellei nu vor putea auzii motorul camionetei. M-am uitat spre fereastra ei dar nu ea a venit sa se uite afara. Poate nu e acasa. Nu era nici un gand pe care sa-l pot asculta.

M-a intristat faptul ca n-am putut sa aud nici macar atat cat sa fiu sigur ca e bine, sa fiu sigur ca e fericita, sau in siguranta macar.

Alice s-a urcat in spate si am accelerat spre casa. Strazile erau pustii, asa ca nu a durat decat cateva minute.Am intrat in casa si ne-am dus fiecare la activitatile lui de pierdut timpul.

Emmett si Jasper erau in mijlocul unui joc elaborat de sah, folosind 8 table unite, intinse de-a lungul peretelui de sticla din spate.Aveau propriile reguli complicate.Nu ma lasau sa joc. Numai Alice mai juca cu mine.

Alice s-a dus la computerul ei, chiar dupa colt, si am auzit cum isi deschidea monitorul. Alice lucra la un proiect de moda pentru noua garderopa a lui Rosalie.Dar Rosalie n-a venit langa ea, sa stea in spatele ei ca sa taie si sa coloreze in timp ce mana lui Alice atingea ecranele sensibile - Carlisle si cu mine am schimbat un pic sistemul, pentru ca in mod normal ecranele de genul asta raspund la temperatura. Rosalie s-a intins pe canapea si a inceput sa schimbe canalele, 20 pe secunda, pe ecranul plat, fara sa se opreasca. Am auzit-o incercand sa se hotarasca daca sa se duca in garaj sa-si mai modifice ceva la BMW din nou.

Esme era la etaj, uitandu-se prin noul ei set de schite.

Alice si-a intins capul de dupa perete si a inceput sa-i sopteasca lui Emmett miscari. Emmett statea pe podea cu spatele la ea, iar Jasper isi pastra expresia calma in timp ce lua pionul preferat al lui Emmett.

Iar eu, pentru prima data in atat de mult timp incat ma simteam rusinat, m-am dus sa ma asez la pianul cu coada aflat chiar la intrare.

Mi-am plimbat mana cu blandete pe clape, testand acordajul.Era inca perfect.

La etaj, Esme s-a oprit din ce facea si si-a lasat capul pe-o parte.

Am inceput prima fraza din melodia care imi venise in cap astazi, multumit de faptul ca suna chiar mai bine decat imi imaginasem.

Edward canta din nou, s-a gandit Esme fericita, cu un zambet pe buze. S-a ridicat de la birou si a aparut in tacere la capatul scarilor.

Am adaugat o linie de acompaniament, lasand melodia centrala sa se evidentieze.

Esme ofta multumita, asezandu-se pe scara de sus si sprijinindu-si capul de balustrada. *Un cantec nou. A trecut asa mult timp. Ce frumos suna.*

Am condus melodia in alta directie, urmarind-o cu linia basului.

Edward compune din nou? Se gandi Rosalie si isi inclesta dintii cu resentimente pline de furie.

In acel moment i-a scapat, si am putut sa citesc toata supararea ei ascunsa.Am vazut de ce se purta asa urat in preajma mea. Am inteles de ce ideea de a o ucide pe Bella Swan nu-i deranja constiinta deloc.

Cu Rosalie, era mereu vorba de orgoliu.

Muzica s-a oprit brusc si am inceput sa rad inainte sa ma pot stapani - un val puternic de amuzament care a izbucnit inainte sa apuc sa-mi pun mana peste gura.

Rosalie s-a intors sa se uite la mine, cu ochii stralucindu-i cu furie trista.

Emmett si Jasper s-au intors si ei sa se uite.Am auzit confuzia lui Esme.A coborat intr-o secunda, si a inceput sa se uite cand la Rosalie, cand la mine.

- Nu te opri, Edward, ma incuraja Esme dupa un moment.

Am inceput iar sa cant, intorcandu-ma cu spatele la Rosalie si incercand foarte tare sa-mi controlez ranjetul larg. Ea s-a ridicat si a iesit, mai mult furioasa decat jenata. Dar cu siguranta destul de jenata.

Daca spui ceva, o sa te vanez ca pe un caine.

Mi-am inabusit un alt raset.

- Ce s-a intamplat Rose? striga Emmett dupa ea.

Rosalie nu s-a intors, a plecat mai departe pana a ajuns in garaj, unde s-a bagat sub masina ca si cum ar fi putut sa se ingroape acolo.

- Ce-a fost asta? ma intreba Emmett.

- N-am nici cea mai vaga idee, am mintit eu.

Emmett a mormait frustrat.

- Continua sa canti, ma ruga Esme.

Mainile mi se oprisera din nou.Am facut ce mi-a spus, si a venit sa stea in spatele meu punandu-si mainile pe umerii mei.

Piesa se concretiza dar era inca incompleta. M-am jucat cu o punte, dar inca nu suna cum trebuia.

- E minunat.Are vreun nume ? intreba Esme.

- Nu inca.

- Are vreo poveste? intreba ea cu un zambet in glas.

Asta ii oferea atata placere incat ma simteam vinovat ca am privat-o de muzica mea asa de mult timp. Am fost egoist.

- E...un cantect de leagan, cred.

Am nimerit puntea armonica.Ducea usor spre urmatoarea parte, capatand viata proprie.

- Un cantec de leagan, isi repeta ea.

Exista o poveste pentru melodia asta, si in momentul in care am inteles asta, totul s-a legat fara nici un efort. Povestea era despre o fata care dormea intr-un pat ingust, cu parul negru, des si salbatic incurcat ca algele marii pe perna...

Alice l-a lasat pe Jasper la calculator si a venit sa se aseze langa mine.Cu vocea ei vibranta a urcat doua octave deasupra melodiei, fredonand-o fara cuvinte.

- Imi place, am murmurat.Dar ce zici de asta ?

Am adaugat inca o linie armonica.Mainile mele zburau pe clape, punand toate elementele laolalta, facand mici modificari, luand-o intr-o alta directie...

Ea a prins ideea si a continuat sa cante.

- Da.Perfect.

Esme mi-a strans umarul.

Dar puteam sa vad sfarsitul acum, cu vocea lui Alice ridicandu-se peste intensitatea pianului si ducand-o in alta directie.Stiam acum cum trebuia sa se termine piesa, pentru ca fata care dormea era perfecta exact asa cum era, si orice schimbare ar fi gresita, trista. Melodia s-a indreptat spre acea concluzie, mai incet si mai lent acum. Alice si-a coborat si ea vocea si a devenit solemna, o tonalitate care s-ar fi potrivit intr-o catedrala cu ecou plina de lumanari aprinse.

Am cantat ultima nota si apoi mi-am lasat capul pe clape.

Esme mi-a ciufulit parul. *O sa fie bine, Edward.Lucrurile or sa mearga spre bine. Meriti fericirea, fiule.Soarta iti datoreaza asta.*

- Mersi, am soptit, dorindu-mi s-o cred.

Iubirea nu vine intotdeauna in formele cele mai convenabile.

Am ras fara umor.

Tu, din toata lumea, esti poate cel mai bine pregatit ca sa faci fata unei provocari atat de dificile. Esti mai bun si mai inteligent decat noi toti.

Am oftat.Toate mamele gandesc acelasi lucru despre fii lor.

Esme era inca plina de bucurie ca inima mea fusese in sfarsit atinsa dupa tot acest timp, indiferent de potentialul de tragedie pe care il avea situatia. Crezuse ca o sa raman singur pentru totdeauna.

Nu poate sa nu te iubeasca si ea, s-a gandit ea dintr-o data, luandu-ma prin surprindere cu directia gandurilor ei. *Daca e fata desteapta*.Zambi. *Dar nu-mi pot imagina pe cineva atat de prost incat sa nu vada ce partida buna esti.*

- Opreste-te mama, ma faci sa rosesc, am tachinat-o eu.

Vorbele ei m-au inveselit, desi nu credeam ca asa ceva se poate.

Alice rase si incepu sa cante mana dreapta de la « Heart and Soul ».Am zambit si am completat armonia simpla impreuna cu ea.Apoi i-am facut placerea de a interpreta « Betigasele »

A chicotit,apoi a oftat.

- Cat mi-as dori sa-mi spui si mie de ce radeai de Rose, spuse Alice.Dar vad ca n-o s-o faci.

M-a ciupit de ureche.

- Fii cuminte Alice, o certa Esme.Edward e un gentleman.

- Dar vreau sa stiu.

Am ras de tonul miorlait pe care il folosea.Apoi am zis :

- Uite Esme.

Si am incepu sa cant piesa ei favorita, un tribut fara nume pentru iubirea dintre ea si Carlisle la care am fost martor de atatia ani.

- Multumesc, dragule.Mi-a strans umarul din nou.

Nu trebuia sa ma concentrez ca sa cant piesa familiara.Ma gandeam la Rosalie, care se zbatea inca in propria ei umilire, la figurat.Statea ascunsa in garaj. Mi-a venit sa rad.

Avand in vedere ca tocmai descoperisem eu insumi cat de puternic era sentimentul de gelozie, imi era un pic mila de ea. Stiam ca e o senzatie groaznica. Bineinteles, gelozia ei era de o suta de ori mai jalnica decat a mea. Era ca in povestea cu vulpea si strugurii.

Oare viata si personalitatea lui Rosalie ar fi fost diferite daca n-ar fi fost mereu cea mai frumoasa ?Ar fi fost mai fericita daca frumusetea n-ar fi fost mereu cea mai importanta calitate a ei ? Ar fi fost mai putin egocentrica ? Ar fi avut compasiune ? Oricum, banuiesc ca e inutil sa ma intreb, pentru ca tine de trecut si ea chiar a fost mereu cea mai frumoasa.Chiar si cand era umana, a trait cu atentia tuturor indreptata catre frumusetea ei. Nu ca ar fi deranjat-o. Dinpotriva, iubea sa fie admirata, mai mult decat orice.Asta nu s-a schimbat odata cu pierderea mortalitatii.

Nu a fost deloc surprinzator ca s-a simtit jignita cand inca de la inceput eu nu am venerat-o pentru frumusetea ei asa cum se astepta ea de la toti barbatii. Nu ca m-ar fi dorit pe mine in vreun fel, departe de ea gandul asta. Dar a deranjat-o ca eu nu o vroiam pe ea. Era obisnuita sa se simta dorita.

Cu Jasper si Carlisle era altceva.Fiecare din ei era deja indragostit.Eu eram singur, si totusi ramaneam indiferent in fatza ei.

Credeam ca uitase vechiul resentiment.Ca trecuse peste asta.Si chiar ii trecuse...pana in ziua in care am gasit pe cineva a carei frumusete ma atins intr-un mod in care frumusetea lui Rosalie nu reusise.

Rosalie se bazase pe ideea ca daca nu credeam ca frumusetea ei merita sa fie venerata, atunci cu siguranta nu exista o frumusete pe pamant care sa ma impresioneze.A fost furioasa inca din momentul in care am salvat-o pe Bella, ghicindu-mi interesul cu intuitia ei feminina, interes pe care eu insumi nu-l realizam la momentul ala.

Rosalie se simtea groaznic de ofensata pentru ca eu considerasem o fata umana insignifianta mai atragatoare decat ea.

Mi-am inabusit rasul din nou.

Ma deranja totusi felul in care o vedea pe Bella.Rosalie credea ca fata e stearsa.Cum putea sa creada asta? Parea de neinteles pentru mine.Este o creatie a geloziei ei, fara indoiala.

- Oh, spuse Alice brusc.Jasper, ghici ce !

Am vazut ce-a vazut si ea , si mainile mi-au intepenit pe clape.

- Ce, Alice ? intreba Jasper.

- Peter si Charlotte or sa vina sa ne viziteze saptamana urmatoare.Or sa fie prin zona, nu-i dragut ?

- Ce s-a intamplat Edward ?intreba Esme simtind tensiunea din umerii mei.

- Peter si Charlotte vin in Forks? am suierat spre Alice.

Si-a dat ochii peste cap.

- Calmeaza-te Edward.Nu e prima data cand vin in vizita.

Mi-am inclestat dintii.Dar era prima lor vizita de cand venise Bella.Iar sangele ei dulce nu era ispititor doar pentru mine.

Alice s-a incruntat vazandu-mi expresia.

- N-or sa vaneze aici.Stiu regula asta.

Dar fratele lui Jasper si micuta vampir pe care o iubea, nu erau ca noi.Ei vanau in modul obisnuit. Nu erau de incredere in preajma Bellei.

- Cand?am intrebat.

Si-a strans buzele suparata dar mi-a spus ce aveam nevoie sa stiu. *Luni dimineata.Nimeni n-o sa-i faca rau Bellei.*

- Nu, am zis eu si m-am ridicat.Esti gata Emmett ?

- Credeam ca plecam maine dimineata.

- Ne intoarcem duminica noapte.Depinde de tine cand vrei sa pleci.

- Ok, bine.Lasa-ma sa-mi iau la revedere de la Rose intai.

- Sigur.

Avand in vedere dispozitia lui Rosalie, o sa fie un ramas bun scurt.

Chiar te-ai tacanit, Edward, se gandi in timp ce se indrepta spre iesirea din spate.

- Cred ca da.

- Mai canta o data piesa noua pentru mine, ma ruga Esme.

- Daca vrei tu, am spus desi ma simteam un pic ezitant sa conduc iar melodia spre sfarsitul iminent.

Sfarsitul ma facea sa sufer in moduri ciudate.M-am gandit un moment, apoi am scos capacul de sticla din buzunar si l-am pus pe stativul de partituri.Asta m-a ajutat putin, micul suvenir al « da »-ului ei.

Am dat din cap multumit si am inceput sa cant.

Esme si Alice au schimbat o privire, dar nici una n-a intrebat nimic.

***

- Nu te-a invatat nimeni ca nu trebuie sa te joci cu mancarea ? i-am strigat lui Emmett.

- O, hey Edward ! striga el ranjind si facandu-mi cu mana.

Ursul a profitat de lipsa lui de atentie ca sa-i loveasca pieptul cu laba grea.Ghearele ascutite i-au sfasiat camasa si au alunecat pe piele cu un zgomot enervant.

Ursul s-a retras din cauza zgomotului ascutit.

Ah, la naiba, Rose mi-a dat camasa asta !

Emmett a scos un raget catre animalul furios.

Am oftat si m-am asezat la o distanta convenabila.S-ar putea sa dureze ceva.

Dar Emmett aproape ca terminase.L-a lasat pe urs sa incerce sa-i zdrobeasca capul cu inca o lovitura de laba, si a ras cand ursul a ratat si s-a rasturnat pe spate.Ursul a scos un raget iar Emmett i-a raspuns la fel, in timp ce radea.Apoi s-a aruncat asupra animalului care era mai inalt decat el cu un cap cand statea pe picioarele din spate, iar corpurile lor au cazut la pamant tragand dupa ei si un copac mare. Ragetele ursului s-au oprit.

Cateva minute mai tarziu, Emmett a alergat spre locul unde il asteptam.Camasa ii era distrusa, rupta si plina de sange, murdara de pamant si acoperita cu fire de blana. Nici parul lui negru si cret nu se afla intr-o stare mai buna. Emmett avea un zambet larg pe fatza.

- Asta era puternic.Aproape am simtit cand m-a taiat cu ghearele.

- Esti asa copilaros, Emmett.

S-a uitat la tinuta mea impecabila din cap pana in picioare.

- N-ai reusit sa dai de puma aia?

- Ba bineinteles ca am resuit. Doar ca nu mananc ca un salbatic.

Emmet rase cu hohote rasunatoare.

- Mi-as dori sa fie mai puternici.Ar fi mai distractiv.

- Nimeni nu spune ca trebuie sa te lupti cu mancarea.

- Da, dar cu cine altcineva sa ma lupt ? Tu si Alice trisati, Rose nu vrea sa-si strice coafura si Esme se supara daca eu si Jasper ne luptam.

- Viata e grea, nu ?

Emmett a ranjit la mine, schimbandu-si greutatea de parca brusc avea de gand sa faca o incercare.

- Haide Edward.Doar opreste-te putin din cititul gandurilor si lupta cinstit.

- Nu e ceva ce se poate opri.

- Ma intreb ce face fata aia ca sa nu-i intri in minte, medita Emmett.Poate imi da niste ponturi.

Umorul meu s-a evaporat..

- Stai departe de ea, am marait printre dinti.

- Ce sensibil esti.

Am oftat.

Emmett a venit sa stea cu mine pe stanca.

- Scuze.Stiu ca treci printr-o perioada grea.Chiar incerc sa nu fiu un derbedeu insensibil, dar cum asta e starea mea naturala...

A asteptat sa rad la gluma lui, si apoi s-a strambat.

Asa serios tot timpul.Ce te mai preocupa acum ?

- Ma gandesc la ea.Adica...imi fac griji.

- De ce iti faci griji ? *Tu* esti *aici* ! a ras el zgomotos.

I-am ignorat iar gluma, dar i-am raspuns la intrebare.

- Te-ai gandit vreodata cat de fragili sunt ei toti? Cate lucruri rele se pot intampla unui muritor ?

- Nu chiar. Totusi cred ca inteleg ce vrei sa spui. Nu m-am prea putut lupta cu ursul prima data, nu...?

- Ursi, am murmurat adaugand inca un motiv de teama pe lista. La norocul ei...un urs ar putea sa coboare in oras. Si evident o sa se indrepte direct spre Bella.

Emmett chicoti.

- Vorbesti ca un nebun, stii asta ?

- Imagineaza-ti pentru un moment ca Rosalie e umana, Emmett. Si ca s-ar putea intalni cu un urs...sau ar putea fi lovita de o masina...sau de *fulger*...sau sa cada de pe scari...sau sa se imbolnaveasca...O *boala* !

Cuvintele mi-au iesit pe gura ca o furtuna. Ma simteam usurat sa le dau drumul. Ma chinuisera pe dinauntru tot week-endul.

- Incendii si cutremure si tornade ! Cand te-ai uitat ultima oara la stiri ? Ai vazut cate lucruri li se intampla ? Jafuri si omucideri !

Dintii mi s-au inclestat, si m-am simtit brusc atat de furios din cauza ideii ca alt om i-ar putea face rau, incat nu mai puteam sa respir.

- Hei,hei, stai asa. Locuieste in Forks, da ? Asa ca e doar plouata, dadu el din umeri.

- Cred ca are foarte mult ghinion, Emmett, chiar cred asta.Gandeste-te la dovezi. Din toate locurile din lume in care s-ar fi putut duce, ea ajunge intr-un oras unde vampirii reprezinta un segment din populatie.

- Da,dar suntem vegetarieni. Deci asta e un noroc, nu ghinion.

- La felul in care miroase ? Cu siguranta ghinion. Si in plus, mai mult ghinion : felul in care miroase pentru mine.

M-am uitat la mainile mele, urandu-le din nou.

- Doar ca tu ai mai mult auto-control decat oricine, inafara de Carlisle. Asta e noroc, din nou.

- Si duba ?

-Ala a fost doar un accident.

- Ar fi trebuit sa vezi Em, cum venea spre ea iar si iar. Jur, era de parca ea avea un fel de forta magnetica.

- Dar tu erai acolo.Asta e noroc.

- Oare ? E cel mai rau noroc pe care il poate avea un om, sa se indragosteasca un vampir de ei.

Emmett s-a gandit la asta in tacere pentru un moment. Si-a imaginat fata in minte dar imaginea i s-a parut neinteresanta. *Sincer, chiar nu vad ce te poate atrage la ea.*

- Pai, nici eu nu prea inteleg ce te atrage la Rosalie, am zis nepoliticos.Sincer, pare ca are nevoie de prea multa munca, mai multa decat merita orice fatza dragutza.

Emmett chicoti.

- Presupun ca nu-mi poti spune...

- Nu stiu care e problema ei, Emmett, am mintit eu cu un ranjet brusc.

Am vazut ce intentiona sa faca, exact la timp ca sa ma feresc.A incercat sa ma dea jos de pe stanca si s-a auzit un zgomot puternic cand s-a deschis o fisura in stanca de sub noi.

- Trisorule,murmura el.

Am asteptat sa incerce din nou, dar gandurile lui au luat o alta directie. Si-o imagina din nou pe Bella in minte, dar de data asta mai palida, cu ochii rosii...

- Nu, am zis cu vocea gatuita.

- Asta ti-ar rezolva grijile referitoare la mortalitate, nu ? Si nici n-o sa mai vrei s-o omori. Nu e cea mai buna solutie ?

- Pentru mine? Sau pentru ea ?

- Pentru tine, raspunse el cu usurinta.

Tonul lui adaugase “bineinteles”.

Am ras fara umor.

- Raspuns gresit.

- Pe mine nu m-a deranjat prea tare, imi aminti el.

- Pe Rosalie a deranjat-o.

El ofta .Stiam amandoi ca Rosalie ar face orice, ar renunta la orice doar ca sa fie umana din nou.Ar renunta chiar si la Emmett.

- Da...Rose, recunoscu el incet.

- Nu pot...nu trebuie...N-o sa-i distrug viata Bellei. Nu ai simti la fel daca ar fi vorba despre Rosalie ?

Emmett se gandi la asta un moment.*Chiar...o iubesti ?*

- Nici nu pot sa descriu, Emmett. Dintr-o data, fata asta e toata viata mea. Nu vad nici un rost pentru care lumea sa existe fara ea.

Dar n-o s-o transformi ?N-o sa tina pentru totdeauna,Edward.

- Stiu asta, am marait.

Si, asa cum ai spus si tu, e cam fragila.

- Crede-ma, stiu si asta.

Emmet nu prea avea tact, iar discutiile delicate nu erau punctul lui forte. Se chinuia acum, dorindu-si sa nu fie prea ofensiv.

Poti macar sa o atingi ? Adica daca o iubesti...nu vrei sa... ma rog, s-o atingi... ?

Emmet si Rosalie impartaseau o iubire intens fizica. Lui ii era greu sa inteleaga cum putea cineva sa iubeasca, fara acest aspect.

Am oftat.

- Nu pot nici macar sa ma gandesc la asta, Emmett.

Wow.Si atunci, ce optiuni ai ?

- Nu stiu, am soptit. Incerc sa gasesc o cale sa...o parasesc. Nu stiu cum m-as putea face sa stau departe de ea.

Multumit, mi-am dat seama dintr-o data ca era bine ca eu sa raman, cel putin cum ca veneau Peter si Charlotte. Ea era mai in siguranta aici cu mine, temporar, decat ar fi fost in cazul in care as fi plecat. Pentru moment puteam sa fiu protectorul ei.

Gandul m-a facut sa ma simt nerabdator.Vroiam sa ma intorc ca sa imi intru in rol cat mai repede si pentru cat mai mult timp.

Emmett a observat schimbarea de pe fatza mea.*La ce te gandesti ?*

- Acum, am rexcunoscut un pic rusinat, mor de nerabdare sa ma intorc in Forks sa vad ce face. Nu stiu daca o sa rezist pana duminica noapte.

- Nu, n-o sa te intorci acasa asa devreme.Asteapta pana se mai clameaza Rosalie.Te rog. Pentru mine !

- O sa incerc sa stau, am zis pin de indoiala.

Emmett mi-a aratat telefonul din buzunar.

- Alice ar suna daca ar exista si cel mai mic motiv de panica.E la fel de ciudata cand vine vorba de fata asta, ca si tine.

Am rambit.

- Bine. Dar nu stau decat pana duminica.

- N-are rost sa ne grabim sa ne intoarcem.O sa fie soare oricum.Alice a zis ca o sa chiulim de la scoala pana miercuri.

Am clatinat din cap.

- Peter si Charlotte stiu sa se poarte.

-Nu ma intereseaza, Emmett.La cat de ghinionista e Bella o sa se plimbe prin padure exact la momentul nepotrivit si..., am tresarit. Se stie ca Peter nu are un auto-control prea grozav.Ma intorc duminica.

Emmett ofta.*Exact ca un nebun.*

***

Bella dormea linistita cand m-am catarat pe fereastra dormitorului ei luni dimineata.Mi-am adus aminte sa aduc ulei de data asta, si fereastra s-a deschis fara zgomot.

Imi dadeam seama dupa parul ei era neincalcit ca avuses o noapte mai putin agitata decat data trecuta cand fusesem la ea.Avea mainile stranse la piept ca un copil mic, si gura usor deschisa.O puteam auzi respirand incet printre buze.

Ma simteam foarte usurat sa fiu aici, sa pot sa o vad din nou.Mi-am dat seama ca ma nimic nu era in ordine cand plecam de langa ea.

Dar asta nu inseamna ca totul era in regula cand eram cu ea.Am oftat, lasand arsura din gat sa ma doara.Am fost plecat prea mult timp.Timpul petrecut fara durere si tentatie facea ca senzatiile sa fie mult mai puternica acum.Era atat de rau incat nu aveam curaj sa ingenunchez langa patul ei ca sa citesc titlurile cartilor. Vroiam sa stiu povestile din capul ei, dar imi era frica nu numai de setea mea ci si de faptul ca daca ma voi apropia prea mult de ea, voi vrea sa ma apropii si mai mult...

Buzele ei pareau atat de moi si calde.Imi imaginam cum ar fi sa le ating cu varful degetului. Foarte bland...

Asta era exact genul de greseala pe care trebuia s-o evit.

Mi-am plimbat ochii de-a lungul fetzei ei iar si iar, examinind orice schimbare.Muritorii se schimba tot timpul.Ma intrista gandul ca as putea sa ratez ceva...

Mi se parea ca arata...obosita.Ca si cum nu dormise destul in week-end.Oare a iesit in oras ?

Am ras incet si cu amarciune dandu-mi seama cat de mult ma supara acest lucru.Si ce daca a iesit ? Nu aveam nici un drept asupra ei.Doar nu era a mea.

Nu, nu era a mea.Si m-am intristat iar.

Una din maini s-a rasucit si am obsevat niste zgarieturi superficiale ,aproape vindecate in palma ei. S-a ranit? Desi in mod evident nu era ceva grav, tot m-a deranjat.M-am gandit la locatie si mi-am dat seama ca probabil a cazut.Parea o explicatie rezonabila.

Era placut sa ma gandesc ca n-o sa trebuiasca sa ma chinui cu aceste mici mistere prea mult timp.Eram prieteni acum, sau cel putin incercam sa fim. Puteam s-o intreb cum a fost in week-end, despre plaja, despre activitatea nocturna care a privat-o de somn.Puteam sa intreb ce-a patit la mana.Si as putea sa rad un pic cand o sa-mi comfirme teoria.

Am zambit incet intrebandu-ma daca a cazut sau nu in ocean.Ma intrebam daca s-a distrat.Ma intrebam daca s-a gandit vreun pic la mine.Daca i-a fost dor de mine macar o fractiune din cat de dor mi-a fost mie de ea.

Am incercat sa mi-o imaginez la soare pe plaja .Imaginea era incompleta totusi, pentru ca eu n-am fost niciodata pe plaja aia.Stiam cum arata doar din poze.

M-am simtit un pic nelinistit gandindu-ma la motivul pentru care n-am fost niciodata pe plaja draguta aflata la doar cateva minute de casa mea.Bella isi petrecuse ziua in La Push, un loc care mie imi era interzis, prin tratat.Un loc unde cativa batrani inca isi aminteau povesti despre Culleni.Si le aminteau si credeau in ele.Un loc unde secretul nostru era cunoscut...

Mi-am clatinat capul.Nu era nici un motiv de ingrijorare.Si indienii Quillet erau legati de tratat.Chiar daca Bella s-ar intalni cu unul din batrani, ei n-ar putea sa sa-i spuna nimic. Si de ce ar ajunge la acest subiect ? De ce s-ar gandi Bella sa-si manifeste curiozitatea tocmai acolo ?Nu, indienii Quillet erau probabil singurul lucru de care nu trebuia sa ma ingrijorez.

Ma enerva soarele care incepea sa rasara.Imi amintea ca n-o sa-mi pot satisface curiozitatea in zilele care urmau.De ce trebuia sa straluceasca tocmai acum ?

Cu un oftat, am coborat de ka feastra ei inainte sa fie destul de multa lumina incat sa ma vada cineva acolo. Intentionam sa stau ascuns in padurea deasa de langa casa ei ca sa o vad cand pleaca la scoala, dar cand am ajuns in apropierea copacilor, am fost surprins sa descopar o urma a mirosului ei.

Am urmat mirosul repede, curios, devenind din ce in ce mai ingrijorat ca ducea pana foarte adanc in padure.Ce cautase Bella pe aici ?

Urma s-a oprit brusc, in mijlocul pustietii.Ea iesise doar catevi pasi inafar potecii si atinsese trunchiul unui copac cazut.Poate a stat pe el...

M-am asezat unde statuse si ea, si am privit imprejur. Tot ce putuse sa vada ea era padure si tufisuri. Probabil ca plouase, mirosul ei se spalase, fara sa patrunda in copac.

De ce a venit Bella sa stea aici singura (si chiar fusese singura, fara indoiala), in mijlocul padurii umede si noroioase.

Nu avea nici o logica, si, spre deosebire de celelalte curiozitati ale mele, de asta nu prea puteam sa aduc vorba intr-o conversatie obisnuita.

Deci, Bella, iti urmaream mirosul prin padure dupa ce am plecat din camera ta unde te-am privit cum dormi... Da, asta ar sparge gheata.

N-o sa stiu niciodata la ce s-a gandit sau ce facea aici.Dintii mi s-au inclestat cu frustrare. Si mai rau, asta era mult prea asemanator cu scenariul pe care mi l-am imaginat cand eram cu Emmett : Bella plimbandu-se singura prin padure, unde mirosul ei putea sa atraga pe oricine avea simturile ascutite.

Am gemut.Nu numai ca nu avea noroc, dar il si forta.

Ei bine, pentru moment avea un protector.O sa am grija de ea, o sa o feresc de pericole, atata timp cat puteam sa imi justific comportamentul.

M-am trezit dintr-o data dorindu-mi ca Peter si Charlotte sa-si prelungeasca vizita.

Capitolul 8 - Fantoma

Nu i-am prea vazut pe musafirii lui Jasper in cele doua zile insorite cat au stat in Forks. De fapt, am trecut pe acasa doar ca sa nu se ingrijoreze Esme. Existenta mea incepea sa semene mai mult cu a unui spectru, decat cu a unui vampir. Ma ascundeam, invizibil in umbra, de unde puteam sa urmaresc obiectul iubirii si obsesiei mele.Ma ascundeam si de acolo o vedeam si o auzeam in mintile oamenilor norocosi care puteau sa stea in lumina soarelui alaturi de ea, uneori atingandu-i accidental mana...Ea nu reactiona niciodata la un astfel de contact. Mainile lor erau la fel de calde ca ale ei.

Absenta mea fortata de la scoala nu mai fusese niciodata atat de chinuitoare. Dar soarele parea s-o faca fericita pe ea, asa ca nu puteam sa-l urasc .Orice ii facea ei placere, intra si in gratiile mele.

Luni dimineata am tras cu urechea la o conversatie care avea potentialul de a-mi distruge increderea si de a transforma in tortura timpul petrecut departe de ea. Dar pana la urma s-a incheiat in asa fel incat mi-a facut ziua mai frumoasa.

Trebuia sa simt un pic de respect pentru Mike Newton. N-a renuntat pur si simplu, nu s-a retras sa-si linga ranile. Avea in el mai mult curaj decat il crezusem in stare. Avea de gand sa incerce din nou.

Bella a ajuns la scoala destul de devreme si, parand ca vrea sa se bucure de soare cat mai are ocazia, s-a asezat pe una din bancile de picnic asteptand sa se sune pentru prima ora. Soarele se reflecta in parul ei in moduri neasteptate, dandu-i o stralucire roscata pe care n-o banuisem inainte.

Mike a gasit-o acolo si s-a bucurat de norocul lui.

Era agonizant sa privesc, fara sa pot face nimic, prizonier al umbrelor padurii din cauza soarelui stralucitor.

Ea l-a salutat cu indeajuns de mult entuziasm incat sa-l bucure pe el si sa ma intristeze pe mine.

Vezi, ma place. N-ar zambi asa daca nu m-ar place. Pun pariu ca vroia sa vina la bal cu mine. Ma intreb ce-o fi asa important in Seattle...

A perceput si el schimbarea culorii parului ei.

- N-am observat pana acum...parul tau are nuante roscate.

Accidental, am scos din radacini copacul de care ma sprijineam atunci cand el a prins o suvita din parul ei intre degete.

-Doar la soare, spuse ea.

Spre imensa mea satisfactie, s-a ferit cand el a vrut sa-i dea suvita dupa ureche.

Lui Mike i-a trebuit un minut sa-si adune curajul, irosind timpul cu o conversatie de complezenta.

Ea i-a amintit de eseul pe care il aveam de facut pana miercuri. Din expresia ei vag ingamfata, am dedus ca eseul ei era deja gata. El uitase complet, iar asta urma sa-i diminueze serios timpul liber.

La naiba, eseu stupid.

Intr-un final a ajuns la subiect. Dintii mi s-au strans atat de tare incat ar fi putut sa pulverizeze granit. Dar nici de data asta el n-a reusit sa o intrebe direct.

- Vroiam sa te intreb daca vrei sa iesim.

- Oh, spuse ea.

S-a lasat tacerea.

Oh ? Ce inseamna asta ? Adica « da » ? Stai...nu cred ca am pus intrebarea.

Mike a inghitit in sec.

- Pai, putem sa luam cina sau ceva de genul asta...si o sa imi fac eseul mai tarziu.

Prostule, nici asta nu-i o intrebare.

- Mike...

Agonia si furia geloziei mele erau la fel de puternice pe cat fusesera si saptamana trecuta. Am mai rupt un copac incercand sa ma tin pe loc.Vroiam atat de tare sa alerg pana in capatul terenului, mult prea rapid pentru ochii umani, sa o iau pe sus, s-o rapesc de langa baiatul pe care il uram atat de tare incat uciderea lui mi-ar fi provocat placere.

O sa-i zica “da” ?

- Nu cred ca e cea mai buna idee.

Am putut sa respir din nou.Corpul rigid mi s-a relaxat.

Seattle nu era decat o scuza, pana la urma. Nu trebuia sa o intreb. Ce e in capul meu? Pun pariu ca e din cauza ciudatului de Cullen...

- De ce ? intreba el morocanos.

- Cred ca..., ezita ea. Si daca repeti ce-ti spun acum o sa te bat pana te omor...

Am ras tare la auzul unei amenintari cu moartea venita din gura ei. O pasare s-a speriat de zgomotul rasului meu si a zburat din copacul de care ma sprijineam.

- Dar cred ca asta ar rani-o pe Jessica.

- Jessica? *Ce? Dar...Oh.Ok.Cred...Deci...huh.*

Gandurile lui nu mai erau coerente.

- Pe bune Mike, esti orb ?

Stiam cum se simte.N-ar trebui sa se astepte ca toata lumea sa fie la fel de perceptiva ca ea, dar de data asta situatia era destul de evidenta. La cat de mult se chinuise Mike sa-si faca curaj s-o invite pe Bella la o intalnire...oare nu si-a imaginat ca ar fi fost mult mai usor cu Jessica ? Probabil egoismul il facea atat de orb. In timp ce Bella, atat de lipsita de egoism, vedea totul.

Jessica.Hm.Wow.Hm.

- Oh, reusi el sa spuna.

Bella profita de confuzia lui ca sa plece.

- Incepe ora . Nu pot sa intarzii din nou.

De atunci Mike a devenit un punct de vedere pe care nu ma mai puteam baza. Si-a dat seama, intorcand pe toate partile noua idee, ca ii placea gandul ca Jessica il gasea atragator. Dar era premiul de consolare, nu la fel de bine cum ar fi fost daca Bella ar fi simtit asta.

E draguta, totusi, cred...Corp destul de ok.Si e ceva sigur...

A si inceput cu noile fantezii care erau le fel de vulgare ca cele cu Bella, dar acum nu ma mai infuriau ci doar ma iritau. Nu merita nici o fata. Pentru el erau usor de inlocuit. Din acel moment m-am tinut departe de mintea lui.

Cand ea a iesit din raza mea vizuala, m-am ghemuit pe jos rezemat de trunchiul enorm al unui copac, si am inceput sa sar din minte in minte, urmarind-o, bucurandu-ma cand mintea Angelei Weber era disponibila. Mi-as fi dorit sa existe un mod prin care sa-i multumesc fetei Weber pentru ca e o persoana buna la suflet. Ma facea sa ma simt mai bine la gandul ca Bella avea macar o prietena care o merita.

Am urmarit chipul Bellei din toate unghiurile posibile si am putut sa observ ca era din nou trista. M-a surprins. Credeam ca soarele o sa fie indeajuns ca sa-i pastreze zambetul pe fatza. La pranz am vazut-o cum se uita iar si iar spre masa goala a familiei Cullen, si asta m-a bucurat. Imi dadea speranta. Poate ca si ei ii e dor de mine.

Avea planuri sa iasa in oras cu fetele, si automat mi-am planificat urmarirea, dar planurile au fost anulate atunci cand Mike a invitat-o pe Jessica la intalnirea despre care sperase initial ca va fi cu Bella.

Asa ca m-am dus direct la ea acasa, facand un ocol rapid prin padure ca sa ma asigur ca nu exista nimic periculos prin apropiere. Stiam ca Jasper il atentionase pe cel care ii fusese candva frate, sa evite orasul. Ii explicase despre nebunia mea cand ii citase toate amenintarile mele. Dar nu aveam de gand sa-mi asum nici un risc. Peter si Charlotte nu intentionau sa inceapa vreun conflict cu familia mea, dar intentiile sunt ceva schimbator...

Da, bine, exagerez. Stiu.

Ca si cum ar fi stiut ca o urmaresc, ca si cum ii era mila de agonia pe care o simteam cand nu puteam s-o vad, Bella a iesit in curte dupa o ora lunga petrecuta in casa. Avea o carte in mana si o patura.

In tacere, m-am catarat pe cele mai inalte crengi ale celui mai apropiat copac, de unde puteam sa vad curtea.

Si-a asezat patura pe iarba umeda, s-a intins pe burta si a inceput sa rasfoiasca paginile cartii vechi, ca si cum incerca sa gaseasca ceva anume. Am citit peste umarul ei.

Ah, alti clasici.E fana Austen.

Citea repede, in timp ce-si incrucisa si balansa gleznele in aer. Priveam cum razele soarelui si vantul se joaca in parul ei, cand dintr-o data corpul i-a devenit rigid si mana i s-a oprit nemiscata pe pagina. Am vazut doar ca ajunsese la capitolul trei atunci cand s-a hotarat brusc sa sara peste o bucata mare din carte.

Am vazut titlul *Mansfield Park.* Incepea o noua poveste, cartea fiind o compilatie de romane. Ma intrebam de ce schimbase atat de brusc romanele.

Dupa doar cateva momente, a inchis nervoasa cartea. Cu o privire furioasa, a impins cartea la o parte si s-a rasucit cu fata spre cer. A respirat adanc, ca si cum incerca sa se calmeze, si-a dus mainile deasupra capului si a inchis ochii. Imi aminteam romanul, dar nu-mi dadeam seama ce anume continea care ar fi putut s-o jigneasca sau s-o supere. Alt mister, am oftat.

Statea nemiscata. S-a intins o singura data ca sa-si dea parul pe spate. Parul i s-a rasfirat ca un rau castaniu. Apoi a ramas iar nemiscata.

Respiratia i s-a rarit. Dupa cateva minute buzele au inceput sa-i tremure. Murmura in somn.

Era imposibil sa-i rezist. Am ascultat cat de departe am putut, toate vocile din casele din vecinatate.

Doua linguri de faina...o cana de lapte...

Haide ! Da gol !Ah, haide !

Rosu sau albastru...sau poate ar trebui sa port ceva mai casual.

Nu era nimeni prin apropiere. Am sarit din copac, aterizand in liniste pe varfuri.

Era foarte gresit, foarte riscant. Cu cata usurinta il judecasem candva pe Emmett pentru comportamentul lui impulsiv si pe Jasper pentru lipsa de disciplina. Si acum incalcam constient toate regulile, abandonand salbatic orice incercare de a ma abtine. Comparativ cu ce faceam acum, defectele lor pareau o nimica toata. Eu eram de obicei cel responsabil.

Am oftat dar am iesit in lumina soarelui fara sa ma mai gandesc.

Am evitat sa ma privesc in stralucirea soarelui. Era si asa destul de rau sa am pielea ca de piatra si inumana in umbra. Nu vroiam sa ma uit la Bella si la mine unul langa altul in lumina. Diferenta dintre noi era deja insuportabila, indeajuns de dureroasa si fara imaginea asta in mintea mea.

Dar nu puteam sa ignor sclipirile ca de curcubeu care se reflectau pe pielea ei cand m-am apropiat. Maxilarul mi s-a inclestat. Puteam sa fiu si mai mostruos de atat ? Mi-am imaginat teroarea ei daca ar fi deschis ochii chiar in acel moment...

Am inceput sa ma retrag, dar ea a murmurat din nou. M-am oprit.

- Mmm...Mmm.

Nimic inteligibil. Ei, pot sa mai astept putin.

I-am luat cu grija cartea, intinzandu-mi mana si tinandu-mi respiratia cat timp am fost aproape de ea, pentru orice eventualitate. Am inceput sa respir din nou cand m-am aflat la cativa metri departare, simtind cum soarele si aerul proaspat ii completau mirosul. Caldura parea sa indulceasca parfumul. Gatul ma ardea de dorinta, durerea fiind iar puternica din cauza ca statusem departe de ea prea mult timp.

Am stat un moment ca sa ma controlez si apoi, fortandu-ma sa respir pe nas, am deschis cartea ei. Incepuse cu primul roman...am rasfoit repede pana la capitolul trei din « Mandrie si prejudecata » cautand ceva in proza extrem de politicoasa a lui Austen care ar fi putut s-o jigneasca pe Bella.

In momentul in care ochii mi s-au oprit automat pe numele meu, la partea in care personajul Edward Ferrars era introdus pentru prima data in carte, Bella a vorbit din nou prin somn.

- Mmm.Edward, ofta ea.

De data asta nu mi-a mai fost teama ca s-a trezit. Vocea ii era joasa, visatoare, ca un murmur. Nu era strigatul de groaza pe care l-ar fi avut daca m-ar fi vazut aici langa ea.

Bucuria mea se contrazicea cu ura pentru mine insumi. Ea inca ma visa, cel putin.

- Edmund.Ahh.Prea...aproape...

Edmund ?

Ha ! Nici macar nu ma visa pe mine, am realizat brusc. Ura pentru mine insumi s-a intors in forta. Viseaza personaje fictive. Ce lovitura in orgoliu.

I-am pus cartea inapoi si m-am ascuns iar la adapostul umbrelor, acolo unde imi era locul.

Dupa-amiaza a trecut iar eu am privit, simtindu-ma din nou neputincios, cum soarele coboara incet pe cer si umbrele serii se intind spre ea.Vroiam sa le opresc, dar intunericul era inevitabil.Umbrele au cuprins-o.Cand lumina a disparut de tot, pielea ii parea palida, ca o fantoma. Parul ii era intunecat din nou, aproape negru .

Era infricosator de privit, ca si cum eram martor ca adeverirea viziunilor lui Alice. Doar bataile inimii Bellei, ritmice si puternice, erau singura certitudine, erau singurul lucru care nu transforma momentul asta intr-un cosmar.

M-am simtit usurat cand tatal ei a ajuns acasa.

Auzeam putine lucruri de la el in timp ce conducea spre casa. O iritare vaga...din trecut, ceva in legatura cu serviciul. Nerabdare, amestecata cu foame...banuiesc ca astepta cu nerabdare cina. Dar gandurile ii erau atat de tacute si retinute incat nu puteam sa fiu sigur ca am dreptate. Puteam sa aud numai esenta lucrurilor.

Ma intrebam cum se aud gandurile mamei ei.Ce combinatie genetica a existat in asa fel incat s-o faca asa unica ?

Bella s-a trezit speriata, s-a ridicat brusc cand cauciucurile de la masina tatalui ei au atins bordura strazii. S-a uitat imprejur, parand nedumerita de intunericul neasteptat. Pentru un moment ochii ei s-au indreptat spre umbra padurii unde ma ascundeam, dar s-au intors repede in alta directie.

- Charlie ? a intrebat ea cu o voce grava, uitandu-se iar spre copacii care inconjurau mica gradina.

Portiera masinii s-a inchis zgomotos, iar ea s-a uitat spre sursa zgomotului. S-a ridicat in picioare repede, si-a adunat lucrurile, si a aruncat o ultima privire inapoi spre padure.

M-am mutat intr-un copac mai apropiat de fereastra din spate, din apropierea bucatariei, si am ascultat toata seara.A fost interesant sa compar cuvintele lui Charlie cu gandurile lui ocrotitoare. Dragostea si grija pentru unica lui fiica erau aproape coplesitoare, si totusi vorbele ii erau mereu concise si putine. In majoritatea timpului stateau amandoi in tacere.

Am auzit-o discutand despre planurile ei pentru urmatoarea seara de a se duce in Port Angeles, si mi-am schimbat si eu planurile in timp ce ascultam. Jasper nu le-a spus lui Peter si Charlotte sa nu se apropie de Port Angeles. Desi stiam ca se hranisera de curand si nu intentionau sa vaneze in vecinatatea casei noastre, aveam de gand s-o urmaresc, pentru orice eventualitate. Pana la urma, exista intotdeauna altii ca mine in libertate. Si in plus, exista toate pericolele umane la care nu ma gandisem prea mult pana acum.

Am auzit-o ingrijorandu-se cu voce tare ca il va lasa pe tatal ei sa-si preapare singur cina, si am zambit la dovada teoriei mele : da, ii placea sa aiba grija de altii.

Apoi am plecat, stiind ca o sa ma intorc cand ea doarme.

Nu puteam sa incalc limita intimitatii ei, asa cum ar fi facut-o un pervers care trage cu ochiul. Eram aici ca sa o protejez, nu ca sa ma holbez la ea asa cum Mike Newton cu siguranta ca ar fi facut-o, daca ar fi fost suficient de agil ca sa se catere in copaci cum puteam eu. N-o s-o tratez asa de grosolan.

Casa mea era pustie cand m-am intors, ceea ce nu ma deranja. Nu mi-era dor de gandurile confuze sau defaimatoare care imi puneau la indoiala sanatatea mintala. Emmett lasase un bilet lipit la capatul balustrazii.

Fotbal pe terenul Rainier – haide si tu ! Te rog !

Am gasit un creion si am mazgalit un *« scuze »* sub rugamintea lui. Echipele erau egale in lipsa mea, oricum.

M-am dus rapid sa vanez, multumindu-ma cu cele mai mici si blande creaturi care nu aveau gustul la fel de bun ca al animalelor de prada, apoi m-am intors acasa sa ma schimb, inainte sa alerg inapoi in Forks.

Bella nu avea somnul linistit. Se rasucea in patura, cu chipul uneori ingrijorat, alteori intristat. Ma intrebam ce cosmar o bantuie...dar apoi am realiat ca poate nu vreau cu adevarat sa stiu.

Cand vorbea, murmura in mare parte lucruri rele despre Forks cu o voce suparata. Doar o singura data, cand a oftat spunand « Intoarce-te » si si-a intins mana ca o implorare, am avut ocazia sa sper ca ma viseaza pe mine.

Urmatoarea zi la scoala, ultima zi in care soarele ma mai tinea prizonier, a fost asemanatoare zilei de dinainte. Bella parea chiar si mai trista decat ieri, si m-am intrebat daca o sa renunte la planurile facute. Nu parea sa aiba dispozitia necesara.

Dar, dupa cum ii statea Bellei in fire, probabil o sa puna bucuria prietenelor mai presus de a ei.

Purta o bluza albastra astazi, iar culoarea se potrivea perfect cu pielea ei, facand-o sa para ca frisca proaspata.

Scoala s-a terminat si Jessica a promis ca le va lua cu masina pe fete. Angela venea si ea, lucru pentru care eram foarte multumit.

M-am dus acasa sa-mi iau masina. Cand am aflat ca Peter si Charlotte erau acolo, am hotarat ca imi permiteam sa le dau fetelor o ora avans. Oricum n-as fi suportat sa le urmaresc din spate conducand cu viteza legala...ce gand ingrozitor.

Am intrat prin bucatarie, dand vag din cap la saluturile lui Emmett si Esme, in timp ce am trecut pe langa toata lumea din sufragerie si m-am asezat la pian.

Uh, s-a intors, se gandea Rosalie, bineinteles.

Ah, Edward. Nu-mi place sa-l vad suferind asa. Bucuria lui Esme fusese transformata in ingrijorare. Chiar trebuia sa fie ingrijorata. Povestea de dragoste pe care si-o imaginase pentru mine se apropia din ce in ce mai mult de o tragedie.

Distractie placuta in Port Angeles diseara, s-a gandit Alice vesela. *Anunta-ma cand am voie sa vorbesc cu Bella.*

Esti patetic.Nu-mi vine sa cred ca ai ratat meciul de aseara doar ca sa te uiti la cineva cum doarme, mormai Emmett.

Jasper nu m-a bagat in seama, nici macar atunci cand piesa pe care o cantam a devenit un pic mai furtunoasa decat intentionasem. Era un cantec vechi, cu o tema familiara: nerabdarea. Jasper isi lua la revedere de la prietenii lui, care ma priveau curiosi.

Ce creatura ciudata, se gandea Charlotte.Ea avea inaltimea lui Alice si parul alb-blond. *Era asa placut si normal data trecuta cand l-am intalnit.*

Gandurile lui Peter se potriveau cu ale ei, asa cum se intampla in general. *Trebuie sa fie din cauza animalelor.Lipsa de sange uman te inebuneste pana la urma*, concluziona el. Parul lui era la fel de blond ca al ei, si aproape la fel de lung. Erau foarte asemanatori, inafara de inaltime pentru ca el era aproape la fel de inalt ca Jasper.Asemanatori si ca aspect, si ca gandire. O pereche foarte potrivita, asa am considerat mereu.

Nimeni nu s-a mai gandit la mine dupa un moment, inafara de Esme. Cantam piese mai linistite ca sa nu mai atrag atentia asupra mea.

Nu i-am bagat in seama pentru ceva timp, lasand muzica sa-mi distraga atentia de la starea mea de neliniste.Era greu sa nu o urmaresc pe fata si sa o alung din minte. Mi-am concentrat din nou atentia pe conversatia lor abia atunci cand isi luau la revedere cu un ton mai final.

- Daca o vezi pe Maria, spunea Jasper un pic precaut, sa-i transmiti urarile mele de bine.

Maria era vampirul care ii crease pe Jasper si pe Peter : pe Jasper in a doua jumatate a secolului nouasprezece, iar pe Peter mai recent, in anii 40. Maria l-a cautat pe Jasper la un moment dat, cand eram in Calgary. Fusese o vizita plina de evenimente...a trebuit sa ne mutam imediat. Jasper a rugat-o politicos ca pe viitor sa pastreze distanta.

- Nu cred ca o s-o intalnesc prea curand, spuse Peter razand.

Maria era in mod clar periculoasa si nu se intelesese niciodata prea bine cu Peter. Peter era pana la urma un pion de baza in dezertarea lui Jasper. Jasper fusese mereu favoritul Mariei, iar ea considera ca planurile pe care le avea la un moment dat de a-l ucide erau doar un detaliu minor.

- Dar daca o intalnesc, ii transmit.

Se strangeau maini, pregatind despartirea. Am lasat piesa pe care o cantam sa se incheie cu un sfarsit nesatisfacator, si m-am ridicat grabit in picioare.

- Charlotte, Peter, am spus dand din cap.

- M-am bucurat sa te revad, Edward, spuse Charlotte nu prea convingatoare.

Peter a aprobat doar din cap la cuvintele ei.

Sarit de pe fix, a strigat Emmet dupa mine.

Idiotule, s-a gandit Rosalie in acelasi timp.

Saracul baiat. Esme.

Si apoi Alice, pe un ton rastit: *Se duc direct spre est, spre Seattle. Nu se apropie deloc de Port Angeles.* Mi-a aratat dovada in viziunile ei.

M-am prefacut ca n-am auzit asta. Scuzele mele erau si asa indeajuns de subrede.

Odata ajuns in masina, m-am simtit mai relaxat. Ma linistea zgomotul motorului caruia Rosalie ii marise puterea anul trecut, cand avea o dispozitie mai buna. Eram usurat sa ma aflu iar in miscare, sa stiu ca ma apropiam de Bella din ce in ce mai mult, cu fiecare kilometru care zbura sub roti.

Capitolul 9 – Port Angeles

Era prea multa lumina ca sa pot sa conduc prin oras cand am ajuns in Port Angeles. Soarele era inca sus pe cer si, desi aveam geamuri fumurii la masina, nu era cazul sa-mi asum riscuri fara sens. Adica si mai multe riscuri fara sens in plus, mai bine zis.

Eram convins ca o sa pot sa gasesc gandurile Jessicai de la distanta.Gandurile ei se auzeau mai tare decat ale Angelei, dar odata ce o gaseam pe prima, o sa pot sa o aud si pe a doua. Apoi, cand s-a mai intunecat, am putut sa ma apropii. Pentru moment am oprit masina pe un drum parasit inafara orasului.

Stiam oarecum directia in care ar trebui sa caut. Era un singur loc de unde se puteau cumpara rochii in Port Angeles. N-a durat mult pana cand am gasit-o pe Jessica, invartindu-se in fatza unei oglinzi triple, si am zarit-o si pe Bella prin vederea ei periferica, cum privea rochia neagra si lunga.

Bella inca pare nervoasa. Ha ha. Angela avea dreptate. Tyler tot abereaza ca o duce pe Bella la bal. Dar totusi nu-mi vine sa cred ca e atat de suparata din cauza asta. Macar stie ca are un partener de rezerva pentru bal. Daca Mike nu se distreaza la dans si nu ma mai invita data viitoare ? Daca o invita pe Bella la balul de sfarsit de an ? L-ar fi invitat ea pe Mike la balul primaverii daca n-as fi spus nimic ? Oare el o considera pe ea mai draguta decat pe mine ? Oare ea se considera mai draguta decat mine ?

- Cred ca imi place cea albastra mai mult. Iti scoate ochii in evidenta.

Jessica i-a zambit Bellei cu falsa caldura, in timp ce ochii o priveau cu suspiciune.

Oare chiar crede asta? Sau vrea sa arat ca o vaca duminica?

Nu puteam sa mai suport s-o ascult pe Jessica. Am cautat-o in apropiere pe Angela...ah, dar ea tocmai isi schimba rochia, asa ca am iesit repede din capul ei ca sa-i ofer putina intimitate.

Ei bine, nu erau prea multe pericole pentru Bella in magazin. Aveam de gand sa le las sa faca cumparaturi si sa le prind din urma cand termina. Urma sa se intunece in curand, norii incepusera deja sa se adune, venind dinstre vest. Abia ii puteam zari printre copacii desi, dar stiam ca or sa grabeasca apusul. Ii asteptam cu bucurie, doream sa vina mai repede, mai mult decat imi dorisem umbrele lor vreodata. Maine o sa stau langa Bella la scoala, o sa-i monopolizez atentia la pranz din nou, o sa-i pun toate intrebarile pe care le-am adunat...

Deci o enerva presupunerea lui Tyler. Vazusem asta in capul lui, ca vorbea serios cand s-a referit la bal, ca isi cerea un drept care credea ca i se cuvine. Mi-am amintit expresia fetzei ei din acea dupa-amiaza, uimirea ei scandalizata, si am ras. Ma intrebam oare ce o sa-i spuna despre asta ? N-as vrea sa-i ratez reactia.

Timpul trecea greu in asteptarea lasarii intunericului. O verificam periodic pe Jessica, vocea ei mentala era cea mai usor de gasit, dar nu-mi placea sa-mi petrec prea mult timp in capul ei. Am vazut locul unde planuiau sa manance. O sa se faca intuneric cand or sa se duca sa ia cina... poate ca din coincidenta o sa aleg acelasi restaurant. Am atins telefonul din buzunar, gandindu-ma s-o invit pe Alice sa vina cu mine...I-ar placea, dar cu siguranta o sa vrea sa si vorbeasca cu Bella. Si nu eram sigur ca sunt pregatit s-o implic pe Bella atat de mult in lumea mea.Un singur vampir era indeajuns.

Am verificat-o iar pe Jessica. Se gandea la o bijuterie pe care o cumparase, cerandu-i parerea Angelei.

- Poate ca ar trebui sa duc lantisorul inapoi. Am unul acasa care probabil s-ar potrivi la rochie, si am cheltuit mai mult decat trebuia...

Mama o sa se enerveze.Ce-o fi fost in capul meu?

- Nu ma deranjeaza sa ma intorc cu tine la magazin.Totusi nu crezi ca Bella o sa ne caute ?

Cum adica ? Bella nu era cu ele ? M-am uitat prin ochii Jessicai prima data, apoi prin ai Angelei. Se aflau pe trotuarul din fata unor magazine, si tocmai se intorceau in sens opus. Bella nu se vedea nicaieri in apropiere.

Ah, cui ii pasa de Bella ? s-a gandit Jessica enervata, inainte sa raspunda la intrebarea Angelei.

- Nu-ti face griji. Avem destul timp sa ajungem la restaurant, chiar daca ne intoarcem din drum. Oricum, cred ca vroia sa fie singura.

Am zarit o imagine vaga a librariei la care credea Jessica ca se afla Bella.

- Hai sa ne grabim, spuse Angela.

Sper sa nu creada Bella ca am abandonat-o. A fost asa de draguta cu mine in masina...E o persoana foarte de treaba. Dar a parut cam deprimata azi. Ma intreb daca o fi din cauza lui Edward Cullen ? Pun pariu ca de asta intreba despre familia lui...

Ar fi trebuit sa fiu mai atent.Ce-am mai ratat ? Bella se plimba de una singura si a intrebat de mine inainte. Angela era acum atenta la Jessica, care abera despre idiotul de Mike, si n-am putut sa mai aflu nimic de la ea.

Am masurat din privire umbrele serii. Soarele o sa fie in curand acoperit de nori. Daca raman in partea de vest a soselei, acolo unde cladirile umbresc restul strazii, departe de lumina slaba a asfintitului...

Am inceput sa ma simt nelinistit in timp ce conduceam prin traficul lejer spre centrul orsului. Nu ma gandisem ca Bella ar putea sa plece de una singura si n-aveam idee unde s-o gasesc. Ar fi trebuit sa ma gandesc la asta.

Stiam bine orasul Port Angeles. Am condus direct spre libraria din mintea Jessicai, sperand ca va fi o cautare foarte scurta, dar indoindu-ma ca va fi asa simplu. Era ceva vreodata simplu cand venea vorba de Bella?

Evident ca mica librarie era goala, inafara de femeia imbracata anacronistic de la tejghea. Nu parea genul de loc care ar putea s-o intereseze pe Bella. Ma intrebam daca s-a deranjat macar sa intre.

Am gasit o parcela intunecata unde am putut sa parchez...Umbra se intindea pe intreg drumul pana la librarie. Dar chiar n-ar trebui sa risc. Sa ma plimb ziua nu era prea sigur. Daca o masina care trece pe aici din intamplare o sa reflecte lumina in geamuri chiar la momentul nepotrivit ?

Dar nu stiam cum altfel sa o caut pe Bella !

Am parcat si am iesit din masina, ramanand cat mai ascuns in umbra. M-am repezit spre librarie, simtind in aer o urma vaga a mirosului Bellei. A fost pe aici, pe trotuar, dar nu si in librarie.

- Bine ati venit ! Cu ce pot sa..., a inceput vanzatoarea sa spuna dar eu iesisem deja pe usa.

Am urmarit mirosul Bellei atat de departe cat mi-a permis umbra, oprindu-ma cand am ajuns la o zona luminata de soare.

Cat de neputincios ma facea sa ma simt, incatusat de limita dintre lumina si intuneric care se raspandea in jurul meu. Atat de limitat.

Puteam doar sa banuiesc ca a continuat sa mearga pe acelasi drum spre sud. Nu era mare lucru in directia aia. Oare s-a pierdut ? Pai, posibilitatea asta suna a ceva tipic ei.

M-am intors in masina si am condus incet pe strazi, cautand-o pe ea. Am mai iesit de cateva ori in zonele intunecoase, dar nu i-am mai simtit mirosul decat o singura data, iar directia ma surprindea. Unde se ducea?

Am condus inainte si inapoi intre librarie si restaurant. Jessica si Angela erau deja acolo, incercand sa se hotarasca daca sa comande sau s-o astepte pe Bella. Jessica insista sa comande imediat.

Am inceput sa caut prin mintile strainilor, sa privesc prin ochii lor. Cu siguranta cineva trebuie s-o fi vazut undeva.

Starea mea de nervozitate se accentua pe masura ce trecea timpul si ea nu aparea. Nu ma mai gandisem pana acum cat de dificil poate sa fie s-o gasesc daca o pierd din vedere. Nu imi placea deloc.

Norii se adunau la orizont si in cateva minute urma sa pot sa ies s-o caut pe jos. N-o sa-mi ia mult timp. Doar soarele ma facea asa de neputincios acum. In doar cateva minute voi avea din nou avantajul de partea mea, si lumea oamenilor va fi cea neputincioasa.

Inca o minte, si inca una...Asa de multe ganduri superficiale.

...cred ca bebelusul a facut iar infectie la ureche...

Era 6-4-0 sau 6-0-4... ?

Iar intarzie.Ar trebui sa-i zic...

Uite-o ca vine ! Aha !

Acolo, in sfarsit, era chipul ei. Intr-un final a observat-o cineva!

Usurarea a durat numai o fractiune de secunda, apoi am citit in intregime gandurile barbatului care o urmarea din umbra.

Mintea lui era straina pentru mine dar totusi oarecum familiara. Candva vanam exact mintile de genul asta.

- NU ! am urlat si un val de maraituri mi-au scapat din gat.

Am apasat pana in capat pedala cu piciorul, dar unde ma duceam ?

Stiam locatia aproximativa din mintea lui , dar informatia nu era indeajuns de clara. Ceva...trebuia sa fie ceva...o placuta cu numele strazii, un magazin, ceva in preajma pe care el sa-l vada si sa-mi dezvaluie locatia. Dar Bella era adanc ascunsa in intuneric iar ochii lui se concentrau doar asupra expresiei ei terifiate. Se bucura de teama ei.

Chipul ei era bruiat in mintea lui de amintirile altor chipuri. Bella nu era prima lui victima.

Sunetul maraiturilor mele zguduia masina, dar nu-mi distragea atentia.

Nu erau ferestre pe zidul din spatele ei. Deci trebuie sa fie o zona industriala, departe de magazinele populate. Am luat o curba cu viteza, foarte aproape sa lovesc alta masina, indreptandu-ma spre ceea ce speram sa fie directia buna. Pana cand a apucat cealalta masina sa franeze, eu eram deja departe.

Uite-te la ea cum tremura ! chicoti barbatul in anticipatie. Frica era ceea ce il atragea. Partea asta ii facea placere.

- *Nu te apropia de mine !*

Vocea ei era joasa si calma.Nu tipa.

- *Nu fii asa, scumpo.*

A privit-o cum se fereste de sunetul unui hohot de ras care venea din alta directie. El era iritat de zgomot - *Taci din gura,Jeff !* s-a gandit el – dar ii placea felul in care se ferea ea. Il excita. A inceput sa isi imagineze rugamintile ei, felul in care ea o sa-l implore...

Nu mi-am dat seama ca mai sunt si altii cu el inainte de a auzi rasul zgomotos. I-am citit gandurile celuilalt barbat, disperat sa gasesc ceva care sa ma ajute. El inainta in directia ei, flexandu-si mainile.

Mintile celorlalti nu erau la fel de strategice ca a lui. Ceilalti erau cu totii cumva intoxicati de situatie, fara sa realizeze cat de departe avea de gand sa mearga barbatul pe nume Lonnie. Il urmau pe Lonnie orbeste. Le promisese putina distractie.

Unul dintre ei s-a uitat de-a lungul strazii, temator. Nu vroia sa fie prins hartuind-o pe fata.Si mi-a dat indiciul de care aveam nevoie. Am recunoscut intersectia la care s-a uitat.

Am trecut pe rosu, strecurandu-ma prin spatiul stramt dintre doua masini din trafic.Claxoanele sunau in urma mea.

Telefonul mi-a vibrat in buzunar.L-am ignorat.

Lonnie avansa incet spre fata, prelungind suspansul, momentul de teroare pe care il astepta. Astepta ca ea sa tipe, si se pregatea sa savureze asta.

Dar Bella si-a inclestat maxilarul si si-a strans mainile in jurul corpului. El era surprins, se asteptase ca ea sa incerce sa fuga. Surprins si destul de dezamagit. Ii placea sa fuga putin dupa prada lui, sa se bucure de adrenalina vanatorii.

Curajoasa, fata asta.Poate e mai bine, cred...

Eram la o strada distanta. Monstrul putea sa auda urletul motorului masinii mele, dar nu-i dadea atentie, fiind prea concentrat asupra victimei lui.

Vazusem cu se distreaza la vanatoare cand el e pradatorul.O sa vad ce crede si despre stilul *meu* de vanatoare.

In alt compartiment al mintii mele, deja alegeam dintr-o gama variata de torturi pe care le stiam, cautandu-le pe cele mai dureroase dintre ele. O sa sufere pentru asta.O sa planga in agonie.Pe ceilalti ii omor doar, dar pe monstrul numit Lonnie o sa-l fac sa ma implore sa-l omor inainte sa-i ofer acest dar.

Era chiar pe urmatoarea strada, apropiindu-se de Bella.

Am cotit strans, farurile mele luminand scena si facandu-i pe toti sa inlemneasca.

Am lasat masina sa alunece in asa fel incat sa se intoraca cu 180 de grade iar portiera din dreapta sa fie aproape de Bella. Am deschis usa iar ea alerga deja spre masina.

- Urca, am marait.

Ce naiba ?

Stiam ca nu e o idee buna.Nu e singura.

Sa fug?

Cred ca o sa vomit...

Bella a sarit inauntru fara sa ezite, inchizand portiera in urma ei.

Apoi s-a uitat in sus la mine, cu cea mai plina de incredere privire pe care am vazut-o vreodata pe chipul unui om. Si toate planurile mele violente s-au naruit.

Mi-a trebuit mult, mai mult de o secunda ca sa realiez ca nu puteam s-o las pe ea in masina in timp ce eu ma ocupam de cei patru barbati de pe strada.Ce-as fi putut sa-i spun ? Sa nu se uite ? Ha ! De parca facea ea vreodata ce ii spuneam eu...De parca facea vreodata ce era bine pentru ea.

Sa-i tarasc mai departe, ca ea sa nu vada, si sa o las singura aici ? Sunt putine sanse sa mai fie si alt om periculos pe strazile din Port Angeles in seara asta, dar fusesera putine sanse inca de prima data ! Ca un magnet, atrage toate lucrurile periculoase spre ea. Nu pot s-o las singura.

In ochii ei, parea ca am accelerat imediat, ducand-o departe de agresori, atat de repede incat ei au ramas uitandu-se in urma masinii fara sa inteleaga ce s-a intamplat. Ea nu a putut sa observe momentul meu de ezitare. A presupus ca inca de la inceput, planul era fuga.

Nu puteam nici macar sa-l lovesc cu masina.As fi speriat-o.

Imi doream atat de mult moartea lui incat nevoia imi tiuia in urechi si imi intuneca privirea. Puteam sa simt gustul pe limba. Muschii imi erau incordati de dorinta, de nevoie, de necesitatea mortii lui. *Trebuia* sa-l omor. Trebuia sa-l rup incet...bucata cu bucata...sa rup pielea de pe muschi, muschii de pe oase.

Doar ca fata, singura fata de pe lume, se tinea strans de scaunul ei cu ambele maini, uitandu-se la mine, cu ochii inca mari si plini de incredere. Razbunarea trebuia sa mai astepte.

- Pune-ti centura, i-am ordonat.

Vocea imi era dura, plina de ura si dorinta de sange. Nu era dorinta de sange obisnuita. Nu aveam de gand sa ma intinez luand o parte din barbatul ala in mine.

Ea si-a prins centura, tresarind la auzul sunetului pe care l-a facut. Acel sunet mic a facut-o sa tresara, dar nu parea s-o sperie deloc faptul ca traversam orasul cu viteza mare, ignorand toate semnele de circulatie. Puteam sa-i simt privirea atintita asupra mea. Parea bizar de relaxata. Nu imi dadeam seama cum e posibil, avand in vedere prin ce trecuse.

- Esti bine ? intreba ea, cu vocea inasprita de stres si teama.

Ea vroia sa stie daca *eu* sunt bine ?

M-am gandit la intrebarea ei pentru o fractiune de secunda. Nu indeajuns de mult incat sa observe ezitarea mea. Eram oare bine ?

- Nu, mi-am dat eu seama iar vocea imi fierbea de furie.

Am dus-o pe acelasi drum nefolosit unde imi petrecusem dupa-amiaza, angajat in cea mai proasta supraveghere din toate timpurile. Drumul era acum complet intunecat sub copaci.

Eram atat de furios incat corpul imi era impietrit. Pumnii inclestati ardeau de dorinta de a-l sfarma pe atacator, de a-l imprastia in bucati atat de mutilate incat cadavrul sa nu poata fi niciodata identificat...

Dar asta ar fi implicat s-o las pe ea singura, lipsita de protectie in noaptea intunecata.

- Bella ? am intrebat-o printre dinti.

- Da, raspunse ea ragusita.

Isi drese vocea.

- Esti in regula?

Asta era de fapt cel mai important, prioritatea de baza. Razbunarea era pe planul al doilea.Stiam asta, doar ca aveam corpul atat de plin de furie incat era greu sa gandesc.

- Da, spuse ea cu vocea inca ragusita, din cauza fricii fara indoiala.

Deci nu puteam s-o parasesc.

Chiar daca n-ar fi fost in pericol constant , dintr-un fel de gluma pe care mi-o facea universul, chiar daca as fi putut sa fiu convins in totalitate ca o sa fie in perfecta siguranta in absenta mea, tot n-as fi putut s-o las singura in intuneric.

Cred ca este asa de speriata...

Totusi nu eram in postura de a o consola...chiar daca as fi stiut cu exactitate cum se face asa ceva, si nu stiam. Cu siguranta putea sa simta brutalitatea emanata de mine.Macar asta era evident. Urma s-o sperii si mai tare daca nu reuseam sa calmez dorinta de macel care fierbea in mine.

Trebuia sa ma gandesc la altceva.

- Distrage-mi atentia, te rog.

- Poftim ?

Abia daca mai aveam indeajuns control incat sa incerc sa-i explic ce vroiam.

- Vorbeste despre ceva neimportant pana ma calmez, am rugat-o, cu maxilarul inca inclestat.

Doar faptul ca ea avea nevoie de mine ma tinea in masina. Puteam sa aud gandurile barbatului, dezamagirea si furia...Stiam unde sa-l gasesc...Mi-am inchis ochii dorindu-mi sa nu-l mai vad.

- Hm..., ezita ea probabil incercand sa-mi inteleaga rugamintea. O sa-l calc cu masina pe Tyler Crowley maine dupa ore ?

A spus asta de parca era o intrebare.

Da, de asta aveam nevoie. Bineinteles ca Bella a venit cu o replica neasteptata. Asa cum era mereu, amenintarea de violenta venita de pe buzele ei era amuzanta, atat de comica. As fi ras daca n-as fi fost dominat de dorinta de a comite o crima.

- De ce ? m-am rastit, fortand-o sa vorbeasca din nou.

- Pentru ca spune tuturor ca ma duc cu el la bal, spuse ea cu vocea plina de furia ei de tigro-pisica.Ori e nebun, ori incearca sa se revanseze pentru ca aproape m-a omorat cand...stii tu, zise ea .Si crede cumva ca balul este cea mai buna metoda sa faca asta. Deci, m-am gandit ca daca ii pun si eu lui viata in pericol o sa fim chit si n-o sa mai incerce sa se revanseze.N-am nevoie de dusmani, si poate ca Lauren o sa ma lase in pace daca si el ma lasa in pace. As putea sa-i busesc Sentra, totusi, continua ea ganditoare. Daca n-are masina nu poate sa ia pe nimeni la bal...

Era incurajator sa observ ca uneori se insela. Insistenta lui Tyler nu avea nimic de-a face cu accidentul. Ea nu parea sa inteleaga atractia pe care o exercita asupra baietilor din liceu. Nu vedea nici cat de mult ma atrage pe mine ?

Ah, functiona. Incepeam sa-mi recastig auto-controlul, sa vad dincolo de razbunare si tortura...

- Am auzit despre asta, i-am spus.

Ea se oprise din vorbit si aveam nevoie sa continue.

- Ai auzit ? a intrebat neincrezatoare.

Vocea ii suna si mai nervoasa decat inainte.

- Daca e paralizat de la gat in jos, nu poate sa mearga la bal.

As fi vrut sa existe un mod prin care s-o rog sa continue cu amenintarile cu moartea si ranirea fizica, fara sa par nebun. Nici ca ar fi putut sa aleaga o metoda mai buna de a ma calma. Iar cuvintele ei, doar sarcasm in cazul ei, o hiperbola, erau o atentionare de care aveam nevoie in acest moment.

Am oftat si am deschis ochii.

- Esti mai bine ?

- Nu chiar.

Nu, eram mai calm dar nu ma simteam mai bine. Pentru ca tocmai imi dadusem seama ca nu il pot ucide pe monstrul numit Lonnie, desi inca imi doream asta mai mult decat orice pe lume. Aproape.

Singurul lucru pe care il doream mai mult in acest moment decat sa comit o crima extrem de justificata, era fata. Si, chiar daca n-o puteam avea, doar visul de a o avea ma facea incapabil sa omor in seara asta. Indiferent cat de defensiva ar fi crima.

Bella merita ceva mai bun decat un criminal.

Mi-am petrecut ultimele 7 decenii incercand sa fiu mai bun, orice altceva decat un criminal. Toti anii astia de eforturi nu ma pot face sa o merit pe fata care statea langa mine. Si totusi, simteam ca daca ma intorc la vechiul meu stil de viata, cel de criminal, chiar si pentru o singura noapte, o sa devin si mai putin demn de a o avea pe ea. Chiar daca nu le-as bea sangele, chiar daca ochii mei inrositi n-ar arata marturia crimei, oare ea nu si-ar da totusi seama ?

Incercam sa fiu mai bun pentru ea.Era un tel imposibil de atins.Dar vroiam sa incerc in continuare.

- Ce s-a intamplat ? sopti ea.

Respiratia ei mi-a umplut narile si mi-am adus aminte de ce nu o merit. Dupa toate astea, chiar si dupa cat de mult o iubeam, mirosul ei inca imi facea pofta.

O sa ii ofer cat multa sinceritate pot, ii datorez macar atat.

- Uneori am o problema cu temperamentul, Bella.

M-am uitat afara in noaptea intunecata, dorindu-mi in acelasi timp sa auda teroarea ascunsa in vocea mea, si in acelasi timp sa n-o auda. Mai mult sa n-o auda. *Fugi, Bella, fugi. Stai, Bella, stai.*

- Dar nu ar fi prea bine sa ma intorc sa-i vanez pe...

Doar gandindu-ma la asta imi venea sa ies din masina. Am respirat adanc, lasand mirosul ei sa-mi intre adanc pe gat.

- Cel putin asta incerc sa ma conving.

- Aa.

N-a spus nimic altceva.Cat de mult a inteles din cuvintele mele ? M-am uitat sprea ea o clipa, dar n-am putut sa citesc nimic pe chipul ei. Probabil era inca socata. Cel putin nu tipa. Nu inca.

A fost liniste un moment. Ma luptam cu mine insumi incercand sa fiu ceea ce ar trebui sa fiu.Ceea ce nu puteam sa fiu.

- Jessica si Angela or sa se ingrijoreze, spuse ea incet.

Vocea ii era foarte calna si nu eram prea sigur cum se poate asa ceva. Chiar era in soc ? Poate ca nu realiza inca in intregime evenimentele din seara asta.

- Trebuia sa ma intalnesc cu ele.

Vroia sa scape de mine? Sau era intradevar ingrijorata de ingrijorarea prietenelor ei ?

Nu i-am raspuns, dar am pornit masina si am dat cu spatele. Cu cat ma apropiam mai mult de oras, cu atat imi era mai greu sa imi pastrez hotararea luata. Dar eram asa de *aproape* de el...

Daca ar fi imposibil, daca n-as avea si nici n-as merita vreodata fata asta, atunci ce sens are sa-l las pe barbat sa scape nepedepsit ? Cu siguranta pot sa-mi permit macar sa...

Nu. Nu renunt.Nu inca. O vreau pe ea prea mult ca sa renunt.

Am ajuns la restaurantul unde trebuia sa se intalneasca cu prietenele ei, inainte ca eu sa apuc sa-mi pun in ordine gandurile. Jessica si Angela terminasera de mancat, si erau acum amandoua ingrijorate cu adevarat din cauza Bellei. Tocmai plecau sa o caute, inaintand pe strada intunecata.

Nu era o noapte prea potrivita pentru plimbari pe strazi...

- Cum ai stiut unde... ?

Intrebarea neterminata a Bellei mi-a intrerupt gandurile si mi-am dat seama ca am facut alta gafa. Fusesem prea neatent ca sa-mi aduc aminte s-o intreb unde trebuia sa se intalneasca cu prietenele ei.

Dar, in loc sa termine intrebarea si sa ma preseze sa-i raspund, Bella a clatinat din cap si a schitat un zambet.

Ce inseamna asta ? Ei bine, nu aveam timp sa meditez la ciudata ei acceptare a purtarii mele.Am deschis portiera.

- Ce faci ? intreba ea parand mirata.

Nu te las sa-mi scapi din ochi.Nu ma las sa raman singur in seara asta.In ordinea asta.

- Te duc la cina.

Asta o sa fie interesant. Parea din cu totul alta seara momentul cand mi-am imaginat ca o voi aduce pe Alice aici ca sa ne prefacem ca alegem acelasi restaurant ca si Bella din intamplare. Iar acum, iata-ma, practic la o intalnire cu fata. Doar ca nu se pune, pentru ca nu i-am dat ocazia sa ma refuze.

Ea avea deja portiera pe jumatate deschisa pana am ocolit eu masina, (de obicei nu era atat de frustrant sa trebuiasca sa ma misc la o viteza care sa nu trezeasca suspiciuni), in loc sa ma astepte pe mine sa i-o deschid. Oare pentru ca nu era obisnuita sa fie tratata ca o domnisoara, sau pentru ca nu ma considera pe mine un gentleman ?

Am asteptat-o sa mi se alature, devenind din ce in ce mai nelinistit pe masura ce prietenele ei continuau sa se indeparteze in intuneric.

- Du-te si opreste-le pe Jessica si Angela inainte sa fie nevoie sa le caut si pe ele, i-am spus repede. Nu cred ca m-as mai putea abtine daca m-as intalni iar cu ceilalti prieteni ai tai.

Nu, n-as fi indeajuns de puternic ca sa ma abtin.

Ea a parut cuprinsa de un fior, dar apoi si-a revenit imediat.A facut un pas spre ele, strigand tare: « Jess ! Angela ! » Ele s-au intors iar ea le-a facut cu mana ca sa o vada.

Bella ! O, ce bine, e in siguranta ! s-a gandit Angela usurata.

Puteai sa intarzi mai mult? mormai Jessica in sinea ei, dar si ea era recunoscatoare ca Bella nu s-a pierdut si n-a patit nimic. Asta m-a facut s-o plac un pic mai mult decat inainte.

S-au grabit inapoi, dar s-au oprit socate cand m-au vazut pe mine.

Nu ! se gandi Jess impietrita.*Nu se poate*!

Edward Cullen ? A plecat de una singura ca sa-l caute ? Dar de ce ar fi intrebat daca e in oras daca stia deja ca e aici... ? Am vazut o imagine scurta cu expresia intristata a Bellei cand a intrebat-o pe Angela daca familia mea e absenta des de la scoala. *Nu, nu stia,* decise Angela.

Gandurile Jessicai au trecut de la surprindere la suspiciune. *Bella mi-a ascuns niste lucruri...*

- Unde ai fost ? intreba ea, uitandu-se la Bella dar privindu-ma pe mine cu coltul ochiului.

- M-am pierdut.Si apoi l-am intalnit pe Edward, spuse ea, fluturand cu mana inspre mine.

Tonul ei era remarcabil de normal.Ca si cum asta fusese tot ce se intamplase cu adevarat. Probabil e inca in stare de soc.E singura explicatie pentru calmul ei.

- E in regula daca va insotesc si eu ? am intrebat, din politete, pentru ca stiam ca mancasera deja.

Dumnezeule, ce sexy e ! se gandi Jessica, cu mintea brusc incoerenta.

Angela era mult mai echilibrata. *Ce mi-as dori sa nu fi mancat deja. Wow. Pur si simplu wow.*

Deci, de ce nu puteam sa-i fac asta si Bellei ?

- Hm...sigur, fu de acord Jessica.

Angela se incrunta.

- Pai de fapt, Bella...noi am mancat deja cat te asteptam, recunoscu ea. Scuze.

Ce ? Taci din gura ! striga Jess in mintea ei.

Bella dadu din umeri.Atat de relaxata.Cu siguranta in stare de soc.

- Nu-i nimic, nu mi-e foame.

- Cred ca ar trebui sa mananci ceva, am contrazis-o eu.

Avea nevoie de zahar in sange, desi mirosea deja indeajuns de dulce si asa. Groaza o s-o loveasca in curand, si un stomac gol n-o s-o ajute prea tare. Lesina usor, stiam din experienta.

Fetele nu vor fi in nici un pericol daca se duc direct acasa. Pericolul nu le urmarea la fiecare pas, ca in cazul Bellei.

As prefera sa fiu singur cu Bella.Atata timp cat si ea vrea sa fie singura cu mine.

- Te superi daca o duc eu pe Bella acasa cu masina? i-am zis Jessicai inainte ca Bella sa poata raspunde. In felul asta n-o sa trebuiasca s-o asteptati pana mananca.

- Pai, da, nici o problema, cred..., Jessica se uita la Bella incercand sa vada vreun semn ca asta era ce isi dorea si ea.

Vreau sa stau si eu...dar probabil ca il vrea numai pentru ea. Cine nu l-ar vrea ? se gandi Jess.In acelasi timp a vazut-o pe Bella facandu-i cu ochiul.

Bella a *facut cu ochiul* ?

- Ok, spuse Angela repede, grabita sa plece daca asta era ce isi dorea Bella. Si parea ca intradevar isi dorea asta.

- Ne vedem maine, Bella...Edward.

S-a chinuit sa-mi spuna numele pe un ton nonsalant.Apoi a luat-o pe Jessica de mana si a tras-o spre ea. O sa trebuiasca sa gasesc un mod de a-i multumi Angelei pentru asta.

Masina Jessicai era in apropiere, iar Bella le-a urmarit pe fete cu atentie si un pic de ingrijorare de sub cercul luminos proiectat de un stalp, pana cand au intrat in masina. Deci e probabil conctienta de pericolul in care s-a aflat. Jessica i-a facut din mana cand a plecat, iar Bella i-a raspuns. Abia cand masina a disparut din raza ei vizuala, a respirat adanc si s-a intors sa se uite in sus la mine.

- Sincer, nu mi-e foame, spuse ea.

De ce a asteptat sa plece ele inainte sa vorbeasca ? Vroia cu adevarat sa fie singura cu mine, chiar si acum dupa ce a fost martora la furia mea criminala ?

Indiferent care era adevarul, urma sa manance ceva.

- Fa-mi pe plac, i-am zis.

Am tinut usa restaurantului deschisa si am asteptat. Ea a oftat si a intrat.

Am mers alaturi de ea pana la locul unde astepta femeia de la intrare. Bella parea inca perfect stapana pe sine. As fi vrut sa-i ating mana, fruntea, sa-i verific temperatura.Dar mana mea rece i-ar provoca repulsie, ca data trecuta.

Oho, am auzit vocea mentala zgomotoasa a femeii. *Ohoho*.

Se parea ca e noaptea in care fac cuceriri. Sau poate ca observam asta abia acum pentru ca imi doream ca si Bella sa ma vada in lumina asta... Eram intotdeauna atractivi in ochii prazii noastre.Nu m-am gandit prea mult la asta niciodata.De obicei frica alunga repede sentimentul de atractie initial, asta cu exceptia oamenilor ca Shelly Cope si Jessica Stanley care faceau prin gandurile lor obsesive repetate ca groaza sa devina un lucru neimportant.

- O masa pentru doua persoane, am zis ca sa rup tacerea femeii.

- Oh, aaa...da.Bun venit la restaurantul La Bella Italia.*Mmm...ce voce are !* Va rog urmati-ma .

Gandurile ei erau preocupate.Facea speculatii.

Poate ca e verisoara lui.Nu poate sa fie sora lui, nu seamana intre ei.Dar din familie, cu siguranta.El nu poate sa fie cu ea.

Ochii umani sunt atat de incetosati.Nu vad nimic clar. Cum e posibil ca femeia asta cu mintea ingusta sa cada in capcana si sa considere calitatile mele fizice, momeala pentru prada, atat de atractive dar sa fie incapabila sa vada perfectiunea fetei de langa mine ?

Oricum, nu trebuie sa o ajut sa profite, pentru orice eventualitate, gandi chelnarita in timp ce ne conducea spre o masa cu multe locuri in mijlocul celei mai aglomerate parti ale restaurantului.*Oare pot sa-i dau numarul meu de telefon cand e si ea de fatza... ?* medita ea.

Am scos o bancnota din buzunarul de la spate.Oamenii deveneau cu totii foarte cooperanti daca erau implicati banii.

Bella se aseza deja pe un scaun de la masa oferita de femeie, fara sa protesteze.Am clatinat din cap spre ea, iar ea a ezitat inclinandu-si capul pe o parte cu curiozitate.Da, o sa fie foarte curioasa in seara asta. Mijlocul unei multimi de oameni nu e locul ideal pentru conversatia asta.

- Poate ceva mai retras ?i-am cerut chelnaritei dandu-i banii.

Ochii i s-au marit surprinsi si apoi s-au micsorat in timp ce a strans in mana bacsisul.

- Sigur.

A tras cu ochiul la bancnota in timp ce ne conducea in spatele unui separeu.

Cincizeci de dolari pentru o masa mai buna ? E si bogat. Are sens. Pun pariu ca jacheta lui costa mai mult decat salariul meu pe o luna.La naiba.De ce vrea sa fie intr-un loc retras cu ea *?*

Ne-a oferit un separeu intr-un colt linistit al restaurantului, unde nimeni nu putea sa ne vada, sa vada reactiile Bellei la orice urma sa-i spun.Nu aveam idee ce o sa vrea sa afle de la mine in seara asta.Sau ce o sa-i spun eu.Cat de mult a ghicit ?Ce explicatie a gasit pentru evenimentele din seara asta ?

- Aici e bine ?

- Perfect, i-am spus.

Simtindu-ma destul de enervat de atitudinea ei plina de resentimente la adresa Bellei, i-am zambit larg aratandu-mi dintii.Ca sa inteleaga.

Wow.

- Hm...chelnarita dumneavoastra o sa vina imediat.*Nu poate sa fie real. Probabil visez.Poate ea o sa dispara...poate ca o sa-i scriu numarul meu de telefon pe farfurie cu ketchup...*

S-a indepartat, facandu-si planuri.

Ciudat.Nu era inca infricosata.Mi-a adus brusc aminte de Emmett cand ma tachina in cantina cu cateva saptamani in urma. *Pun pariu ca as fi putut s-o sperii mai tare decat tine.*

Oare imi pierdeam indemanarea ?

- N-ar trebui sa faci asta oamenilor, mi-a intrerupt Bella gandurile cu un ton dezaprobator.Nu e corect.

M-am uitat la expresia ei critica.Ce vroia sa spuna ? N-o speriasem deloc pe chelnarita, in ciuda intentiilor mele.

- Ce sa fac?

- Sa-i ametesti asa...Femeia aia cred ca hiperventileaza acum prin bucatarie.

Hmm.Bella era foarte aproape de adevar.Femeia era semi-coerenta in acest moment, descriind fixatia ei pentru mine unei prietene chelnarite.

- Oh, haide..., ma certa Bella cand n-am raspuns imediat.Trebuie sa stii ca ai efectul asta asupra oamenilor.

- Ametesc oamenii ?

Asta era un mod interesant de a o spune. Destul de potrivit pentru seara asta. Ma intrebam de ce...

- Nu ai observat ? intreba ea, inca critica.Crezi ca toata lumea obtine ce vrea asa de usor ca tine ?

- Dar pe *tine* te ametesc ?

Mi-am spus cu voce tare curiozitatea din impuls, si acum ca o facusem era prea tarziu sa imi retrag cuvintele. Dar inainte sa apuc sa regret adanc ce am spus, ea a raspuns :

- Frecvent.

Iar obrajii i s-au colorat intr-o stralucire rozalie.

O ameteam.

Inima mea tacuta s-a umplut de o speranta mai intensa decat imi aminteam sa fi simtit vreodata.

- Buna seara, spuse cineva, chelnarita...prezentandu-se.

Gandurile ei erau puternice in intensitate si mai explicite decat cele ale gazdei, dar am ignorat-o.M-am uitat la chipul Bellei in loc sa o ascult, am privit cum sangele se imprastie pe sub piele, observand cum imi face gatul sa arda, dar si cum ii lumina ei fatza, cum evidentia nuanta cremoasa a pielii ei...

Chelnarita astepta ceva de la mine.Aaa, ne intrebase ce vrem de baut.Am continuat sa ma uit la Bella iar chelnarita s-a intors si ea plina de invidie sa se uite.

- Vreau o cola ? spuse Bella de parca imi cerea acordul.

- Doua cola, am rectificat eu.

Setea, cea normala si umana, era un semn de stare de soc.O sa ma asigur ca primeste mai mult zahar din suc in organism.

Parea in regula, totusi. Mai mult decat sanatoasa, parea ca radiaza.

- Ce e ?intreba ea, intrebandu-se probabil de ce ma holbez.

Eram vag constient ca plecase chelnarita.

- Cum te simti ? am intrebat.

Ea a clipit, surprinsa de intrebare.Sunt bine.

- Nu te simti ametita, nu ti-e rau sau frig ?

Ea era si mai surprinsa acum.

- Ar trebui sa ma simt asa ?

- Pai de fapt astept sa intri in stare de soc.

Am zambit pe jumatate, asteptand sa ma contrazica. Nu o sa vrea sa am grija de ea.

I-a trebuit un minut ca sa-mi raspunda.Ochii ii erau putin lipsiti de concentrare.Arata uneori asa, cand ii zambeam.Oare pentru ca o ...ameteam ?

Mi-ar placea sa cred asta.

- Nu cred ca asta se va intampla.Am fost mereu priceputa la reprimat lucruri neplacute, raspunse ea cu rasuflarea taiata.

Inseamna ca a avut parte de multe lucruri neplacute ? Oare viata ei era mereu atat de plina de hazard ?

- Oricum, i-am spus.M-as simti mai bine daca ai avea niste zahar si mancare in stomac.

Chelnarita s-a intors cu sticlele de cola si un cos cu paine.Le-a pus in fatza mea, si m-a intrebat ce vreau sa comand, incercand sa-mi atraga privirea asupra ei. I-am sugerat sa o serveasca intai pe Bella si apoi am continuat sa o ignor. Avea o minte vulgara.

- Hm..., spuse Bella uitandu-se repede in meniu.O sa comand un ravioli cu ciuperci.

Chelnarita s-a intors entuziasta spre mine.

- Si tu?

- Nimic pentru mine.

Bella a reactionat vag.Hmm.Probabil a observat ca nu mananc niciodata mancare. Observa tot. Mereu uit sa am grija in preajma ei.

Am asteptat pana am ramas din nou singuri.

- Bea, am insistat.

Am fost surprins ca m-a ascultat imediat si fara sa protesteze. A baut pana si-a golit paharul, asa ca am impins si cel de-al doilea pahar spre ea, incruntandu-ma putin. Sete sau soc ?

A baut inca putin, apoi a tremurat dintr-o data.

- Ti-e frig ?

- E de la Cola, a spus ea dar a tremurat din nou, cu buzele miscandu-i-se usor in timp ce dintii mai aveau putin si ii clantaneau.

Bluza draguta pe care o purta parea prea subtire ca sa o protejeze.Statea lipita de ea ca o a doua piele, aproape la fel de fragila ca prima. Era atat de delicata, atat de muritoare.

- Nu ai o geaca ?

- Ba da.

S-a uitat in jurul ei un pic perplexa.

- Oh, am uitat-o la Jessica in masina.

Mi-am scos geaca, dorindu-mi ca gestul sa nu fie ruinat de temperatura corpului meu.Ar fi fost dragut sa pot sa-i ofer o haina calda.S-a uitat la mine, cu obrajii imbujorati din noi.La ce se gandea acum ?

I-am dat geaca peste masa iar ea a imbracat-o, si a tremurat din noi.

Da, ar fi fost bine sa fie calda.

- Multumesc, a spus ea.

A tras adanc aer in piept, apoi a ridicat manecile lungi ca sa-si elibereze mainile.A respirat iar adanc.

In sfarsit realiza ce se intamplase ? Culoarea din obraji era inca in regula.Avea pielea ca de lapte si trandafiri , contrastand cu bluza de un albastru intens.

- Albastrul acela arata minunat pe pielea ta, am complimentat-o.

Eram sincer.

Ea a rosit, evidentiind efectul de contrast.

Arata bine, dar nu avea rost sa-mi asum riscuri. Am impins cosul cu paine spre ea.

- Pe bune, protesta ea ghicindu-mi motivele.Nu intru in stare de soc.

- Ar trebui, asa ar face un om normal.Tu nu pari deloc afectata.

M-am uitat la ea, cu dezaprobare, intrebandu-ma de ce nu putea sa fie normala si intrebandu-ma daca imi doream cu adevarat sa fie asa.

- Ma simt foarte in siguranta cu tine, spuse ea cu ochii din nou plini de incredere.

Incredere pe care nu o meritam.

Instinctele ei erau gresite, pe dos. Asta trebuie sa fie problema. Ea nu recunoaste pericolul in felul in care ar trebui orice om sa-l recunoasca. Ea are reactia opusa. In loc sa fuga, sta pe loc, atrasa de ceea ce ar trebui s-o sperie.

Cum sa o pot proteja de mine insumi din moment ce nici unul dintre noi nu vrea asta.

- E mai complicat decat credeam, am murmurat.

Vedeam cum intoarce cuvintele mele pe toate partile in mintea ei, si ma intrebam oare ce a inteles.A luat o chifla si a inceput sa manace fara sa para constienta de ce face. A mestecat un moment, apoi si-a lasat ganditoare capul pe o parte.

- De obicei esti intr-o dispozitie buna cand ai ochii asa deschisi la culoare, a spus pe un ton relaxat.

Observatia ei, prezentata atat de simplu in conversatie, m-a lasat perplex.

- Ce ?

- Esti intotdeauna posomorat cand ai ochii negri.Ma astept atunci sa fii asa.Am o teorie despre asta, adaugat cu usurinta.

Deci avea propria ei explicatie.Bineinteles. Am simtit o groaza puternica in timp ce ma intrebam cat de aproape de adevar o fi ajuns.

- Alte teorii ?

- Mm-hm.

A mestecat inca o inghititura, foarte nonsalanta.Ca si cum nu ar fi discutat aspectele monstrului cu insusi monstrul.

- Sper ca ai fost mai creativa de data asta..., am mintit cand am vazut ca nu continua.

De fapt speram sa se insele, sa fie foarte departe de adevar.

- Sau inca te inspiri din reviste cu benzi desenate ?

- Pai nu, n-am scos-o dintr-o revista cu benzi desenate, a spus ea un pic jenata.Dar nici n-am inventat-o eu.

- Atunci ? am intrebat printre dinti.

Cu siguranta n-ar vorbi asa de calm daca ar fi pe punctul de a incepe sa tipe.

Cat ea ezita muscandu-si buza, s-a intors chelnarita cu mancarea Bellei. Nu i-am dat atentie in timp ce aseza farfuria in fata Bellei si ma intreba daca sigur nu vreau nimic. Am refuzat-o dar am mai cerut cola. Chelnarita nu observase paharele goale.Le-a luat si a plecat.

- Ce spuneai ? am zis nerabdator imediat ce am ramas din nou singuri.

- O sa-ti spun despre asta in masina, a spus ea pe un ton scazut.

Ah, e de rau. Nu vroia sa-si spuna banuielile de fatza cu altii.

- Daca..., s-a oprit brusc.

- Exista conditii ?

Eram atat de tensionat incat aproape ca am marait cuvintele astea.

- Am cateva intrebari, bineinteles.

- Bineinteles, am fost eu de acord cu vocea dura.

Intrebarile ei erau probabil suficiente ca sa-mi pot da seama incotro i se indreaptau gandurile. Dar cum o sa-i raspund ? Cu minciuni responsabile ? Sau cu adevar ? Sau sa nu spun nimic, incapabil sa ma hotarasc.

Am ramas in tacere in timp ce chelnarita a umplut paharele cu Cola.

- Pai, da-i drumul, am zis cu maxilarul inclestat cand am ramas singuri.

- Ce faci in Port Angeles ?

Asta era o intrebare prea usoara venita din partea ei. Nu imi dadea nici un indiciu, in timp ce raspunsul meu, daca era sincer, ar fi dat mult prea multe la iveala. Mai bine sa-mi dea ea prima niste indicii.

- Urmatoarea, am zis.

- Dar asta era cea mai usoara.

- Urmatoarea, am repetat.

Era frustrata de refuz. Si-a mutat privirea asupra mancarii. Incet, gandindunde-se profund, a luat o inghititura si a mestecat-o deliberat. A baut niste Cola si intr-un final s-a uitat la mine. Ochii ei erau stransi cu suspiciune.

- Bine atunci, a zis ea. Sa presupunem, ipotetic vorbind, ca ... cineva... ar putea stii ce gandesc oamenii, sa le citeasca gandurile, stii tu...cu cateva exceptii.

Putea sa fie si mai rau.

Asta explica zambetul schitat in masina. Era isteata, nimeni altcineva nu mai ghicise asta despre mine. Inafara de Carlisle, dar atunci fusese destul de evident, la inceput, cand ii raspundeam la ganduri ca si cum le-ar fi rostit cu voce tare. El a inteles inaintea mea...

Intrebarea asta nu era asa grea. Era clar ca stia ca e ceva in neregula cu mine, dar nu era asa grav cum ar fi putut sa fie.Cititul gandurilor nu era pana la urma o caracteristica obisnuita a vampirilor. Am continuat cu ipoteza ei.

- Doar o singura exceptie, am corectat-o.Ipotetic.

Ea si-a ascuns un zambet, ca si cum vaga mea sinceritate o multumea.

- Bine, o singura exceptie.Cum functioneaza asta ? Care sunt limitarile? Cum ar putea...acel cineva sa gaseasca pe altcineva la momentul potrivit ?Cum ar stii el ca ea are necazuri ?

- Ipotetic vorbind?

- Bineinteles.

Buzele i-au tresarit iar ochii ciocolatii lichizi erau atenti.

- Pai..., am ezitat.Daca...acel cineva...

- Sa-i spunem Joe, a sugerat ea.

N-am putut sa nu zambesc in fatza entuziasmului ei. Oare chiar credea ca adevarul o sa fie un lucru bun ? Daca secretele mele ar fi fost placute, de ce le-as fi ascuns de ea?

- Joe atunci, am fost de acord.Daca Joe ar fi fost mai atent, sincronizarea n-ar fi trebuit sa fie atat de exacta, am clatinat din cap si mi-am stapanit un fior la gandul ca as fi putut sa ajung prea tarziu. Numai tu te puteai baga in belele intr-un oras atat de mic.Ai fi dat peste cap statisticile politiei pentru un deceniu, sa stii.

Buzele ei s-au coborat la colturi, si s-au imbufnat.

- Discutam despre un caz ipotetic.

Am ras de iritarea ei. Buzele ei, pielea ei...pareau asa de moi. Vroiam sa le ating. Vroiam sa-mi presez varful degetului pe fruntea ei incruntata si sa o netezesc.Imposibil.Pielea mea ar fi dezgustatoare pentru ea.

- Da, asa e, am spus intorcandu-ma la conversatie inainte sa ma deprim prea tare. Sa iti spunem Jane ?

S-a aplecat spre mine, tot umorul si iritarea disparandu-i din ochi.

- Cum ai stiut ?a intrebat cu o voce joasa si profunda.

Sa-i spun adevarul ?Vroiam sa merit increderea pe care o vedeam pe chipul ei.

- Poti sa ai incredere in mine sa stii, a soptit ea, si si-a intins o mana inainte ca si cum vroia sa imi atinga mainile pe care le tineam in fata mea pe masa. Le-am retras, gandindu-ma cu ura la felul in care o sa reactioneze ea la atingerea pielii mele ca de stanca.Ea si-a tras mana inapoi.

Stiam ca pot sa am incredere ca imi va pastra secretele in siguranta, era demna de incredere si buna la suflet. Dar nu puteam sa am incredere ca nu va fii ingrozita de secretele mele. Ar trebui sa fie ingrozita. Adevarul era ingrozitor.

- Nu stiu daca mai am de ales acum, am murmurat.

Imi aduc aminte ca am tachinat-o la un moment dat spunandu-i ca este « extraordinar de lipsita de spirit de observatie ». Cel putin puteam sa repar aceasta nedreptate.

- M-am inselat, ai mai mult spirit de observatie decat credeam.

Si, desi probabil ca nu si-a dat seama, am crezut foarte mult in ea.Si a observat totul.

- Credeam ca tu nu te inseli niciodata, a spus ea zambind pentru ca ma tachina.

- Asa era.

Asa era odata, cand inca stiam ce fac.Cand inca eram sigur de drumul meu.Iar acum totul era haos si tumult. Si totusi n-as schimba asta.Nu-mi vroiam viata care avea sens inapoi. Nu in conditiile in care haosul inseamna ca pot sa fiu cu Bella.

- M-am inselat asupra ta si din alt punct de vedere, am continuat clarificand lucrurile. Nu esti un magnet pentru accidente, asta nu e o clasificare indeajuns de cuprinzatoare. Esti un magnet pentru necazuri. Daca exista ceva periculos pe o raza de zece kilometri, te va gasi negresit.

De ce ea ? Ce a facut ca sa merite asa ceva ?

Chipul Bellei a devenit iar serios.

- Si te incluzi in categoria asta ?

Sinceritatea era mai importanta decat reputatia mea.

- Cu siguranta.

Si-a lasat privirea in jos, nu cu suspiciune ci cu o ciudata ingrijorare.Si-a intins iar mana deasupra mesei, incet si deliberat. Mi-am retras mainile putin din calea ei, dar ea m-a ignorat, hotarata sa ma atinga. Mi-am tinut respiratia, de data asta nu din cauza mirosului ei ci din cauza unei bruste si coplesitoare tensiuni. Frica. Pielea mea o s-o deguste. O sa fuga de mine.

A atins usor cu varfurile degetelor mana mea. Caldura atingerii ei blande si din proprie initiativa, era ceva ce nu puteam sa descriu. Nu mai simtisem asa ceva niciodata. Era aproape placere in forma ei pura. Ar fi fost perfect, daca nu mi-ar fi fost frica. I-am privit chipul in timp ce simtea pielea mea tare si rece, inca incapabil sa respir.

A schitat un zambet in coltul gurii.

- Multumesc, a spus ea intalnindu-mi privirea.E deja a doua oara.

Degetele ei moi au ramas pe mana mea de parca le placea sa stea acolo.

I-am raspuns cat de nonsalant am putut :

- Hai sa nu ajungem si la a treia, de acord ?

S-a strambat, dar a dat din cap.

Mi-am retras mainile de sub ale ei.Oricat de extraordinar ma simteam la atingerea ei, nu aveam de gand sa astept sa treaca minunea tolerantei ei si sa se transforme in repulsie. Mi-am ascuns mainile sub masa.

I-am citit in ochi, desi mintea ei era tacuta puteam sa percep increderea si intrebarile din privire. Am realizat in acel moment ca imi doream sa-i raspund la intrebari. Nu pentru ca ii datoram asta. Nu pentru ca vroiam sa aiba incredere in mine. Vroiam pur si simplu sa ma *cunoasca*.

- Te-am urmarit in Port Angeles, i-am spus.

Cuvintele mi-au iesit pe gura prea repede ca sa mai am timp sa le cizelez. Cunosteam pericolul adevarului si riscul pe care mi-l asumam. Stiam ca in orice moment calmul ei ciudat se putea transforma in istericale. Dar in loc sa ma opreasca, din contra, asta ma facea sa vorbesc si mai repede.

- Niciodata nu am incercat sa mentin in viata o anume persoana si e mai dificil decat as fi crezut.Dar asta probabil doar pentru ca e vorba de tine.Oamenii obisnuiti par sa treaca de o zi intreaga fara atatea catastrofe.

Am urmarit-o, asteptand.

Ea a zambit. Buzele i s-au curbat la colturi si ochii ei ciocolatii erau plini de caldura.

Tocmai am marturisit ca am urmarit-o ca un obsedat iar ea zambeste.

- Nu te-ai gandit ca mi-a sunat ceasul de prima data, atunci cu dubita, si ca te-ai pus in calea destinului ? a intrebat ea.

- Nu atunci a fost prima oara , am zis uitandu-ma la fatza de masa maro cu umeri incovoiati de rusine.

Toate barierele fusesera ridicate iar adevarul curgea liber si nesabuit.

- Ti-a sunat ceasul prima data cand te-am intalnit.

Era adevarat si ma infuria.Fusesem asezat deasupra vietii ei ca lama unei ghilotine.Era ca si cum fusese aleasa sa moara de o soarta cruda si nedrepta.Aceeasi soarta care, avand in vedere ca eu m-am opus, continua sa incerce s-o execute. Mi-am imaginat soarta personificata: o vrajitoare hidoasa, geloasa, o harpie razbunatoare.

Vroiam ca ceva, cineva sa fie responsabil pentru toate astea, ca sa pot lupta impotriva a ceva concret. Ceva, orice care se poate distruge, in asa fel incat Bella sa fie in siguranta.

Bella era foarte tacuta.Respiratia i se accelerase.

M-am uitat spre ea, stiind ca o sa vad in sfarsit frica la care ma asteptam in ochii ei. Tocmai am recunoscut cat de aproape am fost s-o omor. Mai aproape decat a fost camioneta care a alunecat la centrimetri distanta de ea. Si totusi, chipul ii era inca calm, ochii umbriti numai de ingrijorare.

- Iti amintesti ?

Trebuia sa-si aminteasca.

-Da, a spus ea cu vocea linistita si grava.

Ochii ei aratau ca este constienta de ce spuneam.Stia. Stia ca am vrut s-o omor.

Unde sunt tipetele ?

- Si totusi iata-te aici, am spus evidentiind contradictia.

- Da, iata-ma aici...datorita tie, a spus ea cu chipul devenindu-i curios in timp ce schimba subiectul lipsita de subtilitate. Pentru ca ai stiut cumva cum sa ma gasesti azi.

Lipsit de speranta, am incercat iar sa strapung bariera care ii proteja gandurile, disperat sa inteleg. Nu avea logica pentru mine. Cum ii mai putea pasa de altceva cand auzise un adevar atat de important ?

Ea a asteptat, curioasa. Pielea ei era palida, lucru normal pentru ea, dar pe mine inca ma ingrijora. Cina statea neatinsa in fatza ei. Daca continuam sa-i spun prea multe, o sa aiba nevoie de ceva care sa-i amortizeze starea de soc atunci cand aceasta o sa treaca.

Mi-am spus conditiile :

- Tu mananci, eu vorbesc.

S-a gandit la asta jumatate de secunda, apoi a aruncat inca o inghititura in gura, cu o viteza care contrasta cu calmul. Era mai agitata decat lasa sa se vada.

- E mai greu decat ar trebui sa fie, sa te urmaresc. De obicei pot gasi pe cineva foarte usor, odata ce le-am mai auzit mintea inainte.

I-am urmarit chipul cu grija cand am spus asta.Sa ghicesti e ceva, dar sa ti se confirme e cu totul altceva.

Ea era nemiscata, cu ochii mari. Mi-am simtit dintii strangandu-se in asteptarea panicii ei. Dar ea a clipit o singura data, a inghitit zgomotos si apoi a luat repede alta inghititura.Vroia sa continui.

- O urmaream pe Jessica, am continuat eu cantarindu-mi cuvintele.Nu cu mare atentie...dupa cum am spus numai tu te puteai baga in belele in Port Angeles.

Nu puteam sa rezist sa nu adaug asta.Oare ea realiza ca alte existente umane nu erau atat de pline de experiente mortale, sau ei i se parea normal ? Ea era cel mai departe de termenul de « normal ».

- Si la inceput nu am observat ca ai plecat de una singura.Apoi cand mi-am dat seama ca nu mai erai cu ea, am plecat sa te caut la libraria pe care am vazut-o in mintea ei. Stiam ca nu ai intrat ci ai plecat spre sud...si ca va trebui sa te intorci in curand. Asa ca te asteptam, cautand la intamplare prin gandurile oamenilor de pe strada, sa vad daca te observase cineva ca sa stiu unde esti.Nu aveam motive sa fiu ingrijorat...dar eram ciudat de nelinistit...

Mi s-a accelerat respiratia amintindu-mi sentimentul de panica. Mirosul ei imi persista in gat si eram fericit. Durerea asta inseamna ca ea e in viata. Atata timp cat ma ardea, ea era in siguranta.

- Am inceput sa conduc in cerc, inca...ascultand.

Speram ca intelege ce vreau sa spun.E probabil asa de confuz pentru ea.

- Soarele apunea in sfarsit si eram pe punctul de a cobori sa te caut pe jos.Iar apoi...

Cand mi-am amintit, clar ca si cum as fi retrait din nou momentul, am simtit aceeasi furie ucigatoare prin corp, impietrindu-ma. Il vroiam mort. Aveam nevoie ca el sa moara. Maxilarul mi s-a inclestat in timp ce ma concentram sa raman pe loc, la masa.Bella avea inca nevoie de mine.Asta era tot ce conta.

- Apoi ce ? a soptit ea, cu ochii mariti.

- Am auzit ce gandeau, am zis printre dinti incapabil sa-mi stapanesc maraitul.Ti-am vazut fata in mintea lui.

Abia puteam sa rezist dorintei de a ucide. Stiam inca precis unde il pot gasi.Gandurile lui negre se simteau in noapte, atragandu-ma spre el.

Mi-am acoperit fatza cu mainile, stiind ca expresia mea era a unui monstru, a unui pradator, a unui ucigas. M-am concentrat asupra imaginii chipului ei in spatele ochilor inchisi ca sa ma controlez, m-am gandit doar la ea.Structura delicata a oaselor ei, invelisul subtire al pielii albe, ca matasea intinsa deasupra sticlei, incredibil de moale si atat de usor de sfarmat.Era mult prea vulnerabila pentru lumea asta.Avea *nevoie* de un protector.Si, printr-o incurcatura ciudata a destinului, eu eram cel mai disponibil sa ocup functia asta.

Am incercat sa-i explic reactia mea violenta in asa fel incat sa inteleaga.

- A fost foarte...greu, nici nu-ti poti inchipui cat de greu a fost pentru mine sa te iau pur si simplu de acolo si sa-i las pe ei ...in viata, am soptit. Te-as fi lasat sa pleci cu Jessica si Angela dar imi era teama ca daca o sa ma lasi singur o sa ma duc sa-i caut.

Pentru a doua ora in seara asta i-am marturisit dorinta de crima. Cel putin asta era o crima in defensiva.

Ea era tacuta in timp ce eu ma chinuiam sa ma controlez. I-am ascultat bataile inimii. Ritmul era neregulat dar se mai potolea pe masura ce timpul trecea. Respiratia ii era lenta si constanta.

Eram atat de aproape de a-mi piede stapanirea de sine. Trebuia s-o duc acasa inainte sa...Sa-l omor ? Am devenit iar un criminal cand ea are incredere in mine ? Exista vreo cale sa ma opresc?

Mi-a promis ca o sa-mi spuna ultima ei teorie cand o sa fim singuri.Vroiam cu adevarat s-o aud? Eram nerabdator dar oare consecinta curiozitatii mele nu va fi mai rea decat frustrarea de a nu stii ?

Oricum, a avut parte de destul adevar pentru o singura noapte.

M-am uitat la ea din nou, iar fatza ii era mai palida decat inainte, dar calma.

- Esti gata sa mergi acasa ?am intrebat.

- Sunt gata de plecare, a spus ea alegandu-si cuvintele cu grija, de parca un simplu « da » nu ar fi exprimat in intregime ce vroia sa spuna.

Ce frustrant.

S-a intors chelnarita. Auzise ultima replica a Bellei in timp ce se invartea pe cealalta parte a separeului intrebandu-se cu ce sa ma mai serveasca.Vroiam sa-mi dau ochii peste cap la unele din serviciile pe care le avea in minte.

- Ce facem ?

- Suntem gata pentru nota de plata, multumesc.

Respiratia chelnaritei s-a accelerat si a fost pentru moment *ametita* de vocea mea, ca sa o citez pe Bella.

Intr-un scurt moment de perceptivitate, auzind felul in care suna vocea mea in capul ei uman, am realizat de ce atrageam atat de multa admiratie in seara asta, fara sa fie urmata de obisnuita teama. Era din cauza Bellei. Incercam atat de tare s-o protejez, sa fiu mai putin infricosator, sa fiu *uman*, incat imi pierdusem intradevar indemanarea in a speria lumea. Oamenii vedeau doar frumusetea acum ca latura mea infricosatoare era tinuta cu grija sub control.

M-am uitat la chelnarita asteptand sa-si revina.Era amuzant intr-un fel, acum ca intelesesem motivul.

- Sigur, se balbai ea. Poftiti.

Mi-a intins carnetul cu nota de plata, gandindu-se la biletelul pe care il ascunsese in spatele bonului. Un bilet cu numele ei si numarul de telefon.

Da, era oarecum amuzant.

Aveam banii pregatiti din nou.I-am dat carnetul inapoi imediat, ca sa nu isi piarda timpul asteptand un apel telefonic care n-o sa vina niciodata.

- Pastrati restul, i-am spus sperand ca valoarea bacsisului ii va alunga dezamagirea.

M-am ridicat, iar Bella mi-a urmat repede exemplul. As fi vrut sa-i ofer mana mea dar m-am gandit ca s-ar putea sa intind coarda prea mult. I-am multumit chelnaritei, tinandu-mi ochii atintiti asupra Bellei. Si Bella parea sa fie amuzata de ceva.

Am iesit.Am mers in spatele ei, cat de aproape am indraznit. Indeajuns de aproape incat caldura emanata de corpul ei sa fie ca o atingere fizica asupra corpului meu. Cand i-am tinut usa deschisa a oftat incet si ma intrebam ce regret ar putea s-o intristeze. M-am uitat in ochii ei, pe punctul de a o intreba, dar ea a parut brusc rusinata coborandu-si privirea in pamant. M-a facut si mai curios, dar in acelasi timp m-a facut sa ezit sa intreb.Linistea dintre noi a continuat si dupa ce ne-am urcat in masina.

Am deschis caldura.Se schimbase brusc temperatura, probabil ca frigul din masina era foarte neplacut pentru ea.Ea s-a cuibarit in geaca mea, cu un mic zambet pe buze. Am asteptat, amanand conversatia pana in momentul in care luminile strazii s-au mai rarit.Intunericul ma facea sa ma simt mai singur cu ea.

Era oare decizia corecta ? Acum ca eram concentrat numai asupra ei, masina parea foarte mica. Mirosul ei se imprastia in jur in curentul aerului conditionat, intensificandu-se din ce in ce mai tare. Isi crease propria forta, ca o entitate alaturi de noi in masina. O prezenta care isi cerea recunoasterea.

O obtinuse deja, eu ardeam. Durerea era acceptabila totusi. Parea potrivita. Spusesem atat de multe secrete in seara aceasta, mai multe decat trebuia. Si ea era inca aici, inca langa mine. Datoram ceva in schimb.Un sacrificiu. O ofranda dureroasa.

Daca as putea sa raman la stadiul asta, arsura si nimic mai mult.Dar veninul imi umplea gura si muschii mi se incordau in asteptare, ca si cum as fi vanat...

Trebuia sa alung astfel de ganduri din minte. Si stiam ce ar putea sa-mi distraga atentia.

- Acum, i-am zis temandu-ma ca raspunsul ei imi va intetii durerea. E randul tau.

Capitolul 10 – Teoria

- Pot sa mai pun doar o singura intrebare? se ruga ea in loc sa-mi asculte cererea.

Eu eram la limita, groaznic de incordat. Si totusi, ce tentant era sa ma bucur de moment. Sa o am pe Bella cu mine, de buna voie, pentru inca cateva secunde. Am oftat si am zis :

- Una singura.

- Pai..., ezita ea un moment ca si cum incerca sa se hotarasca carei intrebari sa-i dea glas. Ai spus ca stiai ca nu am intrat in librarie, si ca am luat-o spre sud.Ma intrebam cum ai stiut asta.

M-am uitat fix prin geamul parbrizului. Inca o intrebare care nu dezvaluia nimic despre ea, si dezvaluia prea mult despre mine.

- Credeam ca am trecut peste partea in care te eschivai, a spus ea pe un ton critic si dezamagit.

Ce ironic.Ea se eschiva in mod constant, chiar fara sa vrea.

Pai, voia sa fiu direct. Iar conversatia asta oricum nu se indrepta intr-o directie buna.

- Bine atunci, am zis.Ti-am urmarit mirosul.

As fi vrut sa-i observ reactia, dar mi-era frica de ce as fi vazut.In loc sa o privesc i-am ascultat respiratia accelerandu-i-se si apoi stabilizandu-se. A vorbit din nou dupa un moment, iar vocea ii era mai calma decat ma asteptasem.

- Nu mi-ai raspuns la prima intrebare...,spuse ea.

M-am uitat in jos la ea, incruntandu-ma. Mai era si insistenta...

- Care anume ?

- Cum functioneaza cititul gandurilor ? repeta ea intrebarea pe care mi-o pusese si in restaurant.Poti sa citesti mintea oricui, oricand? Cum faci asta ? Poate si restul familiei tale sa.... ?

S-a oprit brsc, inrosindu-se.

- Sunt mai multe intrebari, am zis.

Ea se uita in continuare la mine, asteptandu-si raspunsurile.Si de ce sa nu-i spun ? Oricum ghicise deja singura destule despre asta, si era un subiect mai usor de abordat decat cel iminent.

- Nu, doar eu pot face asta.Si nu pot sa aud pe oricine oriunde. Trebuie sa fiu destul de aproape. Cu cat mai familiara este ... « vocea » cuiva, cu atat mai de departe o pot auzi. Dar oricum, nu mai mult de cateva mile.

Am incercat sa gasesc un mod de a explica in asa fel incat sa inteleaga, o analogie cu care sa fac legatura.

- E ca si cum as fi intr-o sala imensa plina cu oameni si toata lumea vorbeste in acelasi timp.E doar un zumzet, un bazait de voci pe fundal. Pana cand ma concentrez pe o singura voce si atunci tot ce gandeste persoana respectiva imi e clar.De cele mai multe ori nu le bag in seama, poate fi innebunitor. Si este mai

usor sa par *normal*, m-am strambat pronuntand cuvantul, cand nu raspund in mod accidental la gandurile cuiva si nu la cuvintele lor.

- De ce crezi ca pe mine nu ma poti auzi ? intreba ea.

I-am mai dat inca un raspuns sincer si inca o analogie.

- Nu stiu, am recunoscut. Singura banuiala pe care o am e ca poate mintea ta nu functioneaza la fel ca a celorlalti. De parca gandurile tale ar fi pe frecventa AM, iar eu nu prind decat FM.

Mi-am dat seama ca n-o sa-i placa comparatia asta. Anticiparea reactiei ei m-a facut sa zambesc. Iar ea nu m-a dezamagit.

- Mintea mea nu functioneaza corect ? intreba ea cu vocea plina de intristare.Sunt o ciudata?

Ah, din nou...ce ironic.

- Eu aud voci in cap si tu esti ingrijorata ca *tu* esti ciudata, am ras.

Intelegea perfect toate amanuntele si totusi lucrurile evidente le intelegea pe dos. Intotdeauna instinctele gresite...

Bella isi musca buza iar adancitura dintre sprancene deveni pronuntata.

- Stai linistita, am calmat-o eu.E doar o teoie.

Si exista o teorie mai importanta care trebuia discutata.Eram nerabdator sa terminam odata cu asta.Fiecare secunda care trecea ma facea sa simt ca trag prea mult de timp.

- Ceea ce ne aduce inapoi la tine, am spus impartit in doua : eram nerabdator sa ajungem la subiectul asta, si in acelasi timp nu voiam.

Ea a oftat, inca muscandu-si buza.Eram ingrijorat sa nu se raneasca. S-a uitat in ochii mei, cu chipul tulburat.

- Nu trecusem parca de partea cu eschivarile ?am intrebat eu incet.

Ea s-a uitat in jos, luptandu-se parca cu o dilema interioara.Dintr-o data s-a incordat si ochii i s-au marit. Frica i-a aparut in privire pentru prima data.

- Doamne Dumnezeule! striga ea.

Am intrat in panica.Ce vazuse ? Cum am speriat-o?

Apoi ea a tipat:

- Incetineste!

- Ce s-a intamplat ?

Nu intelegeam de unde vine temerea ei.

- Conduci cu 100km la ora ! a strigat ea la mine.

A aruncat o privire pe geam si s-a ferit din fatza imaginii copacilor intunecati pe langa care treceam cu viteza. Acest mic detaliu, doar putina viteza, o face pe ea sa strige inspaimantata ?

- Relaxeaza-te Bella, mi-am dat eu ochii peste cap.

- Incerci sa ne omori ?a intrebat ea cu vocea ridicata si incordata.

- N-o sa facem nici un accident, i-am promis eu.

Ea a respirat adanc, printre dintii inclestati , si apoi a vorbit pe un ton putin mai scazut :

- De ce te grabesti asa ?

- Intotdeauna conduc asa.

I-am intalnit privirea, amuzat de expresia ei socata.

- Tine-ti ochii la drum, striga ea.

- N-am avut niciodata un accident, Bella.Nici macar n-am luat vreo amenda, i-am zambit si mi-am aratat fruntea (era chiar si mai amuzanta absurditatea de a fi capabil sa glumesc cu ea despre ceva secret si straniu) Am un detector de radar incorporat.

- Foarte amuzant, a zis ea sarcastic, cu vocea mai mult speriata decat nervoasa.Charlie e politist, nu stii?Am fost crescuta sa respect regulile de circulatie. Si, oricum, daca ne transformi intr-un covrig de Volvo in jurul unui copac, probabil ca tu poti sa pleci nevatamat.

- Probabil, am repetat si am ras fara umor.

Da, ne-am fi descurcat diferit in cazul unui accident. Avea dreptate sa-i fie frica, in ciuda abilitatilor mele de sofat.

- Dar tu nu poti.

Cu un oftat am incetinit.

- Multumita ?

- Aproape, zise ea cu ochii pe vitezometru.

Era inca prea rapid pentru ea ?

- Urasc sa conduc incet, am murmurat dar am mai incetinit inca un pic.

- Asta e incet ?intreba ea.

- Destul cu comentariile despre felul in care conduc,am zis nerabdator.

De cate ori imi evitase intrebarea pana acum ? De trei ori ? Patru ori ? Oare speculatiile ei erau atat de groaznice ? Trebuia sa stiu.Acum.

- Inca mai astept ultima ta teorie.

Si-a muscat iar buza, iar expresia i-a devenit trista, aproape indurerata.

Mi-am stapanit nerabdarea si mi-am imblanzit vocea.Nu vroiam s-o supar.

- N-o sa rad, i-am promis eu dorindu-mi ca numai jena sa fie motivul pentru care nu voia sa vorbeasca.

- Mai tare mi-e frica ca te vei supara pe mine, sopti ea.

Mi-am fortat vocea sa ramana calma.

- E asa rau ?

- Destul de rau, da.

S-a uitat in jos, refuzand sa-mi intalneasca privirea.Secundele treceau.

- Spune-mi, am incurajat-o eu.

- Nu stiu de unde sa incep, zise ea pe un ton scazut.

- De ce nu incepi cu inceputul ?am spus eu amintindu-mi ce-mi spusese inainte de cina. Ai spus ca nu ai inventat asta de una singura.

- Nu, confirma ea si apoi tacu din nou.

M-am gandit la lucrurile care ar fi putut s-o inspire.

- De unde ai pornit ? De la o carte ? Un film ?

Ar fi trebuit sa ma uit prin colectiile ei cand fusesem la ea acasa. N-aveam idee daca in raftul ei de carti se aflau si Bram Stoker sau Anne Rice...

- Nu, spuse ea din nou.Am fost sambata la plaja.

Nu ma asteptam la asta. Barfele locale despre noi nu fusesera niciodata prea bizare, sau clare. Exista vreun zvon nou despre care nu auzisem ? Bella si-a mutat privirea de pe mainile ei spre mine si a observat mirarea de pe chipul meu.

- M-am intalnit cu un vechi prieten de familie – Jacob Black, continua ea.Tatal lui si cu Charlie sunt prieteni de cand eram eu mica.

Jacob Black – numele nu imi era familiar, si totusi imi amintea de ceva...de demult....M-am uitat prin parpriz parcurgand in minte amintiri, ca sa gasesc legatura.

- Tatal lui e unul din batranii tribului Quileute, spuse ea.

Jacob Black. *Ephraim Black*. Un descendent, fara indoiala.

Nici ca se putea mai rau.

Ea stia adevarul.

Imi calculam in minte consecintele acestui fapt, in timp ce masina zbura peste drumul intunecat. Aveam corpul incordat de teama, lipsit de orice miscare inafara de micile reflexe automate cu care tineam masina sub control.

Ea stia adevarul.

Dar...daca stia adevarul inca de sambata...atunci stiuse si toata seara asta cat a stat cu mine, si totusi...

- Ne-am dus sa ne plimbam, continua ea.Si el imi spunea niste legende vechi, incercand sa ma sperie cred. Mi-a spus una...

S-a oprit brusc, dar nu mai era nevoie ca ea sa isi cantareasca cuvintele.Stiam deja ce urmeaza sa spuna. Singurul mister ramas era motivul pentru care statea langa mine acum.

- Continua, am zis.

- Despre vampiri, rasufla ea, cuvintele ei iesind ca o soapta.

Intr-un fel era chiar mai rau s-o aud spunand cuvantul cu voce tare decat era sa stiu ca ea stie. M-am cutremurat auzind-o, dar m-am controlat.

- Si te-ai gandit imediat la mine ?am intrebat.

- Nu. El...a mentionat familia ta.

Ce ironic ca tocmai progenitura lui Ephraim a fost cel care a incalcat tratatul, dupa ce el il votase. Un nepot, sau stranepot poate. Cati ani au trecut ? Saptezeci ?

Ar fi trebuit sa-mi dau seama ca adevaratul pericol nu era reprezentat de batranii care *credeau* in legende. Evident ca generatia tanara, cei care fusesera avertizati dar care luau in deradere vechile superstitii, evident ca in ei statea pericolul ca noi sa fim descoperiti.

Banuiesc ca asta insemna ca eram acum liber sa ucid micul trib lipsit de aparare de pe coasta. Ephraim si haita lui de protectori erau de mult morti...

- El a crezut ca sunt doar superstitii prostesti, a spus Bella dintr-o data cu vocea cuprinsa de o teama nou aparuta. Nu se astepta sa le iau in serios.

Cu coltul ochiului am vazut-o cum isi freaca mainile nelinistita.

- A fost vina mea, a spus ea dupa o pauza scurta si apoi si-a lasat capul in jos ca si cum era jenata.Eu l-am fortat sa imi spuna.

- De ce ?

Nu era prea greu sa-mi controlez tonul vocii. Ce fusese mai rau trecuse.Atata timp cat discutam detaliile revelatiei, nu trebuia sa ajungem si la consecintele ei.

- Lauren a spus ceva despre tine, incerca sa ma provoace, se stramba ea amintindu-si.

Mi-a distras putin atentia, pentru ca am inceput sa ma intreb cum ar fi putut cineva s-o provoace pe Bella vorbind despre mine...

- Iar un baiat mai mare din trib a spus ca familia ta nu merge in rezervatie, numai ca suna de parca voia sa spuna altceva. Asa ca l-am prins pe Jacob singur si l-am pacalit sa-mi spuna.

Si-a lasat si mai mult capul in jos cand a recunoscut asta, iar expresia ei parea...plina de vinovatie.

M-am uitat in alta parte si am inceput sa rad. *Ea* se simtea vinovata ? Ce putuse oare sa faca incat sa merite sa se simta vinovata in vreun fel?

- Cum l-ai pacalit ?am intrebat

- Am incercat sa flirtez. A functionat mai bine decat as fi crezut, a explicat ea cu vocea mirata amintindu-si succesul avut.

Puteam numai sa-mi imaginez, avand in vedere atractia pe care o exercita asupra tuturor baietilor, fara sa aiba cea mai vaga idee, cat de coplesitor trebuie sa fi fost cand chiar s-a *straduit* sa fie atractiva. M-am simtit brusc cuprins de mila pentru baiatul pe care isi folosise ea puterea.

- As fi vrut sa vad asta, am spus si apoi am ras din nou cu umor negru.

Imi doream sa fi auzit reactia baiatului, sa fiu martor la distrugerea lui.

- Si m-ai acuzat pe mine ca ametesc oamenii. Bietul Jacob Black.

Nu eram suparat pe sursa care imi dezvaluise identitatea, asa cum m-as fi asteptat sa fiu. Nu stia ce face. Si cum ar fi putut cineva, oricine, sa refuze sa-i ofere fetei ce voia sa obtina ? Nu, eu simteam numai compatimire pentru dezastrul pe care il provocase ea in mintea baiatului.

Am simtit imbujorarea ei incalzind aerul dintre noi. M-am uitat la ea, iar ea se uita pe geam. Nu spunea nimic.

- Ce-ai facut apoi ? am intrebat.

Era timpul sa ne intoarcem la povestea de groaza.

- Am cautat pe internet.

Foarte practic.

- Si asta te-a convins ?

-Nu, zise ea. Nu se potrivea nimic.Majoritatea informatiilor erau stupide.Iar apoi...

Iar s-a oprit in mijlocul propozitiei si am auzit-o strangand din dinti.

- Ce ?am intrebat.

Ce a aflat ? Ce anume a facut-o sa inteleaga cosmarul ?

A fost o pauza scurta, si apoi ea a soptit:

- Am decis ca nu conteaza.

Socul mi-a blocat gandurile pentru jumatate de secunda, si apoi am inteles totul. Am inteles de ce le-a lasat pe prietenele ei sa plece in seara asta in loc sa se duca cu ele.De ce s-a urcat la mine in masina in loc sa fuga, tipand dupa ajutor si sunand la politie...

Reactiile ei erau mereu gresite, mereu complet gresite. Atragea pericolul spre ea. Il invita sa se aproprie.

- Nu conteaza ? am zis printre dinti, cuprinzandu-ma furia.

Cum se presupunea ca trebuie sa protejez pe cineva atat de...de...de hotarata sa ramana neprotejata.

- Nu, spuse ea incet cu o voce inexplicabil de blanda.Pentru mine nu conteaza ce esti.

Era imposibila.

- Nu-ti pasa daca sunt un monstru ? Daca nu sunt om ?

- Nu.

Am inceput sa ma intreb daca este in toate mintile.

Banuiesc ca as fi putut sa am grija sa primeasca cele mai bune ingrijiri posibile...Carlisle avea cunostinte, putea sa-i gaseasca cei mai buni doctori, cei mai priceputi terapeuti. Poate se putea face ceva ca sa vindece orice era in neregula cu ea, orice o facea sa n-o deranjeze sa stea langa un vampir. As fi pazit spitalul, evident, si as fi vizitat-o cat de des imi era permis...

- Te-ai suparat, ofta ea.Nu trebuia sa spun nimic.

Ca si cum daca si-ar fi ascuns tendintele de tulburare psihica ne-ar fi ajutat cu ceva pe vreunul din noi.

- Nu. Prefer sa stiu ce gandesti, chiar daca ceea ce gandesti e o nebunie.

- Deci ma insel din nou ? intreba ea, un pic beligeranta de data asta.

- Nu la asta ma refeream, am zis strangand din dinti. « Nu conteaza » am citat-o eu pe un ton caustic.

- Am dreptate ? spuse ea.

- Conteaza ? am replicat eu.

- Nu chiar, zise ea cu vocea stapanita.Dar sunt curioasa.

Nu chiar. Nu conteaza. Nu-i pasa. Stia ca nu sunt uman, ca sunt un monstru si nu conta pentru ea.

Pe langa ingrijorarea pentru sanatatea ei psihica, am inceput sa simt un val ametitor de speranta. Am incercat sa alung sentimentul.

- Cu privire la ce esti curioasa ? am intrebat-o.

Nu mai ramasesera secrete, doar detalii minore.

- Cati ani ai ?intreba ea.

- 17, am spus eu automat si hotarat.

- Si de cat timp ai 17 ani ?

Am incercat sa nu zambesc in fatza tonului ei superior.

- De ceva vreme, am recunoscut eu.

- Bine, a zis ea brusc entuziasmata.

Mi-a zambit. Cand m-am uitat la ea, nelinistit din nou de sanatatea ei mentala, mi-a zambit si mai larg.Am zambit si eu fortat.

- Nu rade, ma avertiza ea. Dar cum poti sa iesi afara in timpul zilei ?

Am ras in ciuda faptului ca imi ceruse sa n-o fac. Cercetarile ei nu i-au adus vreo informatie neobisnuita, se pare.

- E un mit, i-am zis.

- Ars de soare ?

- Mit.

- Dormitul in sicrie ?

- Mit.

Somnul nu mai fusese o parte din viata mea de atat de mult timp...asta pana acum cateva nopti cand am privit-o pe Bella visand...

- Nu pot sa dorm, am murmurat completandu-mi raspunsul la intrebarea ei.

Ea a tacut un moment.

- Deloc ? a intrebat ea.

-Niciodata, am oftat eu.

M-am uitat in ochii ei mari ascunsi in spatele genelor lungi, si mi-am dorit sa pot sa dorm. Nu pentru uitare, asa cum imi doream de obicei, nu ca sa scap de plictiseala, ci pentru ca imi doream sa pot sa *visez*. Poate ca, daca as fi inconstient, daca as putea sa visez, as putea sa traiesc pentru cateva ore intr-o lume in care ea si cu mine suntem impreuna. Ea ma visa pe mine.Voiam si eu s-o visez pe ea.

Se uita la mine intrebatoare. A trebuit sa-mi mut privirea.

Nu puteam s-o visez. Ea n-ar trebui sa ma viseze pe mine.

- Inca nu mi-ai pus cea mai importanta intrebare inca, am zis simtindu-mi pieptul tacut mai rece si mai tensionat decat inainte.

Trebuia s-o fortez sa inteleaga. La un moment dat trebuia sa realizeze ce face. Trebuia sa vada ca toate astea *contau* intradevar, mai mult decat orice. Mai mult decat faptul ca o iubeam.

- Care e aia ? a intrebat ea surprinsa si fara sa banuiasca.

Asta mi-a inasprit vocea si mai tare.

- Nu esti ingrijorata in legatura cu dieta mea ?

- Aa, asta, a spus ea pe un ton scazut pe care nu l-am putut interpreta.

- Da, asta. Nu vrei sa stii daca beau sange ?

S-a crispat la auzul intrebarii mele.In sfarsit. Intelegea.

- Pai, Jacob a spus ceva despre asta, a zis ea.

- Ce-a spus Jacob ?

- A spus ca voi nu...vanati oameni.A spus ca se pare ca familia ta nu e periculoasa pentru ca vanati numai animale.

- A spus ca nu suntem periculosi ? am repetat eu cinic.

- Nu chiar, a rectificat ea.A spus ca *se pare* ca nu sunteti periculosi.Dar indienii Quileute tot nu va vor pe pamanturile lor, pentru orice eventualitate.

M-am uitat la drum, cu gandurile invartindu-mi-se fara speranta, si gatul arzandu-ma din cauza setei familiare.

- Deci a avut dreptate?a intrebat ea asa de calm de parca confirma starea vremii. Nu vanati oameni?

- Indienii Quileute au o memorie foarte buna.

Ea a dat din cap pentru sine, meditand intens.

- Nu te lasa indusa in eroare de asta totusi, am spus eu repede. Au dreptate sa se tina la distanta de noi. Inca suntem periculosi.

-Nu inteleg.

Nu, nu intelegea.Cum puteam oare s-o fac sa vada?

- Incercam, i-am zis. De obicei suntem foarte buni la ceea ce facem. Dar uneori facem greseli. Ca mine, de exemplu, pentru ca mi-am permis sa fiu singur cu tine.

Mirosul ei era inca o forta de sine statatoare in masina. Incepeam sa ma obisnuiesc, aproape ca puteam s-o ignor dar nu puteam sa neg ca tot corpul meu o dorea dintr-un motiv gresit. Gura imi era plina de venin.

- Asta e o greseala ? intreba ea cu o voce din care se intelegea ca are inima sfasiata.

Tonul ei m-a dezarmat. Ea voia sa fie cu mine, in ciuda a tot ce stia, voia sa fie cu mine.

Speranta m-a cuprins iar, dar am alungat-o.

- Una foarte periculoasa, i-am zis sincer, dorindu-mi ca adevarul sa nu mai conteze cumva.

Nu mi-a raspuns.I-am auzt ritmul inimii schimbandu-se. Batea in moduri ciudate, dar nu parea a fi de la frica.

- Spune-mi mai mult, a spus ea brusc cu vocea chinuita.

Am analizat-o cu atentie. Suferea.Cum am putut sa permit asa ceva?

- Ce altceva vrei sa stii?am intrebat-o, incercand sa gasesc un mod de a o face sa nu sufere.

Nu trebuia sa sufere.N-o s-o las sa sufere.

- Spune-mi de ce vanezi animale in loc de oameni, a spus ea inca tulburata.

- Nu *vreau* sa fiu un monstru, am murmurat.

- Dar animalele nu sunt destul ?

Am cautat alta comparatie, o modalitate sa intelega.

- Nu am de unde sa stiu desigur, dar as compara asta cu traitul cu tofu si lapte de soia. Spunem despre noi ca spunem vegetarieni, o gluma de-a noastra. Nu ne satisface complet foamea sau mai degraba, setea. Dar ne mentine indeajuns de puternici incat sa putem rezista.In majoritatea timpului.

Mi-am ridicat tonul vocii.Imi era rusine de faptul ca am permis sa o expun unui asemenea pericol. Pericol la care continua sa fie expusa...

- Cateodata e mai greu, alteori mai usor.

- Este foarte greu pentru tine acum ?

Am oftat.Bineinteles ca trebuia sa puna intrebarea la care nu voiam sa raspund.

- Da, am recunoscut eu.

Am ghicit corect de data asta reactia ei fizica : respiratia i-a ramas neschimbata, bataile inimii si-au continuat ritmul. Ma asteptam la asta, dar nu intelegeam de ce. De ce nu ii era frica ?

- Dar nu ti-e foame acum, a afirmat ea foarte sigura.

- De ce crezi asta ?

- Ochii tai, a zis ea.Ti-am spus ca am o teorie. Am observat ca oamenii, barbatii in general sunt mai tafnosi cand le e foame.

Am ras de cuvantul folosit de ea : “tafnosi”.Existau si alte explicatii, dar avea dreptate, ca de obicei.

- Ai spirit de observatie,nu? am ras eu.

A zambit putin, iar adancitura de pe frunte i-a aparut din nou ca si cum se concentra la ceva.

- Ai fost la vanatoare weekendul asta, cu Emmett? a intrebat ea cand m-am oprit din ras.

Tonul degajat pe care vorbea era in acelasi timp fascinant si frustrant.Chiar putea sa accepte atatea informatii dintr-o data ? Eram eu mai aproape de a intra in stare de soc decat parea ea sa fie.

- Da, i-am spus

Dar apoi, desi aveam de gand sa ma opresc, am simtit aceeasi dorinta de nestapanit pe care o avusesem si in restaurant: Voiam ca ea sa ma cunoasca.

- Nu voiam sa plec, am continuat incet, dar era necesar. E putin mai usor sa fiu in preajma ta atunci cand nu sunt insetat.

- De ce nu voiai sa pleci ?

Am respirat adanc si apoi m-am intors sa-i intalnesc privirea. Genul asta de sinceritate era dificil din toate punctele de vedere.

- Ma face sa ma simt...nelinistit.

Cuvantul suna destul de potrivit, desi nu era indeajuns de puternic.

-...sa fiu departe de tine. Nu glumeam cand te-am rugat joia trecuta sa incerci sa nu cazi in ocean sau sa te calce vreo masina.Tot weekendul am fost cu mintea aiurea, ingrijorat din cauza ta. Si, dupa ce s-a intamplat in seara asta, sunt surprins ca ai trecut de tot weekendul nevatamata.

Mi-am amintit zgarieturile din palmele ei.

- Ma rog, aproape nevatamata, am rectificat.

- Poftim ?

- Palmele tale, i-am amintit.

- Am cazut, a oftat ea.

Deci ghicisem.

- Asa m-am gandit si eu, am spus incapabil sa-mi retin zambetul.Fiind vorba de tine, banuiesc ca ar fi putut fi mult mai rau, iar posibilitatea asta m-a chinuit tot timpul cat am fost plecat. Au fost trei zile foarte lungi. L-am calcat rau de tot pe nervi pe Emmett.

Sincer, afirmatia nu trebuia pusa la timpul trecut. Probabil inca il calcam pe nervi pe Emmett, si pe tot restul familiei. Inafara de Alice...

- Trei zile? a intrebat ea cu vocea brusc taioasa. Nu te-ai intors abia astazi?

Nu intelegeam supararea din vocea ei.

- Nu, ne-am intors duminica.

- Atunci de ce nu ati venit niciunul la scoala ? a intrebat ea.

Iritarea ei ma deruta. Nu parea sa-si dea seama ca intrebarea asta era legata de mitologie, din nou.

- Pai, m-ai intrebat daca ma raneste soarele si ti-am spus ca nu, i-am zis.Dar nu pot iesi in lumina soarelui, cel putin nu unde ma poate vedea cineva.

Asta i-a distras atentia de la misterioasa iritare.

- De ce ?a intrebat ea inclinandu-si capul pe-o parte.

Ma indoiam ca pot sa gasesc o analogie potrivita ca sa explic asta. Asa ca i-am spus :

- Iti voi arata candva.

Si apoi m-am intrebat daca asta o sa fie o promisiune pe care o s-o incalc.O s-o mai vad vreodata dupa seara asta ? O iubeam indeajuns de mult incat sa suport s-o parasesc ?

- Ai fi putut sa ma suni, a spus ea.

Ce concluzie ciudata.

- Dar stiam ca esti in siguranta.

- Dar *eu* nu am stiut unde esti *tu*.Eu...

S-a oprit brusc, si si-a inclestat mainile.

- Ce?

- Nu mi-a placut, a spus ea timid.

Pielea de pe pometi i se incalzise.

- ...sa nu te vad.Si pe mine m-a nelinistit.

Esti multumit *acum* ? m-am intrebat pe mine insumi. Ei bine, iata recompensa pentru ca mi-am permis sa sper.

Ma simteam uimit, extaziat, infricosat, mai mult infricosat, sa realizez ca cele mai nebunesti vise ale mele nu erau foarte departe de a se implini.De asta nu conta pentru ea ca sunt un monstru. Era exact acelasi motiv pentru care nu mai contau regulile in cazul meu. Motivul pentru care ceea ce era corect si ceea ce era gresit nu mai erau lucruri opuse...Motivul pentru care toate prioritatile mele se rearanjasera in asa fel incat sa faca loc acestei fete pe primul loc pe lista.

Bella tinea si ea la mine.

Stiam ca nu era nimic comparativ cu cat o iubeam eu pe ea. Dar era indeajuns ca isi risca viata ca sa stea aici cu mine. S-o faca cu buna stiinta.

Era indeajuns ca s-o ranesc daca faceam ce trebuia si o paraseam. Mai ramasese ceva ce puteam sa fac acum fara s-o ranesc ? Ceva, orice ? Ar fi trebuit sa ma tin la distanta. N-ar fi trebuit sa ma intorc in Forks. N-o sa fac decat s-o ranesc. Oare asta ma putea face sa nu raman de data asta ? Sa nu inrautatesc situatia si mai mult ? Felul in care ma simteam acum, simtindu-i caldura pe piele...

Nu.Nimic nu ma putea opri.

- Of, am rasuflat.Asta nu e bine.

- Ce-am spus ? a intrebat ea luand imediat vina asupra ei.

- Nu vezi, Bella ? Una e sa ma fac pe mine nefericit si alta e sa fii si tu atat de implicata.Nu vreau sa simti asta.

Era adevarul si era o minciuna in acelasi timp.Partea egoista din mine era extaziata de fericire ca ea ma voia asa cum o voiam si eu.

- Nu e bine.Nu e sigur.Sunt periculos Bella, te rog intelege asta !

- Nu, buzele i s-au rasfrant cu incapatanare.

- Vorbesc serios.

Ma luptam cu mine insumi atat de tare, pe jumatate disperat ca ea sa inteleaga, pe jumatate disperat sa n-o mai avertizez, incat cuvintele imi ieseau maraite.

- Si eu, a insitat ea. Ti-am spus, nu conteaza ce esti. Este prea tarziu.

Prea tarziu ? Lumea a devenit o imagine alb-negru pentru o secunda nesfarsita, in timp ce vedeam in minte umbrele intinzandu-se spre o Bella care dormea linistita. Umbrele veneau inevitabil, de neoprit. Ii furau culoarea pielii si o impingeau spre intuneric.

Prea tarziu ? Viziunea lui Alice mi se invartea in cap, ochii rosii plini de sange ai Bellei uitandu-se la mine inexpresivi. Inexpresivi...dar era imposibil sa nu ma urasca pentru viitorul care o astepta. Sa ma urasca pentru ca i-am furat totul. I-am luat viata si sufletul.

Nu putea sa fie prea tarziu.

- Sa nu mai spui niciodata asta, am suierat eu printre dinti.

Ea s-a uitat pe geam muscandu-si buza din nou. Mainile ii erau stransa in pumni in poala. Respiratia ii era sacadata si intrerupta.

- La ce te gandesti ? trebuia sa stiu.

Ea a clatinat din cap fara sa se uite la mine.Am vazut ceva stralucind, ca un cristal pe obrazul ei.

Agonie.

- Plangi ?

Am facut-o sa *planga*.Am ranit-o chiar asa tare.

Ea si-a sters lacrimile cu dosul palmei.

- Nu, a mintit ea cu vocea sparta.

Un instict de mult uitat m-a facut sa ma intind spre ea. In acel moment m-am simtit mai uman ca niciodata. Dar apoi mi-am amintit ca...nu sunt. Si m-am retras.

- Imi pare rau, am zis cu maxilarul inclestat.

Cum o sa-i pot spune vreodata cat de rau imi pare. Pentru toate greselile stupide pe care le-am facut. Pentru egoismul meu fara limite. Pentru faptul ca ea a fost atat de ghinionista incat sa starneasca aceasta prima si tragica iubire in mine. Si pentru toate lucrurile care nu depindeau de mine, ca fusesem un mostru ales de soarta sa-i curm ei viata.

Am respirat adanc, ignorand reactia dureroasa la mirosul din masina.Si am incercat sa ma adun.

Voiam sa schimb subiectul, sa ma gandesc la altceva. Din fericire pentru mine, curiozitatea cu privire la fata era insatiabila. Intotdeauna aveam o intrebare pregatita.

- Spune-mi ceva, am spus.

- Da ? zise ea ragusita avand inca lacrimi in voce.

- La ce te gandeai in seara asta, chiar inainte sa vin eu de dupa colt ? Nu ti-am putut intelege expresia, nu pareai speriata, ci pareai ca te concentrezi foarte tare asupra unui lucru.

Mi-am amintit expresia ei, fortandu-ma sa uit ochii prin care o privisem, si am vazut hotararea de pe chipul ei.

- Incercam sa-mi amintesc cum sa imobilizez un atacator, a spus ea cu vocea mai calma. Stii tu, autoaparare.Aveam de gand sa-i rup nasul.

Calmul ei n-a tinut pana la sfarsitul explicatiei.Tonul i s-a umplut de ura la final. Nu era o hiperbola iar furia ei nu mai era amuzanta de data asta. Puteam sa vizualizez cum structura ei fragila, ca o catifea peste sticla, ar fi fost strivita de monstrii greoi cu pumni uriasi care voiau sa-i faca rau. Furia fierbea in mine.

- Aveai de gand sa te lupti cu el ? am vrut sa marai.

Instinctele ei erau mortale...pentru ea insasi.

- Nu te-ai gandit sa fugi ?

- Ma impiedic si cad prea des, a zis ea incet.

- Dar de ce n-ai tipat dupa ajutor ?

- Ajungeam si la partea aia.

Am clatinat din cap nevenindu-mi sa cred. Cum a reusit sa stea in viata inainte sa ajunga in Forks ?

- Ai avut dreptate, i-am zis cu amar in voce.Chiar ma lupt cu destinul sa te tin in viata.

Ea a oftat si s-a uitat pe fereastra.Apoi s-a intors spre mine.

- Ne vedem maine ?a intrebat ea brusc.

Din moment ce urma oricum sa ajung in iad, puteam foarte bine sa ma bucur de calatorie.

- Da, si eu am un eseu de predat, i-am zambit si m-am simtit bine sa fac asta. Iti pastrez un loc liber la pranz.

Inima i-a tresaltat. Inima mea moarta a parut dintr-o data mai calda.

Am oprit masina in fata casei tatalui ei. Ea n-a schitat nici o miscare ca sa plece de langa mine.

- Promiti sa fii acolo maine ? a insistat ea.

- Promit.

Cum putea un lucru gresit sa-mi ofere atata bucurie ? Cu siguranta era ceva anapoda.

Ea aprobat din cap, multumita si a inceput sa se dezbrace de geaca mea.

- Poti sa o pastrezi, am asigurat-o repede.

Chiar imi placea ideea sa ii las ceva ce imi apartine. Un suvenir, cum era capacul de la mine din buzunar...

- Nu ai o jacheta pentru maine.

Ea mi-a dat-o inapoi, zambind trist.

- Nu vreau sa fiu nevoita sa-i explic asta lui Charlie, mi-a spus ea.

Imi imaginam ca nu. I-am zambit.

- Da, sigur.

Si-a pus mana pe manerul portierei, apoi s-a oprit. Nu voia sa plece, asa cum nici eu nu voiam sa o las sa plece. Sa o las neprotejata, chiar si pentru cateva momente...Peter si Charlotte plecasera deja, trecusera de Seattle fara indoiala.Dar intotdeauna existau altii. Lumea asta nu era un loc sigur pentru nici un om, iar pentru ea parea chiar si mai periculoasa decat pentru restul.

- Bella ?am intrebat, surprins de placerea pe care o simteam rostindu-i numele.

- Da ?

- Imi promiti ceva ?

- Da, a fost ea de acord cu usurinta, dar apoi ochii i s-au strans ca si cum s-ar fi gandit la un motiv sa obiecteze.

- Nu te duce singura in padure, am avertizat-o eu, intrebandu-ma daca cererea mea o sa intareasca obiectia din ochii ei.

Ea a clipit uimita.

- De ce ?

M-am uitat in intunericul lipsit de siguranta. Lipsa luminii nu era o problema pentru ochii mei, dar nu era o problema nici pentru un alt pradator. Numai pe oameni ii orbea.

- Nu sunt intotdeauna cel mai periculos lucru de acolo, i-am zis.Hai s-o lasam asa.

Ea s-a infiorat, dar s-a adunat repede si chiar a zambit cand mi-a spus :

- Cum zici tu.

Respiratia ei mi-a atins fatza, atat de dulce si inmiresmata.

As fi putut sa stau asa toata noaptea aici, dar ea avea nevoie de somn. Cele doua dorinte din mine se luptau inca, la fel de puternice amandoua : o doream pe ea, si doream sa fie in siguranta.

Am oftat gandindu-ma la imposibilitati.

- Ne vedem maine, am spus stiind ca o s-o vad mult mai curand decat atat.

Ea n-o sa ma vada pana maine,insa.

- Pe maine atunci, a zis ea si a deschis usa.

Am simtit agonia din nou in timp ce o priveam plecand. M-am aplecat spre ea, dorindu-mi s-o opresc.

- Bella ?

Ea s-a intors, si apoi a inlemnit, surprinsa de faptul ca eram atat de aproape. Si eu la randul meu eram coplesit de apropiere. Caldura care venea dinspre ea in valuri, mangaindu-mi fatza. Puteam aproape sa simt catifelarea pielii ei...

Inima i-a tresarit si buzele i s-au deschis.

- Somn usor, i-am soptit si m-am indepartat inainte ca dorinta din corpul meu – ori setea familiara, ori noua si ciudata foame pe care o simteam dintr-o data – sa ma determine sa fac ceva care ar putea s-o raneasca.

Ea a ramas acolo nemiscata pentru un moment, cu ochii mariti si surprinsi. Ametita, banuiesc.

Asa eram si eu.

Ea si-a revenit, desi chipul ii era inca putin nesigur, si aproape ca a cazut din masina, impiedicandu-se de propriile picioare si prinzandu-se de portiera ca sa se echilibreze.

Am privit-o cum se indrepta spre lumina care inconjura usa. In siguranta pentru moment. Si o sa ma intorc in curand ca sa ma asigur.

Puteam sa-i simt privirea urmarindu-ma in timp ce conduceam de-a lungul strazii intunecate. Era o senzatia diferita de cea cu care ma obisnuisem. De obicei puteam pur si simplu sa ma privesc pe mine insumi prin ochii celui care ma urmarea. Era ciudat de interesanta aceasta senzatie intangibila de ochi care ma privesc. Stiam ca asta se intampla numai pentru ca era vorba de ochii *ei*.

Un milion de ganduri mi se invarteau in cap in timp ce conduceam lipsit de tinta prin noapte.

Pentru o vreme m-am invartit in cerc pe strazi, fara sa ma indrept undeva anume, gandindu-ma la Bella si incredibila usurare ca stia adevarul. Nu mai trebuia sa imi fie frica ca o sa afle ce sunt. Stia deja. Nu conta pentru ea. Chiar daca asta era rau pentru ea, era incredibil de eliberator pentru mine.

Mai mult decat atat, m-am gandit la Bella si la dragostea impartasita. Ea nu ma putea iubi asa cum o iubeam eu.O iubire atat de coplesitore, completa si puternica i-ar fi zdrobit probabil corpul fragil. Dar simtea ceva indeajuns de puternic. Indeajuns ca sa subjuge frica instinctiva. Indeajuns incat sa vrea sa fie cu mine. Iar a fi cu ea era cea mai mare bucurie pe care o cunoscusem vreodata.

Pentru scurt timp, din moment ce eram singur si nu faceam rau nimanui, mi-am permis sa simt fericirea fara sa ma gandesc la tragedie. Sa fiu pur si simplu fericit ca ea tine la mine. Sa ma bucur de trumful de a-i fi castigat afectiunea. Sa-mi imaginez zi dupa zi in care stau aproape de ea, auzindu-i vocea si castigandu-i zambetele.

Am format in minte zambetul ei, i-am vazut buzele pline ridicandu-se la colturi, aluzia vaga a unei gropite in barbie, felul in care ochii ei se incalzeau si se topeau...Degetele ei fusesera atat de calde si moi

pe mana mea in seara asta. Mi-am imaginat cum m-as simti daca i-as atinge pielea delicata care se intindea pe pometi...catifelata, calda...atat de delicata. Catifea peste sticla... ingrijorator de fragila.

Nu mi-am dat seama spre ce se indereapta gandurile mele, pana cand a fost deja prea tarziu. In timp ce meditam la vulnerabilitatea ei devastatoare, imagini noi cu ea mi-ai patruns in fantezie.

Pierduta in umbre, palida de frica...si totusi cu maxilarul inclestat si hotarat, cu ochii inversunati, plini de concentrare, cu corpul ei slab pregatit sa loveasca toate formele uriase care se adunau in jurul ei, cosmare din intuneric.

- Ah, am gemut in timp ce ura, pe care o uitasem cand fusesem fericit ca o iubesc, ma lovea din nou cu o forta infernala.

Eram singur. Bella era, speram, in siguranta la ea acasa.Pentru un moment m-am simtit foarte multumit de faptul ca Charlie Swan, seful politiei locale, antrenat si inarmat, este tatal ei. Asta trebuia sa insemne ceva, sa-i asigure o oarecare protectie. Era in siguranta. Nu mi-ar fi luat mult timp sa ma razbun...

Nu.Ea merita ceva mai bun de atat. Nu puteam sa permit ca ea sa tina la un criminal.

Dar...cum ramane cu celelalte ? Da, Bella era in siguranta. Angela si Jessica erau de asemenea in siguranta la ele acasa.

Si totusi un monstru era liber pe strazile din Port Angeles. Un monstru uman.Asta il facea sa fie o problema a oamenilor ? Sa comit crima pe care o doream era gresit. Dar sa-l las liber sa atace din nou nu putea sa fie nici asta corect.

Femeia blonda din restaurant. Chelnarita la care nici nu m-am uitat. Amandoua ma enervasera intr-un mod superficial, dar asta nu insemna ca meritau sa fie in primejdie.

Oricare dintre ele poate sa fie Bella cuiva.

Realizarea acestui fapt m-a convins. Am intors masina spre nord, accelerand acum, ca aveam un scop. Oricand aveam o problema care ma depasea, ceva tangibil ca asta, stiam unde sa ma duc sa primesc ajutor.

Alice statea la usa, asteptandu-ma. Am oprit in fata casei, si nu in garaj.

- Carlisle e la el in birou, mi-a spus Alice inainte sa intreb.

- Multumesc, am zis ciufulindu-i parul cand am trecut pe langa ea.

Eu multumesc ca mi-ai raspuns la telefon, s-a gandit ea sarcastic.

- Aa.

M-am oprit la usa, scotandu-mi telefonul din buzunar si deschizandu-l.

-Scuze.Nici macar n-am verificat cine a sunat. Eram...ocupat.

- Mda, stiu. Si mie imi pare rau. Pana cand am apucat sa vad ce urma sa se intample, tu plecasei deja.

- Era pe aproape, am murmurat.

Scuze, a repetat ea, rusinata de ea insasi.

Era usor sa ma simt generos, stiind ca Bella e bine.

- Nu-ti cere scuze. Stiu ca nu prinzi chiar tot. Nimeni nu se asteapta de la tine sa fii omniscienta, Alice.

- Mersi.

- Aproape ca te-am invitat la cina in seara asta.Ai vazut asta inainte sa ma razgandesc ?

Ea a ranjit.

- Nu, am ratat si asta. Mi-as fi dorit sa stiu. As fi venit.

- Pe ce te concentrai de ai ratat atat de multe ?

Jasper se gandeste la aniversarea noastra.A inceput sa rada. *Incearca sa nu se hotarasca ce cadou sa-mi ia, dar cred ca stiu ce e...*

- Esti absolut nerusinata.

- Dap.

Si-a strans buzele si s-a uitat in sus la mine, cu o aluzie de acuzatie in expresia fetzei. *Dar am fost mult mai atenta mai tarziu. Ai de gand sa le spui si lor ca ea stie ?*

Am oftat.

- Da.Mai incolo.

N-o sa spun nimic. Fa-mi o favoare si spune-i lui Rosalie cand nu suntsi eu prin preajma, ok ?

M-am crispat.

- Sigur.

Bella a reactionat destul de bine.

- Prea bine.

Alice mi-a ranjit. *N-o subestima pe Bella.*

Am incercat sa blochez imaginea pe care nu voiam s-o vad: Bella si Alice, prietene foarte bune.

Nerabdator acum, am oftat cu greu. Voiam sa se termine restul serii, voiam sa treaca mai repede. Dar eram un pic ingrijorat sa plec din Forks...

- Alice..., am inceput.

Ea a vazut ce voiam sa o rog.

Ea o sa fie bine in seara asta. Acum o urmaresc cu mai multa atentie. Se pare ca are nevoie de protectie 24 de ore din 24,nu ?

- Cel putin.

- Oricum, o sa fii cu ea in curand.

Am tras aer in piept. Cuvintele astea sunau foarte bine.

- Du-te, rezolva asta ca sa fii acolo unde trebuie sa fii, mi-a zis ea.

Am dat din cap si m-am grabit spre biroul lui Carlisle. El ma astepta, cu ochii pe usa, si nu pe cartea groasa de pe masa.

- Am auzit-o pe Alice spunandu-ti unde ma gasesti, a zis el zambindu-mi.

Era o usurare sa fiu cu el, sa vad empatia si inteligenta profunda din ochii lui. Carlisle stia ce trebuie facut.

- Am nevoie de ajutor.

- Orice, Edward.

- Ti-a spus Alice ce i s-a intamplat Bellei in seara asta ?

Aproape s-a intamplat, corecta el.

- Da, aproape.Am o problema, Carlisle. Stii, vreau...foarte mult...sa-l omor.

Cuvintele au inceput sa curga repede si inflacarate.

- Asa de mult.Dar stiu ca ar fi gresit, pentru ca ar fi razbunare si nu dreptate. Doar din furie, nu obiectivitate. Si totusi, nu poate fi corect sa las un violator in serie si un criminal sa se plimbe liber prin Port Angeles ! Nu cunosc oamenii de acolo, dar nu pot sa permit ca altcineva sa ia locul Bellei si sa devina victima lui. Celelalte fete...cineva ar putea sa simta pentru ele ce simt eu pentru Bella. Ar putea sa sufere asa cum as suferi eu daca ea ar fi ranita. Nu e drept...

Zambetul lui larg si neasteptat mi-a oprit vartejul de cuvinte.

Are o influenta foarte buna asupra ta,nu-i asa ? Atata compasiune , asa mult control. Sunt impresionat.

- Nu caut complimente, Carlisle.

- Bineinteles ca nu. Dar nu-mi pot controla gandurile,nu-i asa ? zambi el din nou.O sa am grija de asta. Poti sa stai linistit. Nimeni altcineva n-o sa fie ranit in locul Bellei.

Am vazut planul in mintea lui. Nu era chiar ce voiam, nu-mi satisfacea dorinta de brutalitate, dar imi dadeam seama ca e varianta corecta.

- O sa-ti arat unde sa-l gasesti, i-am zis.

- Hai sa mergem.

Si-a luat geanta neagra pe drum.As fi preferat o forma de sedare mai puternica, ca un craniu spart, dar o sa-l las pe Carlisle sa faca cum crede.

Am luat masina mea. Alice era inca pe scari. A zambit si ne-a fcut cu mana in timp ce noi ne indepartam. Am vazut ca se uitase in viitor pentru mine. Nu urma sa avem nici un fel de probleme.

Calatoria a fost foarte scurta pe soseaua pustie si intunecata. Am lasat farurile stinse ca sa nu atrag atentia. M-a facut sa zambesc gandul ca Bella ar fi reactionat la asta. Deja conduceam mai incet decat de obicei, ca sa prelungesc timpul petrecut cu ea, cand ea a obiectat.

Carlisle se gandea si el la Bella : *N-am prevazut ca o sa fie o influenta asa buna asupra lui. Este neasteptat. Poate e cumva destinat sa fie asa. Poate ca exista un scop pentru toate.Doar ca...*

Si-a imaginat-o pe Bella cu piele alba si rece ca zapada si ochii rosii ca sangele, si apoi si-a alungat viziunea din minte.

Da. *Doar ca*. Intr-adevar. Pentru ca nu se putea sa existe ceva bun in distrugerea unei fiinte atat de pure si dragute. M-am uitat in noapte, cu toata bucuria serii distrusa din cauza gandurilor lui.

Edward merita sa fie fericit. Soarta ii e datoare *sa-l faca fericit.*

Hotararea din gandurile lui Carlisle m-a surprins.

Trebuie sa fie o cale.

As fi vrut sa pot sa cred asta. Dar nu exista nici un motiv pentru ce i se intampla Bellei. Doar soarta vicioasa, urata si amara care nu suporta ca Bella sa aiba viata pe care o merita.

N-am pierdut timpul prin Port Angeles. L-am dus pe Carlisle la barul unde creatura numita Lonnie isi ineca dezamagirea cu prietenii lui, dintre care doi isi pierdusera deja cunostinta. Carlisle vedea cat de greu imi este sa fiu atat de aproape, sa aud gandurile monstrului si sa-i vad amintirile, amintiri cu Bella amestecata cu fete mai putin norocoase pe care nu le mai putea salva nimeni acum.

Respiratia mi s-a accelerat. Am strans volanul.

Du-te Edward, mi-a spus el bland. *O sa am eu grija. Tu du-te inapoi la Bella*.

Era exact ce aveam nevoie sa aud. Numele ei era singurul lucru care insemna pentru mine ceva in acest moment.

L-am lasat in masina si am fugit inapoi in Forks, in linie dreapta prin padure. Mi-a luat mai putin timp decat durase prima calatorie cu masina in viteza. Dupa doar cateva minute am escaladat zidul casei ei si m-am strecurat pe fereastra.

Am oftat incet, usurat. Totul era asa cum trebuia sa fie. Bella era in siguranta, la ea in pat, visand, iar parul ud ii era rasfirat pe perna ca algele de mare.

Dar, spre deosebire de alte nopti, ea statea stransa ca o minge, cu paturile stranse in jurul umerilor ei. Ii era frig, am banuit. Inainte sa apuc sa ma asez la locul meu obisnuit, ea a fost cuprinsa de un fior prin somn, si buzele i-au tremurat.

M-am gandit un moment, si apoi am iesit pe hol, explorand restul casei pentru prima data.

Sforaiturile lui Charlie era zgomotoase si ritmice. Aproape ca puteam sa vad ce viseaza. Ceva despre apa care curge si asteptare plina de rabdare...pescuia, probabil ?

Acolo, la capatul scarilor era un dulap care arata promitator.L-am deschis si am gasit ceea ce cautam.Am ales cea mai groasa patura din dulap si i-am dus-o in camera. O s-o duc inapoi inainte sa se treazeasca si nimeni n-o sa observe.

Tinandu-mi respiratia, am intins cu grija patura deasupra ei.Nu a reactionat la greutatea nou adaugata. M-am intors la scaunul balansoar.

In timp ce asteptam nerabdator sa se incalzeasca, m-am gandit la Carlisle, intrebandu-ma unde e acum. Stiam ca planul lui o sa functioneze, Alice vazuse asta.

Faptul ca ma gandeam la tatal meu m-a facut sa oftez.Carlisle avea prea multa incredere in mine.As fi vrut sa fiu cel care credea el ca sunt. Sa fiu acela care merita fericirea, acela care ar fi putut sa spere sa o merite pe fata care dormea. Ce diferite ar fi lucrurile daca as putea fi acel Edward.

In timp ce ma gandeam la asta, o imagine ciudata si neasteptata mi-a venit in minte.

Pentru un moment, soarta cu chip de vrajitoare pe care mi-o imaginasem, cea care dorea distrugerea Bellei, a fost inlocuita de cel mai nesabuit inger. Un inger pazitor, ceea ce credea Carlisle despre mine ca sunt. Cu un zambet plin de bunatate pe buze si ochii albastrii pusi pe sotii, ingerul a construit-o pe Bella intr-un mod care a facut-o pentru mine imposibil de ignorat. Cu un miros ridicol de puternic ca sa imi atraga atentia, cu o minte tacuta ca sa imi starneasca curiozitatea, cu o frumusete care sa imi mentina privirea asupra ei si un suflet lipsit de egoism care sa imi castige admiratia. A lasat la o parte simtul inascut de auto-conservare, in asa fel incat Bella sa poata sa stea langa mine, si la final, a adaugat o doza mare de ghinion.

Cu un ras lipsit de grija, ingerul iresponsabil a trimis fragila lui creatie direct in drumul meu, avand incredere oarba in moralitatea mea indoielnica ca o voi lasa pe Bella in viata.

In viziunea asta, eu nu eram blestemul Bellei.Ea era recompensa mea.

Mi-am clatinat capul sa sa alung fantezia ingerului fara minte. Nu era cu nimic mai bun decat o harpie. Nu puteam sa gandesc de bine despre puterea superioara care s-a purtat intr-un mod atat de periculos si stupid.Cel putin, impotriva destinului urat puteam sa lupt.

Si nu aveam nici un inger. Ei erau rezervati celor buni, oamenilor ca Bella. Deci unde era ingerul ei in povestea asta ? Cine avea grija de ea?

Am ras incet, mirat, realizand ca in acest moment eu era cel care ocupa rolul asta.

Un inger vampir.Ce aberant.

Dupa aproximativ jumatate de ora, Bella s-a relaxat din pozitia stransa in care statea.Respiratia i-a devenit mai profunda, si a inceput sa murmure. Am zambit, multumit. Nu era mult, dar cel putin ea dormea mai bine in seara asta pentru ca eu eram acolo.

- Edward, a oftat ea si a zambit.

Am lasat tragedia la o parte pentru moment, si mi-am permis sa fiu fericit din nou.

Capitolul 11 – Interogatorii

Pe CNN au dat prima data stirea.

Ma bucuram ca ajunsese la stiri inainte sa trebuiasca sa plec la scoala, pentru ca eram nerabdator sa aud cum o sa rezolve oamenii problema si cata atentie ii vor acorda. Din fericire era o zi plina de stiri. Avusese loc un cutremur in America de Sud si o rapire politica in Orientul Mijlociu. Asa ca i-au acordat doar cateva secunde, cateva propozitii si o poza neclara.

- Alonzo Calderas Wallace, suspectat de viol in serie si omor, cautat in statul Texas si Oklahoma, a fost arestat noaptea trecuta in Portland, Oregon, multumita unei surse anonime. Wallace a fost gasit inconstient pe o alee in dimineata aceasta la doar cativa metri de o sectie de politie. Oficialitatile nu ne-au putut spune inca daca va si extradat in Houston sau Oklahoma pentru proces.

Poza era neclara, cu fatza lui de aproape, si purta barba la momentul cand facuse fotografiat. Chiar daca Bella l-ar fi vazut, probabil ca nu l-ar fi recunoscut. Speram sa nu-l recunoasca. I-ar fi provocat o teama inutila.

- Stirea n-o sa fie prea mediatizata aici in oras. E prea departe ca sa fie considerata de interes local, mi-a spus Alice. A fost o idee buna ca l-a scos Carlisle in afara statului.

Am aprobat din cap. Bella nu se uita prea mult la televizor oricum, si nu-l vazusem pe tatal ei uitandu-se la altceva inafara de canalele de sport.

Am facut tot ce am putut face. Acel monstru n-o sa mai vaneze, iar eu nu eram un ucigas. Nu in ultimul timp, oricum. Avusesem dreptate sa am incredere in Carlisle, chiar daca inca imi doream ca monstrul sa nu fi scapat asa usor. M-am trezit sperand ca o sa fie extradat in Texas, unde se obisnuieste pedeapsa cu moartea...

Nu, nu conteaza. O sa trec peste asta si o sa ma concentrez pe ce e cel mai important.

Parasisem camera Bellei cu mai putin de o ora in urma. Deja muream de nerabdare s-o vad din nou.

- Alice, te superi daca...

M-a intrerupt :

- Rosalie o sa ne conduca la scoala. O sa se prefaca enervata, dar stii ca o sa se bucure de scuza asta ca sa se afiseze cu noua ei masina, a ras Alice.

I-am zambit.

- Ne vedem la scoala.

Alice a oftat, iar zambetul mi-a devenit grimasa.

Stiu, stiu, s-a gandit ea.*Nu inca.O sa astept pana esti pregatit ca Bella sa ma cunoasca. Ar trebui sa stii, totusi, nu sunt egoista pentru ca vreau asta. Bellei o sa-i placa si ei de mine.*

Nu i-am raspuns in timp ce ma grabeam sa ies pe usa. Asta era un mod diferit de a privi situatia.Bella o sa *vrea* sa o cunoasca pe Alice ? Sa aiba o prietena vampir ? Cunoscand-o pe Bella...ideea probabil ca n-ar deranja-o deloc. M-am incruntat in sinea mea. Ceea ce voia Bella si ceea ce era bine pentru ea, erau doua lucruri foarte diferite.

Am inceput sa nu ma simt in largul meu cand am parcat masina pe strada Bellei. Un proverb omenesc spune ca lucrurile par diferite de dimineata, ca lucrurile se schimba dupa ce adormi gandindu-te la ele. Bellei o sa i se para ca sunt diferit in lumina slaba a unei zile cetoase ? Mai sinistru sau mai putin sinistru decat in intunericul noptii ? Oare a realizat adevarul cat a dormit ? O sa-i fie in sfarsit frica ?

Noaptea trecuta visele ii fusesera linistite, totusi. Cand imi spunea numele, o data si inca o data, de fiecare data zambea. De cateva ori a murmurat o rugaminte sa raman cu ea. Toate astea n-or sa mai insemne nimic astazi ?

Am asteptat cu emotie, ascultand sunetele pe care le facea in casa : pasii grabiti si impiedicati pe scari, ruperea unei folii de impachetat, continutul frigiderului clatinandu-se cand s-a trantit usa. Parea ca se grabeste. Era nerabdatoare sa ajunga la scoala ? Gandul m-a facut sa zambesc, plin de speranta din nou.

M-am uitat la ceas. Preupuneam ca, avand in vedere timpul indelungat pe care il cerea camioneta ei veche ca sa ajunga la scoala, chiar era in intarziere.

Bella a iesit grabita din casa, cu geanta de carti alunecandu-i de pe umar si cu parul strans intr-o coada rasucita si ravasita care deja se desfacea la ceafa. Puloverul verde pe care il purta nu era indeajuns de gros. Si-a strans umerii cand a dat de ceata friguroasa.

Puloverul lung era prea mare pentru ea si nu-i statea bine. Ii acoperea silueta zvelta, transformadu-i toate curbele delicate intr-o amestecatura fara forma. Am apreciat asta aproape la fel de mult cum imi doream sa fi purtat ceva mai asemanator cu bluza fina albastra pe care o purtase seara trecuta...materialul care se mula pe pielea ei intr-un mod atat de atragator, cu un decolteu care dezvaluia felul minunat in care oasele gatului se curbau. Albastrul plutise ca apa impreuna cu forma subtila a corpului ei...

Era mai bine asa, in principiu, pentru ca imi pastra gandurile departe, foarte departe de acele forme. Deci eram recunoscator ca purta puloverul care nu-i statea bine. Nu-mi permiteam sa fac greseli, si ar fi fost o greseala monumentala sa iau in seama nevoile ciudate pe care le provocau in mine gandul la buzele ei...pielea ei..corpul ei...Nevoi care ma parasisera o suta de ani. Dar nu-mi permiteam sa ma gandesc s-o ating, pentru ca era imposibil.As fi putut s-o ranesc.

Bella a inchis usa si a plecat in asa mare graba incat era sa treaca pe langa masina mea fara s-o observe.

Apoi s-a oprit brusc, cu genunchii balansandu-i se ca unui manz care nu invatase sa mearga. Geanta i-a alunecat si mai jos, iar ochii i s-au marit uitandu-se la masina.

Am iesit, fara sa ma mai preocup sa merg la o viteza umana, si i-am deschis usa pasagerului. N-o sa mai incerc sa o induc in eroare de acum incolo.Cand suntem singuri, cel putin, o sa fiu eu insumi.

Ea s-a uitat la mine, mirata ca si cum m-as fi materializat din ceata.Si apoi surpriza din ochii ei s-a schimbat in altceva, si nu mi-a mai fost teama ca sentimentele ei pentru mine s-au schimbat in decursul noptii. Caldura, uimirea, fascinatia, toate inotau in ochii ei de ciocolata topita.

- Vrei sa vii cu mine azi ? am intrebat.

Spre deosebire de cina de aseara, de data asta o lasam sa aleaga. De acum incolo, trebuia mereu sa fie alegerea ei.

- Da, multumesc, a murmurat ea, urcandu-se in masina fara sa ezite.

Oare sentimentul de incantare datorat faptului ca imi spunea mie da, se va sfarsi vreodata ?Ma indoiam.

Am trecut intr-o secunda in jurul masinii, nerabdator sa fiu alaturi de ea. N-a parut sa fie socata de reaparitia mea brusca.

Nu ma simtisem niciodata o fericire atat de intensa ca cea pe care o simteam cand ea statea langa mine asa. Oricat de mult ma bucuram de iubirea si compania familiei mele, inafara numeroaselor distractii pe care lumea le avea de oferit, totusi nu mai fusesem niciodata asa de fericit. Chiar daca stiam ca e gresit, ca nu poate duce la nimic bun, tot nu ma puteam abtine sa nu zambesc continuu.

Geaca mea era impaturita si asezata peste tetiera scaunului ei.Am vazut-o pe Bella ca se uita la ea.

- Ti-am adus geaca, i-am spus.

Asta era scuza mea, pentru ca avusesem nevoie de o scuza ca sa apar neinvitat in fatza casei ei de dimineata.Era frig. Ea nu avea geaca. Cu siguranta ca asta putea fi considerata o forma acceptabila de cavalerie.

- Nu voiam sa te imbolnavesti sau ceva...

- Nu sunt chiar asa sensibila, a spus ea uitandu-se la pieptul meu in loc sa se uite la fatza mea.Ca si cum ezita sa ma priveasca in ochi.

Dar si-a pus geaca inainte sa trebuiasca sa recurg la un ton imperativ sau la rugaminti.

- Chiar nu esti ? am murmurat mai mult pentru mine insumi.

Ea s-a uitat la drumul din fatza noastra in timp ce acceleram spre scoala. Am suportat tacerea doar pentru cateva secunde. Trebuia sa stiu care ii erau gandurile in dimineata asta. Se schimbasera atat de multe lucruri intre noi de ultima data cand rasarise soarele.

- Cum, nu ne jucam de-a intrebarile astazi ? am intrebat pastrand tonul nonsalant.

Ea a zambit, parand bucuroasa ca am deschis subiectul.

- Te deranjeaza intrebarile mele ?

- Nu atat de mult cat ma deranjeaza reactiile tale, i-am spus sincer intorcandu-i zambetul.

Colturile gurii i-au coborat.

- Reactionez prost ?

- Nu, tocmai asta e problema.Iei totul asa de rece...nu e normal.

Nici macar n-a tipat pana acum. Cum era posibil ?

- Ma face sa ma intreb ce gandesti de fapt.

Bineinteles, la tot ce facea sau nu facea ea, eu ma intrebam continuu ce gandeste.

- Intotdeauna iti spun ce gandesc

- Te cenzurezi.

Si-a apasat buza de jos cu dintii. Nu parea sa observe ca facea asta, era un reflex inconstient in starea de tensiune.

- Nu foarte mult.

Cuvintele ei erau indeajuns incat sa ma faca ingrozitor de curios. Oare ce ascundea intentionat de mine ?

- Destul cat sa ma innebunesti, am spus.

Ea a ezitat si a zis :

- Nu vrei sa stii.

A trebuit sa ma gandesc un moment, sa derulez in minte intreaga nostra conversatie din seara trecuta, cuvant cu cuvant, inainte sa fac legatura. Poate ca mi-a trebuit asa multa concentrare pentru ca nu-mi puteam imagina nimic care sa nu vreau sa stiu despre ea. Si apoi, pentru ca tonul vocii ei era la fel ca seara trecuta, mi-am adus aminte. La un moment dat, ii spusesem sa nu-mi spuna ce gandeste. *Sa nu spui niciodata asta*, aproape ca urlasem la ea.O facusem sa planga...

Asta era ceea ce nu imi spunea ? Despre profunzimea sentimentelor ei pentru mine ? Despre faptul ca eram un monstru nu conta pentru ea ? Si ca era convinsa ca era prea tarziu ca sa se mai razgandeasca ?

Nu mai eram capabil sa vorbesc, pentru ca bucuria si durerea erau mult prea puternice pentru a fi exprimate in cuvinte.Conflictul dintre ele era prea salbatic ca sa mai permita un raspuns coerent.Era liniste in masina, exceptand respiratiile si bataile constante ale inimii ei.

- Unde e restul familiei tale ?a intrebat ea dintr-o data.

Am tras aer in piept, remarcand mirosul din masina urmat de durerea puternica.Ma obisnuiam cu asta, am realizat cu satisfactie, si m-am straduit sa par din nou nonsalant.

- Au luat masina lui Rosalie.

Am parcat in locul liber de langa masina despre care vorbeam.Mi-am ascuns zambetul in timp ce urmaream ochii Bellei marindu-se.

- Ostentativa, nu ?

- Hm, uau. Daca are masina *asta*, de ce vine cu tine la scoala ?

Lui Rosalie i-ar fi placut reactia Bellei...asta daca ar fi fost obiectiva in privinta Bellei, ceea ce era putin probabil sa se intample.

- Dupa cum am spus, e ostentativa. *Incercam* sa ne integram.

- Nu prea va iese, mi-a zis ea razand relaxata.

Veselia ei, sunetul luminos si lipsit de griji al rasetului ei mi-a incalzit pieptul pustiu si mi-a golit mintea de indoiala.

- Deci, de ce a condus astazi Rosalie daca sare atat de mult in ochi ? a intrebat ea.

- N-ai observat ?Incalc *toate* regulile acum.

Raspunsul meu ar fi trebuit sa fie destul de infricosator, asa ca bineinteles ca Bella a zambit auzindu-l.

N-a asteptat sa-i deschid portiera, exact ca in seara trecuta. Trebuia sa simulez normalitatea aici la scoala, asa ca nu m-am putut misca indeajuns de repede incat sa previn asta. Dar ea o sa trebuiasca sa se obisnuiasca sa fie tratata cu mai multa curtoazie, si asta cat mai curand.

Am mers atat de aproape de ea cat am indraznit, urmarind-o cu atentie in cautarea unui semn ca apropierea mea ar deranja-o.De doua ori mana ei s-a miscat spre mine dar s-a retras. Parea ca voia sa ma atinga... Respiratia mi s-a accelerat.

- De ce aveti toti masini din astea ? Daca nu vreti sa iesiti in evidenta, a intrebat ea in timp ce mergeam.

- Un moft, am recunoscut.Ne place sa conducem cu viteza.

- Ma gandeam eu, a mormait ea pe un ton acid.

Nu s-a uitat in sus sa-mi vada zambetul cu care i-am raspuns.

Nuu! Nu pot sa cred asa ceva! Cum naiba a reusit Bella chestia asta?Nu inteleg! De ce?

Uimirea mentala a Jessicai mi-a intrareput sirul gandurilor.O astepta pe Bella, adapostindu-se de ploaie sub streasina cantinei, cu geaca Bellei in mana.Ochii ii erau mariti de surprindere.

A observat-o si Bella in urmatorul moment.O nuanta vaga de roz a colorat obrajii Bellei cand a vazut expresia de pe fatza Jessicai.Gandurile din mintea Jessicai ii erau foarte clar afisate pe chip.

- Hey Jessica.Mersi ca ti-ai adus aminte, a salutat-o Bella.

S-a intins sa ia geaca si Jessica i-a dat-o fara nici un cuvant.

Ar trebui sa fiu politicos cu prietenii Bellei, fie ca sunt prieteni buni sau nu.

- Buna dimineata Jessica.

Whoa....

Ochii Jessicai s-au marit si mai mult.Era straniu si amuzant...si, sincer, un pic jenant...sa realizez cat de plin de blandete eram de cand stateam in preajma Bellei. Se parea acum ca nimanui nu ii mai este frica de mine. Daca afla Emmett chestia asta, o sa rada in continuu urmatorul secol.

- Aaa..buna, s-a balbait Jessica aruncandu-i o privire plina de subintelesuri Bellei.Banuiesc ca ne vedem la trigonometrie.

O sa-mi spui tot.Nu accept un refuz. Detalii. Trebuie sa am detalii. Tocmai Edward CULLEN ! Viata e asa de nedreapta !

- Mda, ne vedem acolo, raspunse Bella cu jumatate de gura.

Gandurile Jessicai o luasera razna in timp ce ea se grabea spre prima ora, intorcandu-se sa ne arunce cate o privire din cand in cand.

Toata povestea.Nu accept nimic mai putin. Au planuit sa se intalneasca seara trecuta ?Sunt impreuna ? De cat timp ? Cum a putut sa tina un asa secret ? De ce ar vrea sa tina asta secret ?Nu poate

fi o chestie neimportanta, cred ca e indragostita nebuneste de el.Exista si alta posibilitate ? O sa aflu. Nu suport sa nu stiu.Ma intreb daca s-a sarutat cu el.Oh..mm...

Gandurile Jessicai s-au intrerupt dintr-o data, in timp ce capul i se umplea de fantezii fara cuvinte.M-am crispat in fatza speculatiilor ei, si nu doar pentru ca o inlocuise pe Bella cu propria ei persoana in imaginile mentale.

Nu se putea intampla asta. Si totusi eu...voiam...

M-am stapanit sa recunosc asta, chiar fatza de mine insumi.In cate feluri gresite o sa o mai doresc pe Bella ? Care din ele o sa ajunga s-o omoare ?

Mi-am scuturat capul si am incercat sa ma inveselesc.

- Ce ai de gand sa-i spui ? am intrebat-o pe Bella.

- Hei, a soptit ea inversunata.Credeam ca nu poti sa imi citesti gandurile.

- Nu pot.

M-am holbat la ea surprins, incercand sa inteleg ce voia sa spuna.Ah, probabil ne gandeam amandoi la acelasi lucru in acelasi timp.Hmm...imi cam placea asta.

- Totusi, i-am spus, le pot citi pe ale ei.Va astepta sa te atace in clasa.

Bella a gemut si apoi a lasat geaca sa-i cada de pe umeri.La inceput nu mi-am dat seama ca mi-o returna, asa ca am reactionat prea incet ca sa-mi ofer ajutorul.Nu i-as fi cerut-o inapoi, preferam s-o pastreze...ca pe un suvenir.Ea mi-a dat geaca si s-a imbracat cu a ei, fara sa priveasca in sus ca sa vada ca aveam mainile intinse ca s-o ajut.M-am incruntat, dar mi-am controlat expresia cand s-a intors spre mine, inainte sa observe.

- Deci ce ai de gand sa-i spui ?am insistat.

- Putin ajutor ?Ce vrea sa stie ?

Am zambit si am clatinat din cap.Voiam sa aud ce gandeste ea, fara vreo sugestie dinafara.

- Nu-i cinstit.

Privirea i s-a inasprit.

- Nu. Faptul ca nu-mi spui si mie ce stii, asta nu e cinstit.

Corect, nu-i placea ipocrizia.

Am ajuns la usa clasei ei, unde trebuia s-o las.Ma intrebam daca doamna Cope ar fi mai cooperanta in legatura cu schimbarea orei de Engleza din orar...M-am straduit sa ma concentrez. O sa fiu corect.

- Vrea sa stie daca ne intalnim in secret, am spus incet. Si mai vrea sa stie ce simti pentru mine.

Ochii i s-au marit, nu din uimire ci cu deliberare. Erau deschisi larg pentru mine, usor de citit in ei. Facea pe inocenta.

- La naiba, a murmurat. Ce-ar trebui sa-i spun ?

- Hmmm.

Intotdeauna incerca sa ma faca sa spun mai multe decat spunea ea.M-am gandit cum sa raspund.

O suvita rebela de par, vizibil umezita de la ceata, ii atingea umarul si se rasucea acolo unde oasele gatului ii erau ascunse de puloverul ridicol.Mi-am coborat privirea...ajungand la alte forme ascunse...

Am prins suvita de par cu grija, fara sa-i ating pielea. Dimineata era si asa indeajuns de racoroasa si fara atingerea mea. Apoi am pus-o la loc in cocul ei ravasit, ca sa nu imi mai distraga atentia din nou. Mi-am adus aminte ca Mike Newton ii atinsese parul. Maxilarul mi s-a inclestat din cauza amintirii. Bella se retrasese din calea atingerii lui atunci. Acum reactia ei nu era deloc la fel. Dinpotriva, ochii i s-au marit putin, sangele i-a navalit in obraji si dintr-o data inima ii batea neregulat.

Am incercat sa-mi ascund zambetul cand am raspuns la intebarea ei.

- Banuiesc ca ai putea sa raspunzi da la prima intrebare...daca nu te deranjeaza....

Intotdeauna va fi alegerea ei.

- E mai simplu decat orice alta explicatie.

- Nu ma deranjeaza, a soptit ea.

Inima nu ii revenise la ritmul normal inca.

- Iar in ceea ce priveste cealalta intrebare...

Nu imi mai puteam ascunde zambetul acum.

- ...Ei bine, voi asculta eu insumi sa aud raspunsul la ea.

Bella s-a gandit la asta.Mi-am stapanit rasul in timp ce ea parea socata.

M-am intors repede, inainte sa imi ceara mai multe raspunsuri. Imi era greu sa nu ii dau orice imi cerea. Si voiam sa aud gandurile ei, nu pe ale mele.

- Ne vedem la pranz, am strigat peste umar, doar o scuza ca sa vad daca se uita inca in urma mea speriata.

Gura ii era deschisa.

M-am intors iar si am ras.

In timp ce ma indepartam, eram vag constient de gandurile mirate si pline de speculatii care treceau pe langa mine : ochi care treceau inainte si inapoi intre mine si Bella. Nu le-am dat atentie. Nu ma puteam concentra. Era greu si sa continui sa-mi fac picioarele sa mearga cu o viteza acceptabila in timp ce traversam iarba umeda spre urmatoarea ora. Voiam sa fug, sa fug cu adevarat, atat de repede incat sa dispar, atat de repede incat sa mi se para ca zbor. O parte din mine zbura deja.

Am imbracat geaca cand am intrat in clasa, lasand parfumul ei sa ma inconjoare. O sa ma arda acum, o astept sa ma obisnuiesc cu mirosul, si apoi o sa fie mai usor sa-l ignor mai tarziu, cand o sa fiu cu ea la pranz...

Era bine ca profesorii nu se mai deranjau sa ma asculte la lectii. Astazi ar fi fost ziua in care m-ar fi prins nepregatit si fara sa stiu nici un raspuns corect.Aveam mintea in cu totul alte locuri in dimineata asta.Doar corpul imi era in clasa.

O urmaream pe Bella, bineinteles. Incepea sa devina ceva firesc, la fel de automat ca respiratia. Am auzit conversatia ei cu un Mike Newton demoralizat. Bella a adus repede vorba de Jessica, si am zambit atat de larg incat Rob Sawyer, care statea in banca pe locul din dreapta mea, s-a retras vizibil cat mai departe de mine.

Ih.Infricosator.

Ei bine, macar nu-mi pierdusem de tot abilitatea de a speria lumea.

O monitorizam si pe Jessica in acelasi timp, urmarind-o cum reformuleaza intrebarile pentru Bella. Abia asteptam a patra pauza, de zece ori mai nerabdator si nelinistit decat era fata umana curioasa care voia barfe proaspete.

Si de asemenea o ascultam pe Angela Weber.

Nu uitasem de recunostinta pe care i-o purtam pentru ca nu gandea decat lucruri bune despre Bella si pentru ajutorul din seara trecuta. Am asteptat toata dimineata, ca sa aud ceva ce isi doreste. Presupuneam ca o sa fie usor. Ca orice alt om, trebuie sa fie vreun fleac sau o jucarie pe care s-o vrea in mod deosebit. Probabil chiar mai multe. O sa-i livrez ceva in mod anonim, si o sa fim chit.

Dar Angela s-a dovedit aproape la fel de tacuta ca Bella in gandurile ei.Era ciudat de multumita pentru o adolescenta. Fericita. Poate asta era motivul pentru bunatatea ei iesita din comun.Era una din putinii oameni care aveau ce si doreau si doreau ceea ce aveau. Cand nu se gandea la profesori si scrisul lectiilor, se gandea la fratii gemeni mai mici pe care urma sa-i ia la plaja in weekend. Le anticipa entuziasmul cu o placere aproape materna. Avea des grija de ei, dar nu avea vreo nemultumire in legatura cu asta. Foarte dragut.

Dar nu ma ajuta prea mult.

Trebuia sa fie ceva ce isi dorea. Trebuia numai sa caut in continuare. Dar mai tarziu. Acum era vremea orei de trigonometrie pentru Bella si Jessica.

Nu ma uitam pe unde merg in timp ce ma duceam la Engleza. O vedeam pe Jessica deja la locul ei, batand nerabdatoare cu ambele picioare in podea in timp ce o astepta pe Bella sa vina.

In schimb eu, odata ce m-am asezat la locul meu in clasa, am ramas nemiscat. Trebuia sa imi amintesc sa ma mai misc din cand in cand. Ca sa pastrez aparentele. Era dificil,pentru ca toate gandurile mele erau concentrate pe mintea Jessicai. Speram ca o sa fie atenta, sa incerce cu adevarat sa citeasca expresia fetzei Bellei in locul meu.

Batutul cu piciorul in podea s-a intensificat cand a intrat Bella in clasa.

Pare...trista.De ce ? Poate nu se petrece nimic intre ea si Edward Cullen.Ce dezamagitor. Doar ca...asta ar insemna ca el e inca disponibil...Daca e dintr-o data interesat sa iasa cu cineva, nu m-ar deranja sa-l ajut cu asta...

Bella nu parea trista ci doar incarcata de retinere.Parea ingrijorata, stia ca o sa aud toata conversatia asta. Am zambit in sinea mea.

- *Spune-mi tot !* i-a poruncit Jessica in timp ce Bella inca isi scotea geaca si o punea pe spatele scaunului.

Se misca deliberat,fara tragere de inima.

Of, e asa inceata.Hai sa ajungem la picanterii !

- *Ce vrei sa stii ?* a intrebat Bella asezandu-se.

- *Ce s-a intamplat aseara ?*

- *Am luat cina si m-a dus acasa.*

Si apoi ? Haide...trebuie sa fie mai mult decat atat ! Oricum, minte, stiu asta.O sa-i arat ca stiu.

- *Cum ai ajuns acasa asa repede?*

M-am uitat la Bella cum isi da ochii peste cap in fatza suspiciunilor Jessicai.

- *Conduce ca un maniac.A fost inspaimantator*.

Ea a zambit putin, iar eu am ras tare, intrerupandu-l pe domnul Mason care tocmai anunta ceva. Am incercat sa transforma rasul in tuse, dar nimeni nu s-a lasat pacalit. Domnul Mason mi-a aruncat o privire iritata, dar nu m-am deranjat sa ii ascult gandurile.O ascultam pe Jessica.

Hm.Suna ca si cum spune adevarul. De ce ma face sa trag cu clestele de la ea, cuvant cu cuvant ? Eu m-as fi laudat in gura mare daca as fi fost in locul ei.

- *A fost ca o intalnire...i-ai spus sa va intalniti acolo ?*

Jessica a vazut surprinderea pe expresia Bellei si era dezamagita de cat de sincera parea.

- *Nu, am fost foarte surprinsa sa-l vad acolo*, i-a spus Bella.

Ce se intampla ??

- *Dar el te-a adus la scoala astazi ?*

Trebuie sa fie ceva in plus in povestea asta.

- *Da, si asta a fost o surpriza.A observat ca nu am geaca aseara.*

Asta nu e prea interesant, s-a gandit Jessica dezamagita din nou.

Ma plictisisem de directia asta a interogatoriului.Voiam sa aud ceva ce nu stiam. Speram ca Jessica nu e atat de dezamagita incat sa sara peste intrebarile pe care le asteptam.

- *Deci o sa mai iesiti impreuna ?* a intrebat Jessica.

- *S-a oferit sa ma duca la Seattle sambata pentru ca nu crede ca o sa reziste camioneta mea.Se pune ?*

Hmm.Cu siguranta el se straduie sa...ma rog, aiba grija de ea intr-un fel. Trebuie sa fie sentimente din partea lui, daca nu din partea ei. Cum se poate asa ceva ? Bella e nebuna.

- *Da,* i-a raspuns Jessica la intrebare.

- *Pai atunci,* a concluzionat Bella. *Da.*

- *Wow...Edward Cullen.*

Indiferent daca ea il place sau nu, e grozav.

- *Stiu,* ofta Bella.

Tonul vocii ei a incurajat-o pe Jessica.

In sfarsit! Suna ca si cum s-a prins.Trebuie sa-si fi dat seama....

- *Stai!* a spus Jessica amintindu-si brusc cea mai vitala intrebare.*Te-a sarutat ?*

Te rog spune da.Si apoi descrie-mi fiecare secunda.

- *Nu,* murmura Bella si apoi se uita in jos la mainile ei.*Nu e ceva de genul asta.*

La naiba. As fi vrut...Ha.Se pare ca si ea ar fi vrut.

M-am incruntat.Bella chiar arata de parca e suparata de ceva, dar nu putea sa fie dezamagire asa cum presupunea Jessica .Nu se putea sa-si doreasca asta. Avand in vedere ceea ce stia .Nu isi putea dori sa fie in apropierea dintilor mei.Din cate stia ea, aveam colti.

M-am cutremurat.

- *Crezi ca sambata... ?*incerca Jessica,

Bella paru si mai frustranta cand a spus:

- *Ma indoiesc*.

Da chiar isi doreste.Ce naspa pentru ea.

Oare era din cauza ca urmaream din perspectiva Jessicai, de asta mi se parea ca Jessica are dreptate ?

Pentru jumatate de secunda mi-a fost distrasa atentia de ideea, de imposibilitatea, de cum ar fi sa incerc s-o sarut. Buzele mele peste ale ei, piatra rece peste matase calda, moale...

Si apoi ea moare.

Mi-am scuturat capul, strambandu-ma de durere, si am incercat sa ma concentrez.

- *Despre ce ati vorbit ?*

Ai vorbit cu el sau l-ai facut sa traga cu clestele de la tine fiecare picatura de informatie ca acum ?

Am zambit.Jessica nu se insela prea tare.

- *Nu stiu Jess, despre multe lucruri.Am vorbit despre eseul la Engleza putin.*

Foarte putin.Mi s-a largit zambetul.

Oh HAIDE!

- Te rog Bella! Da-mi niste detalii.

Bella a meditat un moment,

- Pai...bine.Am ceva.Ar fi trebuit sa vezi fatza chelaritei care flirta cu el, era innebunita.Dar el nu i-a dat nici un pic de atentie.

Ce detaliu ciudat de impartasit.Eram surprins ca Bella observase.Parea un lucru atat de neimportant.

Interesant...

- E un semn bun.Era draguta ?

Hmm.Jessica intelegea mai multe de aici decat mine. Trebuie sa fie o chestie tipic feminina.

- Foarte, i-a spus Bella. *Si avea probabil 19 sau 20 de ani.*

Jessica a fost momentan distras de o amintire cu Mike la intalnirea lor de luni seara.Mike fiind un pic cam prea prietenos cu o chelnarita pe care Jessica n-o considera draguta de loc. A alungat amintirea si s-a intors, plina de iritare, la misiunea ei de a afla detalii.

- Si mai bine.Inseamna ca te place.

- Asa cred...,a zis Bella incet.

Stateam pe marginea scaunului, cu corpul rigid si nemiscat.

- Dar e greu de zis. E mereu asa de misterios.

Cred ca n-am fost asa de evident si lipsit de control cum am crezut. Si totusi...asa perceptiva cum era ea...Cum a putut sa nu observe ca sunt indragostit de ea ? Am derulat in minte conversatia noastra, aproape surprins ca n-am spus cuvintele cu voce tare.Parea ca informatia asta fusese subtexutul tuturor cuvintelor pe care ni le spuseseram.

Wow.Cum poti sa stai langa un fotomodel masculin si sa faci conversatie ?

- Nu stiu cum de ai curajul sa fii singura cu el, a spus Jessica.

- De ce ? a intrebat Bella socata.

Ce reactie ciudata.Ce crede ca vreau sa spun ?

- Este atat de...intimidant.N-as sti ce sa-i spun.

N-am putut nici macar sa vorbesc in limba engleza cu el astazi, si tot ce a spus a fost « buna dimineata ». Probabil ca par atat de idioata.

Bella a zambit.

- Da, am niste probleme de incoerenta cand sunt in preajma lui.

Incerca s-o faca pe Jessica sa se simta mai bine.De fapt era nefiresc de stapana pe sine cand eram impreuna.

- *Ei bine,* ofta Jessica, *arata incredibil de bine.*

Chipul Bellei s-a inasprit.Ochii i-au strafulgerat ca atunci cand sesiza o nedreptate. Jessica n-a observat schimbarea de pe expresia ei.

- *Este mai mult decat atat,* a spus Bella taios.

Ooooh.Asa ajungem undeva.

- *Serios ? Adica ?*

Bella si-a muscat buza pentru o clipa.

- *Nu pot sa-ti explic prea bine,*a spus ea intr-un final.*Dar e incredibil si dincolo de aparente.*

Si-a ferit privirea de Jessica, cu ochii destul de lipsiti de focalizare, ca si cum se uita la ceva in departare.

Sentimentul pe care il aveam acum era vag similar cu ceea ce simteam cand Carlisle si Esme ma laudau mai mult decat meritam.Similar, dar mai intens, mai coplesitor.

Nu mai spune tampenii, nu e nimic mai bun decat fatza lui! Doar daca e vorba de corp.Mm.

- *E posibil asa ceva ?* a chicotit Jessica.

Bella nu s-a intors.Continua sa se uite in departare, ignorand-o pe Jessica.

O persoana normala ar muri de fericire.Poate daca pun intrebari mai simple... Ha ha.Ca si cum as vorbi cu un copil de gradinita.

- *Deci iti place de el, atunci ?*

Am ramas iar nemiscat.

Bella nu s-a uitat la Jessica.

- *Da.*

- *Vreau sa spun, iti place pe bune de el ?*

- *Da.*

Ia uite cum roseste !

Vad.

- *Cat de mult iti place de el ?*a intrebat Jessica.

Sala de engleza ar fi putut sa ia foc si eu n-as fi observat.

Chipul Bellei era acum rosu aprins.Aproape ca simteam caldura din imaginea mentala.

- *Prea mult,* a soptit ea. *Mai mult decat ii place lui de mine.Dar nu stiu ce as putea face sa schimb asta.*

La naiba.Ce a intrebat domnul Varner ?

- *Hmm, care numar domnule Varner ?*

Era bine ca Jessica n-o mai putea interoga pe Bella.Aveam nevoie de un minut.

Ce era in mintea fetei ? “Mai mult decat ma place el”? De unde a scos-o si pe asta ? “Dar nu stiu cum as putea sa schimb asta” ? Ce voia sa spuna cu asta ? Nu puteam sa gasesc o explicatie rationala. Cuvintele ei nu aveau pur si simplu nici un sens.

Se pare ca nu puteam sa iau nimic de-a gata.Chestiuni evidente, logice, ajungeau cumva rasturnate si intortochiate in mintea ei bizara. « Mai mult decat ma place el » ? Poate n-ar trebui sa renunt total la ideea cu ajutorul medical avizat pentru ea.

M-am uitat la ceas strangand din dinti. Cum puteau minutele sa para atat de imposbil de lungi pentru un nemuritor ? Unde imi era gandirea in perspectiva ?

Am stat incordat toata lectia de trigonimetrie a domnului Varner. Am auzit mai mult din lectia lui decat din lectia din propria clasa. Bella si Jessca n-au mai vorbit, dar Jessica s-a uitat pe furis la Bella de cateva ori, si la un moment dat fatza ii era din nou rosie, aparent fara nici un motiv.

Pranzul nu putea sa vina indeajuns de repede.

Nu eram sigur daca Jessica o sa obtina raspunsurile pe care le asteptam atunci cand ora s-a terminat, dar Bella a fost mai rapida decat ea.

Imediat ce a sunat clopotelul, Bella s-a intors spre Jessica.

- *La ora de engleza Mike m-a intrebat daca ai spus ceva despre luni seara,* a zis Bella cu un zambet formandu-i-se la colturile buzelor.

Intelegeam ce facea : ofensiva e cea mai buna defensiva.

- *A intrebat Mike de mine ?*

Fericirea a facut ca mintea Jessicai sa devina brusc mai blanda, fara obisnuita nota rautacioasa.

- *Glumesti ! Ce-a spus ?*

- *I-am spus ca ai zis ca te-ai distrat, si a parut multumit.*

- *Spune-mi exact ce a spus si exact ce i-ai raspuns!*

Asta era tot ce am obtinut de la Jessica pe ziua de azi, in mod evident. Bella zambea ca si cum se gandea la acelasi lucru. Ca si cum castigase runda asta.

Ei bine, pranzul era alta poveste. O sa am mai mult succes sa obtin raspunsuri de la ea decat Jessica, o sa ma asigur de asta.

Abia am putut suporta sa o verific din cand in cand pe Jessica in a patra ora. Nu aveam rabdare cu gandurile ei obsesive despre Mike Newton.Ma saturasem de el in ultimele doua saptamani.Era norocos sa mai fie inca in viata.

M-am miscat apatic prin sala de sport cu Alice, asa cum ne miscam mereu cand era vorba de activitati fizice in preajma oamenilor.Ea era coechipiera mea, bineinteles. Era prima zi de badminton. Am oftat plictisit, balansand racheta cu miscari incetinite ca sa trimit fluturasul in partea cealalta. Lauren Malloroy era in echipa adversa.L-a ratat. Alice isi invartea racheta ca pe un baston, uitandu-se la tavan.

Cu totii uram ora de sport. Mai ales Emmett. Sa se joace asa ceva era un afront adus propriei sale filozofii. Ora de sport parea si mai groaznica decat de obicei.Ma simteam la fel de enervat cum era Emmett mereu.

Inainte sa-mi explodeze capul de nerabdare, antrenorul Clapp a fluierat sfarsitul jocului si ne-a dat drumul mai devreme. Eram ridicol de recunoscator ca sarise peste micul-dejun, o noua incercare de dieta, iar foamea continua l-a facut sa se grabeasca sa plece din campus ca sa gaseasca un pranz plin de grasime pe undeva. Si-a promis ca va incepe din nou maine.

Asta mi-a dat destul tip sa ajung in cladirea de matematica inainte sa se termine ora Bellei.

Distreaza-te, s-a gandit Alice si a plecat sa se intalneasca cu Jasper. *Trebuie sa mai am rabdare doar cateva zile.Presupun ca nu o sa vrei s-o saluti pe Bella din partea mea,nu ?*

Am cladinat din cap exasperat.Oare toti mediumii erau asa increzuti ?

Daca vrei sa stii, o sa fie un weekend insorit.S-ar putea sa vrei sa-ti reorganizezi planurile.

Increzuti, dar cu siguranta utili.

M-am rezemat de zid,langa usa, asteptand. Eram indeajuns de aproape incat puteam sa aud vocea Jessicai prin perete, la fel cum ii auzeam si gandurile.

- Nu stai cu noi astazi,nu ?

Pare asa...fericita. Pun pariu ca mai sunt o groaza de chestii pe care nu mi le-a spus.

- Nu cred, a raspuns Bella ciudat de nesigura.

De ce nesigura ? Doar ii promisesem ca o sa iau pranzul cu ea,nu ? Ce era in mintea ei ?

Au iesit impreuna din clasa si amandoua au fost surprinse sa ma vada.Dar puteam s-o aud doar pe Jessica.

Dragut.Wow. O da, se petrece ceva aici, mai mult decat imi spune ea.Poate o s-o sun diseara...Sau poate n-ar trebui s-o incurajez. Sper ca el o sa treaca peste relatia asta cat mai repede.Mike e dragut dar...wow.

- Ne vedem mai tarziu Bella.

Bella a venit spre mine, ramanand la un pas distanta, inca nesigura. Pielea ii era roz de-a lungul pometilor.

O cunosteam indeajuns de bine incat sa fiu convins ca in spatele ezitarii ei nu se afla frica. Se parea ca totul era din cauza unei inconcordante pe care si-o imagina ca exista intre ce simtea ea si ce simteam eu. « Mai mult decat ma place el ».Ce absurd.

- Buna, am spus cu vocea un pic taioasa.

Chipul i s-a luminat.

- Buna.

Nu parea ca mai are de gand sa puna ceva, asa ca am pornit spre cantina iar ea m-a urmat in liniste.

Ideea cu geaca functionase.Mirosul ei nu a avut asupra mea acelasi impact ca de obicei.Era doar o intesificare a durerii pe care o simteam deja.Puteam sa ignor asta mult mai usor decat am crezut la un moment dat ca e posibil.

Bella era nelinistita in timp ce aseteptam la coada.Se juca absenta cu fermoarul de la geaca, si isi schimba greutatea de pe un picior pe altul.Se uita des la mine, dar atunci cand imi intalnea privirea, se uita in jos ca si cum era jenata. Oare pentru ca se holbau la noi atatia oameni ? Poate ca auzea soaptele.Barfele erau astazi si verbale si mentale.Sau poate ca si-a dat seama, dupa expresia mea, ca a incurcat-o.

N-a spus nimic pana nu am inceput sa umplu tava. Nu stiam ce ii placea, nu inca, asa ca am luat cate ceva din toate.

- Ce faci ?a soptit suparata. Nu iei toata mancare aia pentru mine,nu ?

Am clatinat din cap si am impins mancarea spre casa.

- Jumatate este pentru mine, desigur.

Si-a ridicat sceptic o spranceana, dar n-a spus nimic cat timp am platit mancarea si am condus-o spre masa la care statusem saptamana trecuta, inainte de experienta dezastruoasa cu probele de sange.Mi se parea ca trecusera ma mult decat cateva zile.Totul era diferit acum.

S-a asezat in fatza mea. Am impins tava spre ea.

- Ia ce vrei, am indemnat-o.

A luat un mar si l-a rasucit in maini, cu o privire speculativa.

- Sunt curioasa.

Ce surpriza.

- Ce-ai face daca te-ar provoca cineva sa mananci mancare ? a continuat ea cu o voce coborata care nu putea fi perceputa de auzul oamenilor.

Auzul nemuritorilor e cu totul alta problema, mai ales daca respectivii nemuritori sunt atenti.Probabil ar fi trebuit sa le spun ceva mai devreme...

- Intotdeauna esti curioasa , m-am plans eu.

Eh. Nu era ca si cum n-as mai fi mancat si inainte.Era o parte din prefacatorie.O parte neplacuta.

M-am intins sa iau cea mai apropiata mancare, si m-am uitat in ochii Bellei in timp ce am muscat o bucata mica din ce era. Fara sa ma uit, nu-mi puteam da seama. Era la fel de inconsistenta, inecacioasa si dezgustatoare ca orice alta mancare pentru oameni.Am mestecat incet si am inghitit, incercand sa nu ma stramb. Inghititura de mancare mi-a coborat incet si neplacut pe gat. Am oftat cand m-am gandit cum o sa trebuiasca s-o vomit mai tarziu. Dezgustator.

Expresia Bellei era surprinsa.Impresionata.

Mi-am dat ochii peste cap. Bineinteles ca ne perfectionasem in arta de a ne preface.

- Daca te-ar provoca cineva sa mananci pamant, ai putea s-o faci,nu ?

Si-a incretit nasul si a zambit.

- Am facut asta o data...la o provocare.N-a fost asa rau.

Am ras.

- Nu stiu de ce nu ma mir.

*Par apropiati,nu ? Limbajul trupului foarte evident. O sa ii zic eu Bellei mai tarziu...El se apleaca spre ea exact asa cum ar trebui s-o faca daca e interesat.Pare interesat.Pare...perfect.*Jessica ofta. *Miam.*

Am intalnit privirea Jessicai iar ea s-a uitat in alta parte chicotind spre fata de langa ea.

Hmmm.Probabil mai bine raman cu Mike. Realitate, nu fantezii.

- Jessica analizeaza tot ce fac, am informat-o pe Bella.Iti va cere detalii mai tarziu.

Am impins din nou tava de mancare spre ea, dandu-mi seama ca inghitisem o bucata de pizza. Ma intrebam cum sa incep. Frustrarea ma macina pentru ca in cap mi se repetau cuvintele ei : « Mai mult decat ma place el.Dar nu stiu cum as putea sa schimb asta ».

Ea a muscat din aceeasi felie de pizza.M-a uimit cat de multa incredere avea.Bineinteles, nu stia ca sunt veninos.Nu ca impartitul mancarii ar fi putut sa-i faca rau...Dar totusi, ma asteptam sa ma trateze diferit. Ca pe o ciudatenie. Dar n-o facea.Cel putin, nu intr-un mod negativ.

O sa incep incet.

- Deci, chelnarita era draguta ?

Si-a ridicat iar spranceana.

- Chiar n-ai observat ?

Ca si cum orice alta femeie ar putea macar sa spere ca imi va atrage atentia cand o am pe Bella.Din nou, absurd.

- Nu, nu eram atent, aveam multe pe cap.

Printre care si felul cum bluza ei subtire statea lipita de piele...Ce bine ca poarta puloverul urat astazi.

- Saraca fata..., a zis Bella zambind.

Ii placea ca nu ma interesase chelnarita in nici un fel.Intelegean asta. De cate ori nu mi-am imaginat ca il schilodesc pe Mike in clasa de Biologie ?

Doar nu putea chiar sa creada ca sentimentele ei umane, rezultatul a 17 ani scurti de muritoare, pot sa fie mai puternice decat pasiunile imortale care s-au cladit in mine de un secol ?

- Ceva ce i-ai spus Jessicai...

Nu puteam sa-mi pastrez vocea nonsalanta.

- ...ei bine, ma deranjeaza.

Ea a intrat imediat in defensiva.

- Nu ma mir ca ai auzit ceva care nu-ti place.Stii ce se spune despre cei care trag cu urechea.

Cei care trag cu urechea nu aud niciodata de bine despre ei, asta e zicala.

- Te-am avertizat ca o sa ascult, i-am amintit.

- Iar eu te-am avertizat ca nu vrei sa stii tot ce gandesc eu.

Ah, se gandea la momentul cand am facut-o sa planga. Remuscarea mi-a facut vocea mai adanca.

- Asa e.Totusi nu ai dreptate in totalitate.Vreau sa stiu ce gandesti.Totul. Doar ca mi-as dori...sa nu gandesti unele lucruri.

Minciuni pe jumatate adevarate.Stiam ca n-ar trebui sa imi doresc ca ea sa tina la mine. Dar imi doream. Bineinteles ca imi doream.

- Asta e o diferenta, a mormait ea uitandu-se urat la mine.

- Dar nu la asta ma refer acum.

- Atunci la ce ?

S-a aplecat spre mine, cu mana inconjurandu-i delicat gatul.Mi-a atras privirea, mi-a distras atentia. Cat de fina trebuie sa-i fie pielea la atingere...

Concentreaza-te, mi-am ordonat.

- Chiar crezi ca tii la mine mai mult decat tin eu la tine ? am intrebat.

Intrebarea suna ridicol pentru mine, ca si cum cuvintele erau greu de pronuntat.

Ochii i s-au marit si respiratia i s-a oprit.Apoi s-a uitat in alta parte, clipind des.A respirat adanc.

- O faci din nou, a murmurat ea

- Ce fac ?

- Ma ametesti, a recunoscut uitandu-se in ochii mei cu precautie.

- Aa.

Hmm.Nu eram prea sigur ce sa fac in legatura cu asta. Nici nu eram nici macar sigur ca *intentionam* sa o ametesc. Oricum ma incanta ca reuseam. Dar nu prea ajuta la progresul conversatiei.

- Nu e vina ta, ofta ea.Nu te poti abtine.

- Ai de gand sa raspunzi la intrebare ? am spus.

Ea s-a uitat la masa.

- Da.

Atat a spus.

- Da, ai de gand sa raspunzi sau da, chiar crezi asta ? am intrebat fara rabdare.

- Da, chiar cred asta, a spus ea fara sa-si ridice privirea.

Exista un vag ton de tristete in vocea ei. A rosit din nou, iar dintii ei au inceput in mod inconctient sa muste buza.

Brusc, mi-am dat seama ca ii era foarte greu sa recunoasca asta, pentru ca asta credea ea cu adevarat. Si nu eram cu nimic mai bun decat lasul de Mike, cerandu-i sa-si confirme sentimentele inainte sa i le confirm pe ale mele. Nu conta faptul ca mie mi se paruse ca fusesem extrem de evident in ceea ce priveste sentimentele mele. Ea nu se prinsese, iar eu nu aveam nici o scuza.

- Te inseli, i-am spus.

Trebuia sa observe blandetea din vocea mea.

Bella s-a uitat in sus la mine, cu ochii goi fara sa imi transmita nimic.

- N-ai cum sa stii asta, a soptit ea.

Ea crede ca ii subestimez sentimentele pentru ca nu-i aud gandurile. Dar, in realitate, problema e ca ea mi le subestimeaza pe ale mele.

- Ce te face sa crezi asta ?am intrebat.

Ea s-a uitat la mine incruntata, muscandu-si buzele. Pentru a mia oara, mi-am dorit cu disperare sa-i pot auzi gandurile. Eram pe punctul de a o implora sa-mi spuna la ce se gandeste, dar ea a ridicat un deget ca sa nu ma lase sa vorbesc.

- Lasa-ma sa ma gandesc, mi-a cerut ea.

Atata timp cat doar isi punea ordine in ganduri, puteam sa am rabdare.Sau ma puteam preface ca am rabdare.

Si-a unit mainile, rasucindu-si degetele subtiri.Se uita la mainile ei de parca erau ale altcuiva atunci cand a murmurat:

- Pai inafara de ce e evident, nu pot fi sigura, eu nu pot citi gandurile dar cateodata mi se pare ca incerci sa-mi spui la revedere cand de fapt spui altceva.

Nu si-a ridicat privirea.

S-a prins,nu-i asa ? Oare realiza ca numai slabiciunea si egoismul ma tineau aici? Oare avea o parere proasta despre mine din cauza asta ?

- Esti perceptiva, am spus si apoi am privit terifiat felul in care expresia i s-a inasprit de durere.

M-am grabit sa-i contrazic presupunerea.

- Tocmai de asta te inseli, totusi, am zis.

Imi aminteam primele cuvinte ale explicatiei ei. Ma deranjau, desi nu cred ca le intelegeam prea bine.

- Ce vrei sa spui prin « ce e evident » ?

- Pai uite-te la mine, spuse ea.

Chiar ma uitam.Tot timpul nu faceam nimic altceva decat sa ma uit la ea.Ce voia sa spuna ?

- Sunt absolut banala, explica ea.Ma rog, cu exceptia chestiilor rele, cum ar fi experientele aproape mortale si faptul ca sunt atat de neindemanatica de parca as fi handicapata.Si uite-te la tine.

A facut un semn cu mana in aer spre mine, ca si cum arata ceva atat de evident incat nu avea rost sa-l mai spuna.

Credea despre ea ca e banala ? Credea ca in vreun fel sunt mai bun ca ea? Cine spune asta? Oameni prostuti, cu mintea limitata, care nu vad nimic in jurul lor, ca Jessica sau doamna Cope ? Cum putea sa nu realizeze ca este cea mai frumoasa...cea mai extraordinara...Cuvintele astea nu erau indeajuns.

Si nu-si dadea seama.

- Tu nu te vezi foarte clar, stii ?i-am spus.Recunosc, ai nimerit la fix chestiile rele...,am ras fara umor.

Nu mi se parea amuzant ca avea un ghinion care o tot bantuia.Stangacia era totusi destul de amuzanta. Draguta. Oare m-ar crede daca i-as spune ca e frumoasa si pe dinauntru si pe dinafara ? Poate are nevoie de de o argumentare cu dovezi.

- Dar nu ai auzit ce gandea fiecare mascul uman din scoala asta in prima ta zi aici.

Ah, speranta, bucuria, nerabdarea acelor ganduri. Si cat de repede s-au transformat in fantezii imposibile. Imposibile, pentru ca ea nu il voia pe nici unul din ei.

Eu eram cel caruia i-a spus da.

Cred ca zambetul imi era increzut.

Expresia ei era surprinsa.

- Nu-mi vine sa cred..., murmura ea.

- Ai incredere in mine macar de data asta, esti opusul banalului.

Simpla ei existenta era o scuza indeajuns de buna ca sa justifice creatia intregii lumi.

Nu era obisnuita cu complimentele, observam asta. Inca ceva cu care va trebui sa se obisnuiasca.

Ea se imbujora si schimba subiectul :

- Dar eu nu spun la revedere.

- Tu nu vezi ? Asta arata ca am dreptate. Eu tin mai mult la tine pentru ca eu pot sa fac asta.

Oare o sa fiu vreodata atat de lipsit de egoism incat sa fac ceea ce trebuie ? Mi-am clatinat capul cu disperare.O sa trebuiasca sa gasesc puterea de a face asta.Ea merita o viata.Nu cea pe care a vazut-o Alice in viitorul ei.

- Daca e cel mai bine pentru tine sa plec....

Si trebuia sa fie cel mai bine,nu ? Eu nu eram ingerul pazitor.Bella nu-mi apartinea.

-...atunci ma voi rani pe mine ca sa nu te ranesc pe tine, ca sa te protejez.

Dupa ce am spus asta, mi-am impus sa fie adevarat.

Ea s-a uitat la mine.Cumva, vorbele mele au enervat-o.

- Si nu crezi ca eu as face acelasi lucru ?a intrebat furioasa.

Atat de infuriata...atat de blanda si fragila.Cum putea ea sa faca rau cuiva ?

- Nu va trebui niciodata sa faci aceasta alegere, i-am spus simtindu-ma deprimat pe loc de marea diferenta dintre noi.

Ea s-a uitat la mine, ingrijorarea inlocuind furia din ochii ei, si aducand cuta dintre sprancene.

Era ceva grav in neregula cu ordinea universului, daca cuiva atat de bun si fragil nu i s-a repartizat si un inger pazitor care sa o scape de necazuri. *Ei bine*, m-am gandit cu umor negru, *cel putin are un vampir pazitor*. Am zambit.Adoram scuza asta pe care o inventasem ca sa nu plec.

- Desigur sa te protejez pe tine incepe sa fie o ocupatie cu norma intreaga, care necesita prezenta mea constanta.

A zambit si ea.

- Nimeni nu a incercat sa ma omoare astazi, a spus ea linistita iar fatza i-a devenit ganditoare pentru o secunda, privind din nou in gol.

- Nu inca, am adaugat sec.

- Nu inca, a aprobat ea spre surprinderea mea.

M-as fi asteptat sa nege orice nevoie de protectie.

Cum poate sa faca asa ceva? Idiot egoist! Cum poate sa ne faca noua asa ceva ?

Patrunzatorul tipat mental al lui Rosalie mi-a distrus concentrarea.

- Calmeaza-te Rose, l-am auzit pe Emmett soptind din capatul celalalt al cantinei.

Avea bratul trecut peste umerii ei, tinand-o strans langa el, ca si cum o oprea.

Imi pare rau, Edward, s-a gandit Alice cu vinovatie. *Si-a dat seama ca Bella stie prea multe, ascultand conversatia...si, ei bine, ar fi fost mult mai rau daca nu-i spuneam adevarul.Crede-ma.*

M-am crispat vazand imaginea mentala care a urmat, imaginea a ceea ce s-ar fi intamplat daca i-as fi spus acasa lui Rosalie ca Bella stie ca sunt vampir.Acasa Rosalie nu trebuia sa se prefaca. O sa trebuiasca sa-mi ascund Aston Martin-ul undeva inafara statului daca Rosalie nu se calmeaza pana la sfarsitul orelor. Imaginea masinii mele lovite si arse era neplacuta, desi stiam ca meritam razbunarea.

Nici Jasper nu era mai fericit.

O sa ma ocup de ceilalti mai tarziu. Aveam asa putin timp sa fiu cu Bella, si nu aveam de gand sa-l irosesc. Si auzind-o pe Alice, mi-am amintit ca trebuia sa deschid un anumit subiect.

- Am inca o intrebare pentru tine, am spus ignorand istericalele mentale ale lui Rosalie.

- Spune, a zis Bella zambind.

- Chiar trebuie sa mergi la Seattle sambata asta sau era doar o scuza ca sa iti respingi admiratorii ?

Ea mi-a zambit fortat.

- Stii, inca nu te-am iertat pentru faza cu Tyler.E vina ta ca s-a amagit crezand ca o sa merg cu el la bal.

- O, ar fi gasit el ocazia sa te intrebe si fara ajutorul meu.Voiam doar sa iti vad fatza.

Am ras, amintindu-mi expresia ei ingrozita.Nimic din ce-i spusesem despre trecutul meu intunecat n-o facuse sa para asa inspaimantata.Adevarul n-o speria.Ea voia sa fie cu mine.Nu avea logica.

- Daca te-as fi invitat eu, m-ai fi refuzat si pe mine ?

- Probabil ca nu, a spus ea.Dar as fi anulat mai tarziu, m-as fi prefacut bolnava sau ca mi-am luxat o glezna.

Ce ciudat.

- De ce ai fi facut asta ?

Ea a clatinat din cap, ca si cum era dezamagita ca n-am inteles din prima.

- Nu m-ai vazut niciodata la sport, probabil, dar as fi crezut ca tu o sa intelegi.

Aha.

- Te referi la faptul ca nu poti sa mergi pe o suprafata plana stabila fara sa gasesti ceva de care sa te impiedici ?

- Evident.

- Asta nu ar fi o problema.Conteaza cine te conduce.

Pentru o fractiune de secunda am fost coplesit de ideea de a o tine in brate intr-un dans.Ea ar purta cu siguranta ceva dragut si delicat, si nu puloverul asta hidos.

Cu o claritate perfecta, mi-am amintit felul cum am simtit corpul ei sub al meu dupa ce o trasesem din calea dubitei. Imi aminteam senzatia asta cu mult mai multa intensitate decat imi aminteam panica, disperarea sau frica. Fusese asa de calda si fina, potrivindu-se sub corpul meu de piatra...

Mi-am alungat amintirea din minte.

- Dar nu mi-ai raspuns, am spus repede ca sa n-o las sa inceapa sa se contrazica cu mine in legatura cu stangacia ei asa cum stiam ca are de gand.Esti hotarata sa mergi la Seattle sau te superi daca facem altceva ?

Subtil.Ii dau ocazia sa aleaga, dar fara sa-i ofer optiunea de a scapa de mine in ziua respectiva. Nu e prea corect din partea mea.Dar i-am promis ceva aseara, si imi place ideea ca urmeaza sa ma tin de cuvant. La fel de mult cum ma si sperie ideea...

Soarele va straluci duminica.Pot sa-i arat cum sunt de fapt, daca sunt indeajuns de curajos sa infrunt groaza si dezgustul ei. Si stiu locul potrivit pentru un asemenea risc.

- Sunt deschisa la alternative, a spus Bella. Dar trebuie sa te rog ceva.

Un da calificat. Oare ce vrea de la mine ?

- Ce anume ?

- Pot sa conduc eu ?

Glumeste?

- De ce ?

- Pai in mare pentru ca atunci cand i-am spus lui Charlie ca ma duc la Seattle m-a intrebat daca ma duc singura iar in acel moment asa era.Daca ma intreaba probabil ca nu voi minti, dar nu cred ca ma va intreba din nou.Iar daca las camioneta acasa voi aduce inutil subiectul in discutie. Si pentru ca felul tau de a conduce ma sperie.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Dintre toate chestiile care te-ar putea speria la mine, tu te ingrijorezi de felul cum conduc.

Intradevar creierul ii functiona pe dos.Mi-am clatinat capul.

Edward, ma striga Alice panicata.

Dintr-o data ma uitam in lumina puternica a soarelui, prins intr-una din viziunile lui Alice.Era un loc pe care il cunosteam bine, chiar locul unde ma gandisem s-o duc pe Bella, o poienita unde nu se ducea nimeni inafara de mine.Un loc linistit si dragut, unde eram sigur ca o sa am parte de singuratate, indeajuns de departe de oameni si civilizatie.Acolo pana si mintea mea putea sa gaseasca liniste si pace.

Si Alice a recunoscut locul, pentru ca ma mai vazuse acolo de curand intr-o viziune...una dintre acele viziuni neclare si vagi pe care mi le aratase in dimineata cand am salvat-o pe Bella din accident.

In viziunea aceea neclara nu eram singur.Acum era clar, Bella era cu mine acolo.Deci era destul de curajoasa. Se uita la mine, mici curcubee de lumina dansandu-i pe chip, cu ochii lipsiti de teama.

E acelasi loc, s-a gandit Alice cu mintea cuprinsa de o groaza care nu se potrivea cu viziunea. Tensiune poate, dar groaza ? Ce vrea sa spuna cu « acelasi loc » ?

Si apoi am vazut.

Edward ! a protestat Alice strident.*O iubesc, Edward !*

Am ignorat-o cu rautate.N-o iubea pe Bella asa cum o iubeam eu. Viziunea ei era imposibila.Gresita. Era orbita in vreun fel, vazand imposibiltati.

Nu trecuse nici jumatate de secunda. Bella se uita curioasa la mine, asteptand sa-i aprob cererea. Oare a vazut clipa de spaima de pe chipul meu, sau a fost prea rapida pentru ea ?

M-am concentrat pe ea, pe conversatia noastra neincheiata, alungand-o pe Alice si viziunile ei mincinoase din gandurile mele. Nu-mi meritau atentia.

Totusi n-am reusit sa pastrez tonul jucaus al umorului in discutia noastra.

- Nu ii spui tatalui tau ca petreci ziua cu mine ?am intrebat simtind intunericul patrunzandu-mi in voce.

Am alungat iar viziunile, incercand sa le trimit cat mai departe, ca sa nu mi se mai repete in cap.

- In cazul lui Charlie, cu cat stie mai putin cu atat mai bine, a spus Bella cu convingere.Unde mergem oricum ?

Alice se inseala.Se inseala foarte tare.Nu se poate intampla asa ceva.Era doar o viziune mai veche, care nu mai era valabila acum. Lucrurile s-au schimbat.

- Vremea va fi frumoasa, i-am spus incet luptandu-ma cu panica si nesiguranta.

Alise se inseala.O sa continui ca si cum n-as fi auzit sau vazut nimic.

- ...asa ca o sa stau departe de societate....si poti sa stai cu mine daca vrei.

Bella a inteles ce inseamna asta imediat.Ochii ii erau luminosi si nerabdatori.

- Si o sa-mi arati ce ai vrut sa spui in legatura cu soarele ?

Poate ca, la fel cum a fost de atatea ori pana acum, reactia ei va fi opusa reactiei pe care credeam ca o s-o aiba. Am zambit gandindu-ma la posibilitatea asta, si m-am chinuit sa ma intorc la tonul vesel.

- Da.Dar...

Ea n-a spus inca da .

- Daca nu vrei sa fii...singura cu mine, as prefera sa nu te duci singura la Seattle. Ma cutremur gandindu-ma in cate necazuri te-ai putea baga intr-un oras asa mare.

Si-a strans buzele.Era jignita.

- Phoenix e de trei ori mai mare decat Seattle doar ca populatie.Ca arie...

- Dar se pare ca nu-ti sunase ceasul in Phoenix, i-am intrerupt eu argumentarile.As prefera sa stai langa mine.

Ar putea sa stea langa mine o eternitate si tot n-ar fi deajuns.

N-ar trebui sa gandesc asa. Nu avem o eternitate. Secundele care trec conteaza mai mult decat au contat vreodata.Fiecare secunda o schimba pe ea, in timp ce eu raman neatins.

- Sa stii ca nu ma deranjeza sa fiu singura cu tine, a spus ea.

Nu, pentru ca instinctele ei nu functioneaza cum trebuie.

- Stiu, am oftat.Dar ar trebui totusi sa-i spui lui Charlie.

- De ce naiba as face asta ?a intrebat ea parand ingrozita.

M-am uitat la ea, fara sa mai reusesc sa reprim starea de rau pe care mi-o provocau viziunile care mi se invarteau inca prin cap.

- Ca sa imi dau un motiv sa te aduc inapoi, am suierat.

Macar atat sa-mi dea : un martor care sa ma faca sa fiu prudent.

De ce m-a facut Alice sa vad ce a vazut ea tocmai acum?

Bella a inghitit in sec si s-a uitat la mine un moment indelungat.Oare ce vedea ?

- Cred ca o sa-mi asum riscul, a spus ea.

Uf! Simtea vreo placere in a-si risca viata? Era ca un fel de adrenalina pe care dorea s-o simta ?

M-am uitat urat spre Alice, care mi-a intalnit privirea cu o expresie de avertizare. Langa ea, Rosalie fierbea de furie, dar mie nu-mi pasa deloc.N-are decat sa distruga masina.E doar o jucarie.

- Hai sa vorbim despre altceva, a sugerat Bella brusc.

M-am uitat inapoi la ea, intrebandu-ma cum putea sa ignore exact ceea ce conta cu adevarat.De ce nu ma vedea ca pe un monstru, asa cum eram ?

- Despre ce vrei sa vorbim ?

S-a uitat in stanga si-n dreapta, ca si cum verifica sa nu traga nimeni cu urechea. Probabil planuia sa deschida un nou subiect legat de mituri.A ramas nemiscata o secunda, corpul i s-a tensionat si apoi s-a uitat inapoi la mine.

- De ce te-ai dus weekendul trecut in locul ala, Stancile Caprei...sa vanezi ?Charlie a spus ca nu e un loc bun pentru excursii din cauza ursilor.

Nu e evident ? M-am uitat la ea cu o spranceana ridicata.

- Ursi ?a rasuflat ea.

I-am zambit cu grija, observand cum primeste informatia.Asta o s-o faca sa ma ia in serios? Oare o s-o faca ceva sa ma ia in serios vreodata?

Si-a controlat expresia.

- Stii, nu e sezonul ursilor, a spus ea taios plecandu-si privirea.

- Daca citesti cu atentie vei vedea ca legile acopera doar vanatoarea cu arme.

Iar si-a pierdut controlul expresiei fetei pentru un moment.Buzele i s-au deschis.

- Ursi ? a spus din nou, ca o tentativa de intrebare de data asta, si nu o exclamare socata.

- Ursul Grizzly e preferatul lui Emmett.

Am privit-o in ochii, vazand cum incepe sa inteleaga.

- Hmm, a murmurat ea.

A luat o muscatura de pizza, privind in jos.A mestecat ganditoare si apoi a baut apa.

- Deci, a spus ea intr-un final uitandu-se la mine.Care e preferatul tau ?

Presupun ca as fi trebuit sa ma astept la ceva de genul asta, dar nu ma asteptasem.Bella era mereu interesanta, in orice situatie.

- Puma, am raspuns scurt.

- Aha, a spus ea pe un ton neutru.

Bataile inimii continuau ritmice si calme, ca si cum discutam despre restaurantul favorit.

Bine atunci.Daca voia sa se comporte ca si cum nu e nimic neobisnuit...

- Evident, trebuie sa fim atenti sa nu afectam mediul inconjurator cu vanatul excesiv, am spus cu vocea detasata si clinica. Incercam sa ne concentram pe zone cu suprapopulatie de pradatori, intinzandu-ne cat de departe e nevoie. Intotdeauna exista caprioare si multi elani si ne ajung, dar unde mai e distractia ?

Ea a ascultat cu o expresie de politete interesata, ca si cum eram un profesor care tinea o lectie.A trebuit sa zambesc.

- Da...unde..., a murmurat ea calma muscand inca o bucata de pizza.

- Inceputul primaverii e sezonul preferat al lui Emmett pentru vanat ursi, am spus continuandu-mi lectia. Tocmai ies din hibernare, asa ca sunt iritabili.

Au trecut 70 de ani si el inca n-a trecut peste faptul ca a pierdut acea prima lupta.

- Nimic nu e mai amuzant decat un urs grizzly iritat, a fost Bella de acord aproband solemna din cap.

N-am putut sa nu rad de calmul ei ilogic, clatinand din cap.Trebuia sa fac ceva in legatura cu asta.

- Spune-mi ce crezi cu adevarat, te rog.

- Incerc sa-mi imaginez dar nu reusesc, a spus ea reparandu-i cuta dintre sprancene. Cum vanati un urs fara arme ?

- O, avem arme, i-am spus si i-am zambit larg.

Ma asteptam sa se fereasca, dar ea a ramas nemiscata uitandu-se la mine.

- Doar ca nu genul de arme luate in considerare de cei care scriu legile. Daca ai vazut vreodata la televizor un urs atacand, ti l-ai putea imagina pe Emmett vanand.

Ea s-a uitat spre masa unde stateau ceilalti si s-a cutremurat.In sfarsit ! Dar apoi am ras in sinea mea, pentru ca stiam ca o parte din mine isi dorea ca ei sa nu-i pese.

Ochii ei intunecati erau mari si adanci cand ea a spus aproape soptind:

- Si tu esti tot ca un urs?

- Mai mult ca puma, sau asa spun ei, am raspuns incercand sa par detasat din nou. Poate preferintele noastre sunt un indicator.

Colturile buzelor i s-au ridicat putin.

- Poate, a repetat ea.

Si-a lasat capul pe o parte, curiozitatea fiindu-i dintr-o data foarte clara in privire.

- Voi putea vedea asta vreodata?

Nu aveam nevoie de viziunile lui Alice ca sa-mi imaginez o scena asa de ingrozitoare.Imaginatia mea imi era deajuns.

- In nici un caz, m-am rastit.

S-a retras din fata mea, cu ochii infricosati si confuzi.

M-am lasat si eu mai in spate, dorindu-mi sa pun spatiu intre noi.N-o sa inteleaga niciodata,nu-i asa ? N-o sa faca nimic ca sa ma ajute s-o tin in viata.

- E prea infricosator pentru mine ?a intrebat ea cu vocea calma.

Inima totusi ii batea intr-un ritm dublu de accelerat.

- Daca asta ar fi cauza, te-as lua cu mine in seara asta, i-am raspuns printre dinti.Ai nevoie de o doza sanatoasa de frica. Nimic n-ar putea fi mai folositor pentru tine.

- Atunci de ce ? a intrebat ea insistenta.

M-am uitat la ea asteptand sa-i fie frica. Mie imi era frica. Imi imaginam mult prea clar cum ar fi daca as avea-o pe Bella aproape cand vanam...

Ochii i-au ramas curiosi, nerabdatori, si nimic mai mult. Astepta sa-i raspund, fara sa dea inapoi.

Dar ni se terminase timpul.

- Mai tarziu, i-am zis taios ridicandu-ma.O sa intarziem.

Ea s-a uitat in jur, dezorientata, ca si cum uitase ca eram in pauza de pranz. Ca si cum uitase ca eram la scoala. Intelegeam perfect senzatia.Era greu sa-mi aduc aminte de restul lumii cand eram cum ea.

S-a ridicat repede, si-a pierdut putin echilibrul si si-a aruncat geanta pe umar.

- Mai tarziu, a spus ea si puteam sa-i observ hotararea din linia buzelor.

O sa tina minte ca nu i-am raspuns.

Capitolul 12 – Complicatii

Bella si cu mine am intrat in liniste in sala de biologie. Incercam sa ma concentrez pe moment, la fata de langa mine, la ceea ce era real si adevarat, la orice care sa tina departe viziunile amagitoare si fara sens ale lui Alice.

Am trecut pe langa Angela Weber, care statea langa perete, discutand despre o tema cu un baiat din clasa ei de Trigonometrie. I-am scanat gandurile trecator, asteptandu-ma sa fiu dezamagit ca de obicei, dar am fost surprins de dorinta din ele.

Ah, deci chiar exista ceva ce isi dorea Angela.Din pacate nu era ceva ce putea fi impachetat in hartie de cadou.

M-am simtit ciudat de consolat pentru un moment, atunci cand am auzit dorinta lipsita de speranta a Angelei. Un fel de bunatate s-a aprins in mine, si eram in acea secunda la fel ca fata umana buna.

Era straniu de recomfortant sa stiu faptul ca nu eram singurul care traia o poveste de dragoste tragica. Inimi frante erau peste tot.

In urmatoarea secunda m-am simtit brusc iritat.Pentru ca povestea Angelei nu trebuia sa fie tragica.Ea era umana, si el era uman, iar diferentele dintre ei care pareau atat de insurmontabile in capul ei erau ridicole, cu adevarat ridicole in comparatie cu situatia mea. Nu exista nici un motiv pentru ca inima ei sa fie franta. Ce pierdere de timp cu tristetea, cand nu exista nici un motiv serios pentru care sa nu fie cu cel pe care il voia. De ce sa nu aiba ce isi dorea ? De ce sa nu fie o poveste cu final fericit ?

Voiam sa-i ofer un cadou... Ei bine, o sa-i dau ce-si doreste.Stiind ce influenta am asupra oamenilor, probabil ca nici n-o sa fie asa dificil. Am trecut la gandurile baiatului de langa ea, obiectul afectiunii ei, iar el nu parea sa fie impotriva ideii, doar ca era oprit de aceeasi dificultate ca si ea. Era la fel de lipsit de speranta si resemnat ca si ea.

Tot ce trebuia sa fac era sa le dau sugestia...

Planul s-a construit cu usurinta, scenariul s-a scris singur fara nici un efort din partea mea. Urmam sa am nevoie de ajutorul lui Emmett.Sa-l conving sa faca asta era singura problema. Natura umana era mult mai usor de manipulat decat cea vampirica.

Eram multumit de solutia mea, de cadoul pentru Angela.Era o distragere a atentiei de la propriile mele probleme. Ce bine ar fi daca si probleme mele s-ar rezolva asa usor.

Dispozitia imi era in mod clar inbunatatita cand eu si Bella ne-am asezat la locurile noastre. Poate ar trebui sa fiu mai pozitiv. Poate exista o solutie si pentru noi care imi scapa, asa cum si in cazul Angelei solutia evidenta era invizibila pentru Angela. Putin probabil...Dar de ce sa-mi pierd timpul cu disperarea ? Nu aveam timp de pierdut cand venea vorba despre Bella. Fiecare secunda conta.

Domnul Banner a intrat tragand dupa el un televizor antic si un video.Trecea peste un capitol care nu-l interesa prea tare : mutatii genetice, aratandu-ne un film in urmatoarele 3 zile. Nu era ceva prea vesel, dar asta nu a diminuat entuziasmul din clasa. Fara notite, fara material pentru evaluare.Trei zile libere. Oamenii jubilau.

Pentru mine nu conta, oricum. Nu planuiam sa fiu atent la nimic altceva inafara de Bella.

De data asta nu mi-am mai tras scaunul departe de ea ca sa am spatiu sa respir.Am stat langa ea atat de aproape cum ar fi stat oricare alt om.Mai aproape decat statusem la mine in masina, indeajuns de aproape incat partea stanga a corpului meu sa fie cufundata in caldura iradiata de pielea ei.

Era o experienta ciudata, in acelasi timp placuta si tensionata, dar preferam apropierea asta in schimbul asezarii la capete opuse ale mesei.Era mai mult decat ceea ce eram obisnuit, si totusi mi-am dat dupa putin timp seama ca nu era indeajuns de mult. Nu eram multumit. Apropierea de ea ma facea sa vreau sa fiu si mai aproape.Atractia era mai puternica cu cat ma apropiam.

O acuzasem ca e un magnet pentru pericol, dar abia acum simteam ca este un adevar la propriu. Eu chiar eram periculos si, cu fiecare centimetru pe care mi-l permiteam sa ma apropii de ea , atractia ei crestea in intensitate.

Si apoi domnul Banner stinse lumina.

Era straniu cat de mult schimba asta situatia, avand in vedere cat de putin conta pentru ochii mei lipsa luminii. Puteam inca sa vad la fel de bine ca inainte.Fiecare detaliu din clasa era clar.

Deci de unde venea socul brusc de electricitate din aer, din intunericul care nu era chiar asa intunecat pentru mine ? Era oare pentru ca stiam ca sunt singurul care vede cu claritate ? Pentru ca si eu si Bella eram invizibili pentru ceilalti? Ca si cum eram singuri, doar noi doi, ascunsi in camera intunecoasa, stand atat de aproape unul de altul...

Mana mi s-a miscat spre ea fara sa-i dau voie.Doar sa-i ating mana, sa o tin in intuneric. Ar fi o greseala chiar atat de ingrozitoare? Daca pielea mea o deranja, nu trebuia decat sa se retraga...

Mi-am retras mana , mi-am incrucisat bratele si mi-am strans pumnii.Nici o greseala. Imi promisesem ca n-o sa fac greseli, oricat de neimportante par. Daca as tine-o de mana, asta m-ar face sa vreau mai mult, inca o atingere lipsita de importanta, inca o miscare de apropiere. Stiam ca asa ar fi. O dorinta noua crestea in mine, incercand sa-mi distruga auto-controlul.

Nici o greseala.

Bella si-a incrucisat la randul ei mainile pe piept, si si-a incordat pumnii exact ca si mine.

La ce te gandesti ? mueam sa ii soptesc cuvintele astea, dar in sala era prea liniste.S-ar fi auzit si cea mai mica soapta.

Filmul a inceput, luminand intunericul putin. Bella s-a uitat in sus la mine. A observat felul rigid in care statea corpul meu, exact ca al ei, si a zambit. Buzele i s-au deschis putin iar ochii ii pareau plini de invitatii calduroase.

Sau poate ca vedeam ceea ce voiam sa vad.

I-am zambit si eu. Respiratia ei s-a oprit un moment si s-a uitat repede in alta parte.

Asta a inrautatit situatia.Nu ii stiam gandurile, dar eram brusc convins ca avusesem dreptate mai devreme, si ca ea chiar voia sa o ating. Simtea dorinta asta periculoasa, ca si mine.

Intre corpul ei si al meu, electricitatea persista.

Nu s-a miscat toata ora, pastrandu-si pozitia tensionata si controlata, asa cum si eu mi-o pastram pe a mea. Din cand in cand tragea cu ochiul la mine, si valul de curent electric ma atingea ca un soc.

Ora a trecut incet, si totusi nu indeajuns de incet. Era ceva nou pentru mine, as fi putut sa stau asa cu ea zile intregi, doar ca sa experimentez aceste senzatii in profunzime.

Aveam o multumine de conflicte cu mine insumi in timp ce minutele treceau, ratiunea luptandu-se cu dorinta in timp ce incercam sa gasesc o scuza sa o ating.

Intr-un final, domnul Banner a aprins luminile din nou.

In lumina puternica de neon atmosfera din incapere s-a intors la normal. Bella a oftat si s-a intins, flexandu-si degetele in fata ei.Trebuie sa fi fost incomod pentru ea sa-si mentina pozitia pentru asa de mult timp.Era mai usor pentru mine, nemiscarea era fireasca.

Mi-am inabusit un chicotit cand am vazut expresia ei plina de usurare.

- Pai...asta a fost interesant.

- Mm, a murmurat ea intelegand la ce ma refeream dar fara sa faca vreun comentariu.

Ce n-as da sa aud ce gandeste *chiar acum*.

Am oftat.Oricat de mult imi doream, tot nu puteam sa aud.

Ea s-a strambat si s-a ridicat nesigura in picioare, aruncandu-si mainile in fata de parca ii era teama ca o sa cada.

I-as fi putut oferi mana mea. Sau mi-as fi putut pune mana in spatele cotului ei, usor, ca sa o echilibrez.Cu siguranta asta n-ar fi o infractiune chiar atat de ingrozitoare...

Nici o greseala.

Ea a fost foarte tacuta in timp ce mergeam spre sala de sport. Cuta dintre sprancenele ei era un semn de profunda concentrare.Si eu la randul meu, eram pierdut in ganduri.

O singura atingere a pielii ei n-ar rani-o, a concluzioant partea egoista din mine.

Puteam cu usurinta sa moderez presiunea din mana mea.Nu era chiar greu, atata timp cat ma controlam.Simtul meu tactil e mai dezvoltat decat al oamenilor, pot sa jonglez cu mai multe cupe de cristal fara sa sparg nici una, pot sa ating un balon de sapun fara sa-l sparg.Atata timp cat imi pastrez controlul...

Bella era ca un balon de sapun : fragila si efemera.*Temporara*.

Cat timp o sa-mi pot justifica prezenta in viata ei ? Cat timp mai aveam? O sa mai am alta sansa ca aceasta, ca momentul asta, ca secunda asta? Ea n-o sa fie intotdeauna asa de aproape de mine...

Bella s-a intors sa ma priveasca la intrarea in sala de sport, iar ochii i s-au marit vazand expresia de pe chipul meu. N-a spus nimic. M-am privit pe mine insumi in reflexia din ochii ei, si am vazut conflictul violent care se vedea in ai mei. Am privit cum chipul meu se schimba in timp ce partea mea buna pierdea lupta.

Mi-am ridicat mana fara sa-mi comand in mod contient s-o fac.Asa de bland ca si cum ea ar fi fost facuta din cea mai subtire sticla, ca si cum ar fi fost fragila ca un balon de sapun, degetele mele i-au mangaiat pielea calda care ii acoperea obrazul. S-a incalzit la atingerea mea si putea sa simt sangele pulsand care isi accelerase cursul pe sub pielea ei transparenta.

Deajuns, mi-am ordonat desi abia asteptam sa cuprind cu mana forma fetei ei. *Deajuns.*

A fost greu sa imi retrag mana, sa ma abtin sa ma apropii si mai mult decat eram deja. O mie de posibilitati diferite mi-au trecut prin minte intr-o secunda, o mie de feluri de a o atinge. Varful degetului meu transand linia buzelor ei. Palma mea cuprinzandu-i barbia.Mainile mele pe talia ei, tinand-o strans langa mine.

Deajuns.

M-am obligat pe mine insumi sa ma intorc si sa plec de langa ea.Corpul mi se misca rigid, deloc incantat.

Mi-am lasat mintea sa ramana in urma in timp ce ma indepartam, aproape fugind de tentatie. Am prins gandurile lui Mike Newton, ale lui erau cele mai zgomotoase, privind-o pe Bella trecand pe langa el nepasatoare, cu ochii lipsiti de concentrare si obrajii rosii. S-a holbat la ea si brusc numele meu a fost asociat injuraturilor din capul lui.Nu m-am putut stapani sa nu ranjesc.

Mana imi pulsa. Am flexat-o si am strans-o in pumn, dar continua sa ma intepe fara durere.

Nu, n-o ranisem, dar sa o ating fusese o greseala.

Era ca si cum focul, ca si cum setea arzatoare din gat mi se raspandise in tot corpul.

Data viitoare cand urma sa ma aflu atat de aproape de ea, o sa ma pot abtine sa n-o ating din nou? Si daca o s-o mai ating din nou, o sa fiu in stare sa ma opresc la atat ?

Fara alte greseli. Asta e. *Bucura-te de amintire, Edward*, mi-am spus intristat, *si tine-ti mainile la locul lor*. Asta, sau o sa trebuiasca sa ma fortez sa plec cumva...Pentru ca nu-mi puteam permite sa ma aflu langa ea daca continuam sa fac greseli.

Am luat o gura mare de aer si am incercat sa-mi pun in ordine gandurile.

Emmett m-a prins din urma in fata cladirii unde faceam Engleza.

- Hey Edward.

Arata mai bine.Ciudat, dar mai bine. Fericit.

- Hey Em.

Aratam fericit ? Banuiesc ca in ciuda haosului din capul meu, chiar ma simteam fericit.

Trebuia sa-ti tii gura.Acum Rosalie vrea sa iti smulga limba.

Am oftat.

- Scuze ca te-am lasat sa te descurci cu asta.Esti suparat pe mine ?

- Neah. O sa-i treaca lui Rose.Trebuia oricum sa afle la un moment dat. *Avand in vedere ce vede Alice ca urmeaza sa se intample...*

Nu voiam sa ma gandesc acum la viziunile lui Alice. Am privit drept inainte, cu maxilarul inclestat.

Cat cautam un mod de a-mi distrage atentia, l-am zarit pe Ben Cheney intrand in sala de Spaniola inaintea noastra. Ah, uite sansa mea sa-i ofer Angelei Weber cadoul.

M-am oprit din mers si l-am prins pe Emmett de mana.

- Stai putin.

Ce-i ?

- Stiu ca nu merit, dar ai putea sa-mi faci o favoare ?

- Despre ce e vorba? a intrebat curios.

In soapta, si la o viteza care a facut cuvintele imposibil de inteles pentru auzul uman indiferent cat de tare ar fi fost spuse, i-am explicat ce voiam.

El s-a uitat la mine lipsit de expresie cand am terminat, cu gandurile la fel de goale ca si expresia de pe fata.

- Deci ? am intrebat. Ma ajuti sa fac asta ?

I-a luat un minut sa raspunda.

- Dar, *de ce* ?

- Hai, Emmett.De ce *nu* ?

Cine esti si ce-ai facut cu fratele meu ?

- Nu esti tu ala care se plange ca la scoala e la fel mereu ? Asta e ceva un pic diferit,nu ? Cosidera-l un experiment, un experiment legat de natura umana.

S-a holbat la mine inca un moment inainte sa spuna :

- Pai chiar ca este diferit, asta pot sa-ti spun sigur...Ok, bine, a pufnit Emmett si apoi a dat din umeri. O sa te ajut.

I-am zambit, simtindu-ma mai entuziast in legatura cu planul meu acum ca se implica si el. Rosalie era o pacoste dar intotdeauna o sa-i fiu indatorat pentru ca l-a ales pe Emmett.Nimeni nu avea un frate mai bun ca mine.

Emmett nu avea nevoie sa repete. I-am soptit replicile in timp ce intram in clasa.

Ben se asezase deja in spatele meu, verificandu-si tema pe care o avea de predat.Emmett si cu mine ne-am asezat si am facut acelasi lucru. In clasa nu era inca liniste, murmurul conversatiilor urma sa continue pana cerea doamna Goff sa fim atenti. Dar ea nu se grabea, corecta testele din ora trecuta.

- Deci, a zis Emmett mai tare decat ar fi fost nevoie daca mi-ar fi vorbit numai mie. Ai invitat-o pe Angela Weber in oras ?

Sunetul foilor din spatele meu s-a oprit brusc si Ben a inlemnit, cu atentia distrasa dintr-o data de conversatia noastra.

Angela ? Vorbesc despre Angela ?

Bine. Ii captasem interesul.

- Nu, am spus clatinand din cap incet ca sa par ca regret.

- De ce nu?a improvizat Emmett.Ti-e frica ?

M-am strambat la el.

- Nu.Am auzit ca e interesata de altcineva.

Edward Cullen voia s-o invite pe Angela la o intalnire ? Dar...Nu.Nu-mi place asta. Nu vreau sa se apropie de ea. Nu e...bun pentru ea. Nu e sigur.

Nu anticipasem cavalerismul si instinctul protector. Incerasem sa obtin gelozie. Dar oricum, functiona.

- Si o sa lasi asta sa te opreasca ? a intrebat Emmett indignat, improvizand din nou. Nu faci fata la putina competitie ?

M-am uitat la el urat, dar am folosit ceea ce mi-a dat.

- Uite ce e, cred ca il place cu adevarat pe Ben ala. N-o sa incerc s-o conving. Mai sunt si alte fete.

Reactia din spatele meu a fost electrizanta.

- Cine? a intrebat Emmett intorcandu-se la scenariu.

- Partenera mea de laborator a zis ca e un tip pe nume Cheney.Nu sunt sigur ca stiu cine e.

Mi-am ascuns zambetul. Numai infumuratii de Culleni puteau sa fie crezuti ca nu stiau toti elevii din scoala asta asa de mica.

Mintea lui Ben era socata. Eu ? In locul lui Edward Cullen ? Dar de ce m-ar place pe mine ?

- Edward, a murmurat Emmett mai incet aratand cu privirea spre baiat. E chiar in spatele tau, a mimat el pe buze in asa fel incat oricine sa poata citii cu usurinta cuvintele.

- Aa, am murmurat si eu.

M-am intors sa arunc o privire baiatului din spatele meu.Pentru o secunda, ochii negri din saptele ochelarilor au parut speriati, dar si-a indreptat umerii lasati si mi-a infruntat evaluarea dezaprobatoare. Si-a impins barbia inainte si furia i-a intunecat pielea galbuie.

- Huh, am spus arogant si m-am intors spre Emmett.

El se crede mai bun decat mine.Dar Angela nu crede asta.O sa-i arat eu lui...

Perfect.

- Dar nu spuneai ca se duce cu Yorkie la bal, totusi ? a intrebat Emmett pufnind cand a pronuntat numele baiatului cunoscut pentru ciudateniile lui.

- A fost o decizie de grup se pare.

Voiam sa fiu sigur ca Ben intelege asta.

- Angela e timida. Daca B...ma rog, daca tipul n-are curajul s-o invite in oras, ea n-o sa-l invite niciodata.

- Iti plac fetele timide, a zis Emmett improvizand iar.*Fetele tacute.Fetele ca...hm, nu stiu.Sa zicem Bella Swan?*

I-am ranjit.

- Exact.

Apoi m-am intors la rolul pe care il aveam de jucat.

- Poate ca Angela s-a saturat sa astepte.Poate ca o s-o invit la bal.

Ba n-ai sa faci asta, s-a gandit Ben indreptandu-se in scaun.*Si ce daca e mai inalta ca mine ? Daca ei nu-i pasa, nici mie nu-mi pasa. E cea mai buna, inteligenta si draguta fata din scoala asta...si ea ma vrea pe mine.*

Imi placea de Ben asta. Parea destept si bine intentionat.Poate chiar merita o fata precum Angela.

I-am zis lui Emmett prin semne ca a iesit ok in timp ce doamna Goff s-a ridicat si a salutat clasa.

Ok, recunosc, a fost oarecum amuzant, s-a gandit Emmett.

Am zambit in sinea mea, multumit ca am reusit sa dau forma unui sfarsit fericit intr-o poveste de dragoste. Eram convins ca Ben o sa-si urmeze planul si ca Angela o sa-mi primeasca darul anonim. Datoria mea era platita.

Cat de prostuti sunt oamenii, sa lase 3cm diferenta de inaltime sa le stea in calea fericirii.

Succesul meu m-a adus intr-o stare foarte buna.Am zambit din nou cand m-am asezat mai bine in scaun si m-am pregatit sa ma distrez. Pana la urma, asa cum evidentiase Bella la pranz, n-o vazusem la ora de sport pana atunci.

Gandurile lui Mike erau cele mai usor de remarcat din zgomotul de voci din sala de sport.Mintea lui imi devenise mult prea familiara in ultimele cateva saptamani. Cu un oftat, m-am resemnat ca va trebui sa ascult prin el.Cel putin puteam sa fiu sigur ca o sa fie atent la Bella.

Am ajuns la timp ca sa-l aud cum se ofera sa fie partenerul ei de badminton.In timp ce sugera asta, ii veneau in minte si alte posibile parteneriate. Zambetul mi-a disparut, dintii mi s-au inclestat si a trebuit sa-mi reamintesc ca a-l omori pe Mike Newton nu era o optiune permisa.

- Multumesc, Mike.Nu trebuie sa faci asta, stii...

- Nu-ti face griji, o sa ma feresc din calea ta.

Si-au zambit unul altuia, iar prin capul lui Mike treceau imagini ale numeroaselor accidente care se legau intr-un fel sau altul de Bella.

Mike a jucat singur la inceput, in timp ce Bella ezita in spatele terenului, tinandu-si racheta cu precautie, de parca era un fel de arma. Apoi a trecut pe acolo antrenorul Clapp si i-a cerut lui Mike s-o lase pe Bella sa joace.

Oh nu, s-a gandit Mike cand Bella a inaintat cu un oftat, tinand racheta intr-un unghi ciudat.

Jenifer Ford a servit fluturasul direct catre Bella, cu infumurare in minte. Mike a vazut-o pe Bella aruncandu-se asupra fluturasului, balansandu-si racheta la metrii distanta de tinta, si s-a grabit sa incerce sa salveze pasa.

Am urmarit ingrijorat traiectoria rachetei Bellei. Asa cum era de asteptat, a lovit fileul si apoi a ricosat spre ea, lovindu-i fruntea inainte sa se izbeasca de mana lui Mike cu un sunet cu ecou.

Au Au Aaah. O sa-mi faca o vanataie.

Bella isi masa fruntea. Era greu sa raman pe locul meu unde trebuia sa fiu, stiind ca ea e ranita. Dar ce puteam sa fac daca as fi fost acolo ? Nu parea grav...Am ezitat, urmarind. Daca intentiona sa continue sa joace, eram nevoit sa inventez o scuza ca sa o scot din ora.

Antrenorul a ras.

- *Scuze Newton.*

Fata asta e cel mai mare blestem pe care l-am intalnit. N-ar trebui sa sufere si restul din cauza ei...

S-a intors cu spatele in mod deliberat si a plecat sa se uite la altcineva, in asa fel incat Bella sa-si poata relua rolul de spectator.

Au, se gandi Mike din nou masandu-si mana. S-a intors spre Bella :

- *Esti bine?*

- *Da, tu?*a intrebat ea incet, rosind.

- *Cred ca o sa supravietuiesc.*

Nu vreau sa par un smiorcait.Dar ce tare doare !

Mike si-a balansat mana in cerc, strambandu-se de durere.

- *O sa stau aici in spate,* a spus Bella jenata si intristata, nu indurerata. Poate ca Mike primise lovitura mai grea pana la urma. Cu siguranta speram ca aceasta era cazul.Cel putin ea nu mai juca. Isi tinea racheta cu atata grija la spate, si avea ochii plini de remuscari...A trebuit sa imi ascund rasul in tuse.

- Ce-i asa amuzant ? a vrut Emmett sa stie.

- Iti zic mai tarziu, am murmurat.

Bella nu s-a aventurat sa mai joace.Antrenorul a ingnorat-o si l-a lasat pe Mike sa joace singur.

Am trecut repede peste testul de la sfarsitul orei si doamna Goff m-a lasat sa plec mai devreme. Il ascultam intens pe Mike in timp ce mergeam prin campus. Se hotarase sa o intrebe pe Bella despre mine.

Jessica jura ca sunt impreuna.De ce ? De ce a trebuit el s-o aleaga pe ea ?

Nu realiza adevarata minune : ca ea ma alesese pe mine.

- *Deci.*

- *Deci ce ?*a intrebat ea.

- Tu si Cullen,hm ? Tu si ciudatul. Cred ca e ok daca te intereseaza asa mult partea materiala...

Am strans din dinti la asa o presupunere degradanta.

- Nu e treaba ta, Mike.

E defensiva.Deci e adevarat. La naiba.

- Nu-mi place.

- Nici nu trebuie sa-ti placa, s-a rastit ea.

De ce nu vede ce ciudat e ? Toti sunt. Si felul in care se holbeaza la ea. Ma infioara.

- Se uita la tine ca si cum...ai fi ceva de mancare.

M-am crispat asteptand raspunsul ei.

Chipul i s-a inrosit puternic iar buzele ii erau stranse ca si cum isi tinea rasuflarea. Apoi, dintr-o data, i-a scapat un chicotit.

Acum rade de mine.Grozav.

Mike s-a intors cu spatele si a plecat sa se schimbe.

M-am rezemat de zidul salii de sport si am incercat sa ma adun.

Cum putea sa rada de acuzatia lui Mike, care era atat de bine tintita incat incepeam sa-mi fac griji ca cei din Forks incepeau sa devina prea suspiciosi...De ce sa rada la sugestia ca as putea s-o omor, cand stia ca este complet adevarata ? Unde era umorul in asta ?

Ce era in neregula cu ea?

Avea un simt al umorului morbid? Nu se potrivea cu ideea pe care mi-o formasem eu despre personalitatea ei, dar cine stie...Sau poate ca ingerul ametit pe care mi-l imaginasem era adevarat intr-un aspect, acela ca din cauza lui, ei nu ii era frica de nimic. Curajoasa, asta era cuvantul. Altii ar spune ca e vorba de prostie, dar eu stiam cat e ea de inteligenta. Indiferent care era motivul, lipsa fricii sau umorul ciudat, nu era ceva de bine pentru ea. Oare lipsa asta de frica o punea mereu in pericol ? Poate ca o sa aiba nevoie mereu de mine aici...

Asa pur si simplu, dispozitia mi se strica.

Daca as fi putut sa ma auto-disciplinez, sa ma fac sa nu fiu un pericol, atunci poate ca ar fi bine sa stau cu ea.

Cand a iesit pe usile salii de sport, umerii ii erau tensionati si buza de jos prinsa intre dinti, un semn de anxietate. Dar imediat ce ochii ei s-au intalnit cu ai mei, umerii rigizi i s-au relaxat si un zambet larg i-a luminat chipul.Era o expresie bizar de impacata.A venit direct spre mine, fara sa ezite, oprindu-se numai atunci cand era atat de aproape incat caldura corpului ei s-a lovit de mine ca un val.

- Buna, a soptit.

Fericirea pe care am simtit-o in acel moment era, din nou, fara precedent.

- Buna, am spus si apoi, pentru ca ma simteam brusc atat de relaxat incat n-am putut sa ma abtin sa nu o tachinez, am adaugat : Cum a fost la sport?

Zambetul i s-a deformat.

- Bine.

Mintea prost.

- Serios? Am intrebat , pe punctul de a aprofunda subiectul pentru ca eram inca ingrijorat pentru capul ei, o durea? Dar gandurile lui Mike Newton erau atat de zgomotoase incat mi-au intrerupt concentrarea.

Il urasc. As vrea sa moara. Sper ca o sa cada cu masina aia stralucitoare direct de pe o stanca..De ce n-o lasa in pace ? Sa ramana cu aia de-ai lui..ciudatii.

- Ce e ? a intrebat Bella.

Ochii mi s-au reconcentrat pe chipul ei.Se uita la Mike care se indeparta, si apoi din nou la mine.

- Newton ma calca pe nervi, am recunoscut.

Gura i s-a deschis si zambetul i-a disparut.Probabil ca uitase ca aveam puterea sa o vad pe parcursul orei calamitate care trecuse, sau poate sperase ca nu-mi folosisem puterea.

- Ascultai din nou?

- Ce-ti face capul?

- Esti incredibil ! a spus ea printre dinti si apoi s-a indepartat de mine si s-a indreptat furioasa spre parcare. Pielea ii stralucea rosie ca focul.Era jenata.

Am mers langa ea, sperand ca o sa-i treaca furia. De obicei ma ierta repede.

- Tu esti cea care a spus ca nu te-am vazut la Sport, am explicat.M-ai facut curios.

Ea n-a raspuns.Avea sprancenele incruntate.

S-a oprit brusc in parcare cand a realizat ca drumul spre masina mea era blocat de un grup de baieti.

Ma intreb cat de repede au mers cu chestia asta...

Ia uite-te la schimbatorul de viteze. N-am mai vazut asa ceva decat in reviste...

Misto grilajele laterale...

Mi-as dori sa am si eu de cheltuit 60.000 de dolari...

Exact asta era motivul pentru care era mai bine ca Rosalie sa-si foloseasca masina doar inafara orasului.

Mi-am facut loc printre baietii care priveau plini de dorinta spre masina.Dupa o secunda de ezitare, Bella m-a urmat.

- Ostentativa, a mormait cand s-a urcat.Ce fel de masina e aia ? a intrebat.

- Un M3.

- Nu vorbesc limba « Masina si soferul », s-a incruntat ea.

- E un BMW.

Mi-am dat ochii peste cap si apoi m-am concentrat sa dau cu spatele fara sa calc pe cineva. A trebuit sa ma uit urat la cativa baieti care nu pareau dornici sa se dea din calea mea. O privire de jumatate de secunda din partea mea parea indeajuns sa ii convinga.

- Inca esti suparata ? am intrebat-o.

Nu mai era incruntata.

- Cu siguranta, a raspuns ea taios.

Am oftat.Poate nu trebuia sa deschid subiectul. Ei bine.Puteam sa incerc sa remediez situatia, presupun.

- M-ai ierta daca mi-as cere scuze ?

Ea s-a gandit un moment.

- Poate...daca iti pare intradevar rau, a decis ea. Si daca promiti sa nu mai faci asa ceva.

Nu voiam s-o mint, si in nici un caz nu puteam sa promit asta. Dar poate ca daca ii ofeream alt schimb...

- Ce zici daca imi pare cu adevarat rau, si te las sa conduci sambata?

M-am cutremurat pe dinauntru gandindu-ma la asta.

Adancitura dintre sprancene i-a aparut din nou in timp ce se gandea la noua oferta in negociere.

- S-a facut, a zis ea dupa un moment.

In ceea ce priveste scuzele mele...Nu mai incercasem in mod constient sa o ametesc pe Bella dar acum parea un moment bun sa o fac. M-am uitat adanc in ochii ei in timp ce ne indepartam de scoala, intrebandu-ma daca fac bine ce fac. Mi-am folosit tonul persuasiv.

- Imi pare foarte rau ca te-am suparat.

Inima i-a batut mai tare decat inainte iar ritmul batailor s-a intetit brusc. Ochii i s-au marit, parand uimiti.

Am zambit in coltul gurii. Se pare ca imi iesise bine. Bineinteles, aveam si eu ceva dificultati in a-mi lua ochii de la ea. Eram la fel de ametit. Bine ca stiam pe de rost drumul.

- Si o sa fiu in fata casei tale sambata dimineata, am adaugat incheind subiectul.

Ea a clipit repede, clatinandu-si capul ca sa-si revina.

- Hm, a zis ea. Daca o sa fie un Volvo parcat inexplicabil in fata casei, nu o sa ma ajute prea mult in problema cu Charlie...

Ah, cat de putine stia despre mine.

- Nu intentionez sa vin cu masina.

- Atunci cum..., a inceput sa intrebe.

Am intrerupt-o. Raspunsul ar fi fost greu de explicat fara demonstratie, iar acum nu era momentul.

- Nu-ti face griji. O sa fiu acolo, fara masina.

Ea si-a lasat capul pe o parte si a parut pentru o clipa ca o sa continue sa ma intrebe despre asta, dar apoi s-a razgandit.

- Acum e « mai tarziu » ? a intrebat ea amintindu-mi de conversatia noastra neterminata din cantina.

Renuntase la o intrebare dificila ca sa se intoarca la una si mai dificila.

- Cred ca da, am fost de acord fara prea mult entuziasm.

Am parcat in fata casei ei, gandindu-ma cum sa-i explic...fara sa fac natura mea monstruoasa sa fie prea evidenta, fara s-o sperii din nou. Sau era gresit sa fac asta? Sa-mi minimalizez latura intunecata?

Ea a asteptat cu acelasi interes politicos pe care il aratase si la pranz.Daca nu as fi fost asa de tulburat, calmul ei ciudat m-ar fi facut sa rad.

- Si inca vrei sa stii de ce nu ma poti vedea vanand ?am intrebat.

- Pai, cel mai tare m-a intrigat reactia ta, a spus ea.

- Te-am speriat ? am intrebat stiind cu siguranta ca o sa nege.

- Nu.

Am incercat sa nu zambesc, dar n-am reusit.

- Imi cer scuze ca te-am speriat.

Si apoi zambetul mi-a disparut odata cu umorul de moment.

- Doar simplul gand ca tu sa fii acolo...in timp ce vanez.

- Ar fi rau ?

Imaginea mentala era prea greu de suportat : Bella vulnerabila in intuneric.Eu lipsit de control...Am incercat sa alung asta din minte.

- Extrem de rau.

- Pentru ca... ?

Am respirat adanc, concentrandu-ma pentru un moment pe setea arzatoare. Sa o simt, sa o controlez, sa-mi demonstrez puterea asupra ei.Nu o sa ma mai controleze niciodata ea pe mine.Voiam ca asta sa fie adevarat. O sa fiu lipsit de pericol pentru Bella. M-am uitat la nori fara sa-i vad, dorindu-mi sa cred ca hotararea mea era indeajuns incat sa conteze in caz ca as fi simtit mirosul Bellei in timp ce vanam.

- Cand vanam... ne lasam prada simturilor noastre, i-am spus gandind inainte cu grija fiecare cuvant. Judecam mai putin rational. Ne folosim mai ales mirosul. Daca ai fi langa mine cand mi-as pierde controlul in felul asta...

Am clatinat din cap cu agonie gandindu-ma ce s-ar putea intampla. Si cu siguranta s-ar intampla.

Am ascultat ritmul inimii ei si apoi m-am intors , nelinistit, sa citesc in ochii ei.

Chipul Bellei era controlat, cu o expresie serioasa. Gura ii era stransa putin din cauza ingrijorarii, banuiesc. Dar ingrijorare pentru ce ? Pentru propria ei siguranta ? Sau pentru chinul meu ? Am continuat sa ma uit la ea, incercand sa traduc expresia ei ambigua in ceva concret.

S-a uitat si ea la mine. Ochii i s-au marit pentru un moment, pupilele i s-au dilatat desi lumina nu se schimbase.

Respiratia mi s-a accelerat si brusc tacerea din masina a devenit tensionata, exact cum se intamplase in sala de biologie dupa-amiaza. Curentul pulsand a trecut printre noi din nou, iar dorinta de a o atinge a devenit mai puternica decat nevoia setei mele.

Electricitatea m-a facut sa ma simt ca si cum as avea puls. Corpul imi trepida.Ca si cum as fi fost om. Mai mult decat orice pe lume, imi doream sa simt caldura buzelor ei pe ale mele. Pentru o secunda m-am chinuit cu disperare sa gasesc forta, controlul, ca sa pot sa imi aduc gura atat de aproape de pielea ei...

Ea a tras aer in piept si abia atunci am realizat ca atunci cand eu incepusem sa respir accelerat, ea se oprise complet din respirat.

Mi-am inchis ochii incercand sa rup conexiunea dintre noi.

Nici o greseala.

Existenta Bellei era strans legata de mii de procese chimice delicat echilibrate si foarte usor de intrerupt. Expansiunea ritmica a plamanilor ei, valul de oxigen, era viata sau moarte pentru ea. Trepidatia cadentata a inimii ei fragile putea sa fie oprita de atat de multe accidente stupide sau boli sau...de mine.

Nu cred ca vreunul din membrii familiei mele ar ezita daca li s-ar oferi o sansa de a se intoarce, daca ar putea sa schimbe imortalitatea pe mortalitate din nou. Oricare din nou ar face trece prin foc pentru asta. Ar arde pentru oricate secole ar fi necesar.

Majoritatea dintre cei ca noi apreciau imortalitatea mai presus de orice. Erau chiar si oameni care visau la asta, care ii cautau in locuri intunecate pe cei care puteau sa le ofere cel mai intunecat dar...

Nu si noi. Nu familia mea. Noi am da orice sa fim oameni.

Dar nici unul dintre noi nu a fost asa de disperat sa fie din nou om cum eram eu acum.

M-am uitat la fisurile minuscule din geam, ca si cum exista o solutie ascunsa in ele. Electricitatea nu disparuse si a trebuit sa ma concentrez sa-mi pastrez mainile pe volan. Mana mea dreapta ma intepa fara durere iar, din cauza ca o atinsesem pe Bella mai devreme.

- Bella, cred ca ar trebui sa te duci in casa acum.

Ea m-a ascultat imediat, fara sa comenteze, iesind din masina si inchizand portiera in urma ei. Simtea si ea potentialul dezastrului la fel de clar ca si mine ?

Oare o durea sa plece cum ma durea pe mine s-o las sa plece ? Singura consolare era ca o s-o vad in curand. Mai curand decat urma sa ma vada ea pe mine. Am zambit gandindu-ma la asta, apoi am coborat geamul si m-am intins sa mai vorbesc cu ea o data.Era mai sigur acum ca nu mai era langa mine cu caldura corpului ei.

Ea s-a intors curioasa sa vada ce vreau.

Inca curioasa, desi imi pusese asa de multe intrebari astazi. Propria mea curiozitate era complet nesatisfacuta.Rapunzandu-i la intrebari astazi n-am facut decat sa dezvalui din secretele mele.Obtinusem putine de la ea. Nu era corect.

- Bella ?

- Da ?

- Maine e randul meu.

Fruntea i s-a incretit.

- Randul tau sa ce ?

- Sa pun intrebarile.

Maine, cand o sa fim intr-un loc sigur, inconjurati de martori, o sa obtin raspunsurile. Am ranjit gandindu-ma, si apoi m-am intors sa plec pentru ca ea nu facea nici o miscare. Chiar si fara sa fie langa mine in masina, ecoul electricitatii inca tensiona aerul. As fi vrut si eu sa ies, sa o conduc pana la usa ca sa am o scuza sa stau langa ea.

Fara greseli.

Am pornit motorul, si am oftat in timp ce ma indepartam. Se parea ca mereu fugeam catre Bella sau fugeam departe de ea, niciodata nu stateam pe loc. O sa trebuiasca sa gasesc metoda sa ma echilibrez daca aveam de gand sa ma linistesc.

***

Tradus de Eve – Stiri Twilight http://stiritwilight.blogspot.com